ΚΟΜΟΔΟΣ

ΑΡΕΛΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΕΚΛΕΚΤΟΣ
ΔΟΥΛΟΣ
ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ
ΚΟΜΟΔΟΣ
ΚΡΙΣΠΙΝΑ
ΚΥ˙Ι˙ΝΤΙΑΝΟΣ
ΛΑΙΤΟΣ
ΛΟΥΚΙΛΛΑ
ΜΑΡΚΙΑ
ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ
ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ
ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ
ΦΑΔΙΛΛΑ
ΦΙΛΟΚΟΜΟΔΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Το έργο που Κόμοδος έχει τιτλοφορηθεί, από πέντε πράξεις έχει συναρμολογηθεί, εκκινούμενο απ' τις τελευταίες ημέρες της αυτοκρατορίας του πατέρα του Κόμοδου [Λανούβιο, Ιταλία, 31 Αυγούστου 161 μ.Χ - Ρώμη, Ιταλία, 31 Δεκεμβρίου 192 μ.Χ], Μάρκου Αυρηλίου[Ρώμη, Ιταλία, 26 Απριλίου 121 μ.Χ - Βιντομπόνα, σημερινή Βιέννη, Αυστρία, 17 Μαρτίου 180 μ.Χ] με την εκστρατεία του κατά των Μαρκομάνων στην περιοχή του Ίστρου και καταληκτικό στην ημέρα της δολοφονίας του Κόμοδου στην Ρώμη που απ' την ερωμένη του Μαρκία [Άγνωστη ημερομηνία γέννησης - Ρώμη, Ιταλία, μεταξύ 28 Μαρτίου και 1 Ιουνίου 193 μ.Χ] είχε προγραμματισθεί και οργανωθεί.

Η Πρώτη Πράξη τον Μάρτιο του 180 μ.Χ στην περιοχή του Δούναβη θα εκτυλιχθεί και πιο συγκεκριμένα στου Μ.Αυρηλίου την σκηνή, με τον οποίον ο Κόμοδος συνομιλεί για την κοσμοθεωρία του σε πεδιάδα φιλοσοφική και κυβερνητική αλλά και τον επακόλουθο συνδυασμό θεωρίας και πράξης των ιδεών του τόσο στον Στρατό όσο και στον Πομπη˙ι˙ανό[125 μ.Χ -Ρώμη, Ιταλία, 193 μ.Χ] μετά απ' του πατρός του την τελευτή.

Η Δεύτερη Πράξη στην Ρώμη του 182 μ.Χ θα διαδραματισθεί και τις ψυχολογικές αντιδράσεις του Κόμοδου θα διαπραγματευθεί πάνω στο αποτυχημένο στρατιωτικό πραξικόπημα του Κυ˙ι˙ντιανού [+Ρώμη, Ιταλία, 182 μ.Χ], του Κουαδράτου[άγνωστος τόπος γέννησης, 138 μ.Χ - Ρώμη, Ιταλία, 182 μ.Χ] και της αδελφής του Λουκίλλας [Ρώμη, Ιταλία, 7 Μαρτίου 148 ή 149 μ.Χ- Κάπρι, Ιταλία, 182 μ.Χ], τις σχέσεις του με την τελευταία και τις επόψεις αμφοτέρων για τον πατέρα τους Μ.Αυρήλιο, τον θανόντα σύζυγο της τελευταίας, Λούκιο Βήρο[Ρώμη, Ιταλία, 15 Δεκεμβρίου 130 μ.Χ -Ρώμη, Ιταλία, Ιανουάριος/ Φεβρουάριος 169 μ.Χ] αλλά και για την μητέρα τους, τη Φαυστίνα τη νεωτεριστική [Ρώμη, Ιταλία, 16 Φεβρουαρίου 130 μ.Χ -Χαλάλα, Καππαδοκία, Πόντος, σημερινή Τουρκία, Ιανουάριος/Φεβρουάριος ή Δεκέμβριος 175 μ.Χ]. Επιπλέον λαμβάνει χώρα έναν χρόνο αργότερα η Τρίτη Σκηνή, με τον Κόμοδο και την σύζυγό του Κρισπίνα[Ρώμη, Ιταλία, 164 μ.Χ- Κάπρι, Ιταλία, 183/187 μ.Χ] ν' ανταλλάσσουν την βιοθεωρία τους την σεξουαλική αλλά και στους άθλους του Ηρακλή την ερμηνεία τους την μυθολογική, με τον οποίον ο Κόμοδος έχει ταυτισθεί.

Η Τρίτη Πράξη πάλι στην Ρώμη του 185 μ.Χ θα εκπτυχωθεί και η συμπεριφορά του Κόμοδου η ψυχολογική θα διερευνηθεί στην συνωμοσία του πιο έμπιστου συνεργάτη του, του Περέννιου [Άγνωστη ημερομηνία γέννησης – Ρώμη, Ιταλία, 185 μ.Χ] και φημολογούμενού του εραστή.

Η Τέταρτη Πράξη στο Λαύρεντο του 190 μ.Χ και στην οικία των Κυ˙ι˙ντιλίων θα εκδιπλωθεί, ενώ ο τρόπος χειρισμού του Κόμοδου μιας κοινωνικής και οικονομικής κρίσης στην οποία είχε θεωρηθεί πρωταίτιος ο συνεργάτης του, Κλέανδρος[Φρυγία, Μικρά Ασία, σημερινή Τουρκία, άγνωστη ημερομηνία γέννησης - Ρώμη, Ιταλία, τέλος Ιουνίου/ αρχές Ιουλίου, 190 μ.Χ] θ' ανιχνευθεί. Στις συνομιλίες του τόσο με την ερωμένη του την Μαρκία όσο και με την Φαδίλλα[159 μ.Χ - μεταξύ 192 και 213 μ.Χ], την πρεσβύτερή του αδελφή διασπείρει την πρόσληψή του την μεταφυσική, τόσο για περιστατικά που

συνέβησαν στην πάροδο της αυτοκρατορίας του όσο και για την γλωσσολογική αριθμητική.

-3-

Η Πέμπτη Πράξη στην Ρώμη στις 31 Δεκεμβρίου 192 μ.Χ την ημέρα της δολοφονίας του Κόμοδου θ' αναπαρασταθεί, περιγραφική τόσο των αιτίων όσο και των διεργασιών που οδήγησαν σ' αυτήν, απ' την Μαρκία, τον Λαίτο [Άγνωστη ημερομηνία γέννησης -Ρώμη, Ιταλία, μεταξύ 28 Μαρτίου και 1 Ιουνίου 193 μ.Χ] και τον Έκλεκτο[Άγνωστη ημερομηνία γέννησης -Ρώμη, Ιταλία, μεταξύ 28 Μαρτίου και 1 Ιουνίου 193 μ.Χ], μιας ορχήστρας συμφωνικής.

ΠΗΓΕΣ:

[1]Historia Augusta, The life of Commodus/ Η ζωή του Κόμοδου.
[Loeb classical library, published in 1921.]
http://penelope.uchicago.edu/Thayer/E/Roman/Texts/Historia_Augusta/Commodus*.htm

[2]Δίων Κάσσιος, Ρωμαϊκή ιστορία, τόμος ένατος, βιβλίο 73.

[3]Ηρωδιανός, Της μετά Μάρκον βασιλείας Ιστορίας, βιβλίον πρώτον και δεύτερον.

[4]Wikipedia, the Free Encyclopedia
http://en.wikipedia.org/wiki/Avidius_Cassius
http://en.wikipedia.org/wiki/Bruttia_Crispina
http://en.wikipedia.org/wiki/Clodius_Albinus
http://en.wikipedia.org/wiki/Commodus
http://en.wikipedia.org/wiki/Didius_Julianus
http://en.wikipedia.org/wiki/Faustina_the_Younger
http://en.wikipedia.org/wiki/Lucius_Verus
http://en.wikipedia.org/wiki/Lucilla
http://en.wikipedia.org/wiki/Marcia_(mistress_of_Commodus)
http://en.wikipedia.org/wiki/Marcus_Aurelius
http://en.wikipedia.org/wiki/Marcus_Aurelius_Cleander
http://en.wikipedia.org/wiki/Marcus_Ummidius_Quadratus_Annianus
http://en.wikipedia.org/wiki/Pertinax
http://en.wikipedia.org/wiki/Quintus_Aemilius_Laetus
http://en.wikipedia.org/wiki/Sextus_Tigidius_Perennis
http://en.wikipedia.org/wiki/Tiberius_Claudius_Pompeianus
http://en.wikipedia.org/wiki/Ulpius_Marcellus

[5]De Imperatoribus Romanis
http://www.roman-emperors.org/commod.htm

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

[Την 16η Μαρτίου 180 μ. Χ θα εκπηνιωθεί, μία ημέρα πριν ο Αυτοκράτωρ της Ρώμης Μάρκος Αυρήλιος στη χώρα των Παννόνιων τελοκοιμηθεί. Ο Μάρκος Αυρήλιος στην κλίνη της σκηνής του απ' την παρουσία του υιού του, Κόμοδου θα ερεβοδοτηθεί.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Μαζί με την φιλοσοφία μου δύει και η αυτοκρατορία μου…[Αποσυνδέει τον χριστιανοδημοκρατικό του οφθαλμό συγκυριακώς, ενώ πεταρίζει τον κορεατικό του.] Την κάρα σου σαν έναν Βέγα με πευκοβελόνες από γρανίτη βολιδοσκοπώ…[Σηκώνει την κεφαλή του που θ' αναγειωθεί εις την κλίνη του ελαπρώς.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Μήπως πατέρα των Ρωμαίων το φεγγάρι έχω υπάρξει;

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Αφού δεν υπήρξες ποτέ δίποδος των ιδεών μου αρματηλάτης….[Η πλάτη του η όψη των Σελλών η σκοτεινή, ώστε ο υιός του να μην μπορεί να τον περιεργασθεί. Ο Κόμοδος όμως στην επικουρική του κρεβατιού διπλευρική θα θεσμοθετηθεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ποιος να υπερνικήσει τον μίσχο του και αυτόφωτος τους χειράνθους του να σπινθιρίζει μπορεί;

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Της Ρώμης ο πατήρ υπήρξε η Ελλάδα η Αρχεγονική…

ΚΟΜΟΔΟΣ:Pater patriae…[Μοιάζει σα 'να μονωδεί.] Θα προτιμούσα να 'χε γυναικαδελφωθεί…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Η ασφυρηλάτητη και ανεξέλεγκτη δύναμη σε παιδί στον Τιβέριο και τον Βάκχο το ποδηγετεί…[Βήχει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Μετά απ' την έσχατή σου αναπνοή θα 'μαι της Ρώμης ο βαλλήν ο αβληχής…[Κρούει το σημείο της καρδιάς τρις.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Ελεγείες με την επτάχορδη καρδιά σου παιδί μου δεν ποιείς που σιρόκος απ' τα σπλάχνα μου ξανά δεν θα εξορυχθεί;[Επικινδύνως κιλοασθμαίνει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ωδινοφορώ τόσο πατέρα όσο αν θα τελολογούσαν, για να παρίστανται το πυρ, το ύδωρ και ο αιθήρ εις την γη….

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Και η αγάπη…Στην αναστροφή της εκκλειπτικής…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και η αγάπη απ' αυτήν την πατροπολιτική σταγόνα πίστης ποτέ δεν θα θάλλει…[Με τα χέρια του έναν ίασμο στην οδό προς την Κολχίδα πλάθει.]Άλω από κισσό ποτέ στο κεφάλι μου δεν θα ενδυθώ…[Έναν βόστρυχο απ' την κόμη του τροχιάζει.]Μόνον ως κορυνήτης και ως σαρκοφάγος θα σ' επιτηρώ…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Την αδελφή σου δεν θα νυμφοκεντρωθείς, όπως ο Πτολεμαίος στο παρελθόν είχε πράξει;[Δακρυσίστακτος.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Όχι πατέρα…Σε διαβεβαιώνω γι' αυτό…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Για τους Γερμανούς επαγρυπνώ…[Ασθμαίνοντας.]
Δεν είναι λόγος υποτακτικός…[Κοιτάζει ολόγυρα έναν υπερρεαλιστικό ή ιδεατό εχθρό του.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πατέρα μην ανησυχείς…[Το βαμβακένιο, στιβαίο μαλλί του ρευματοδοτεί.] Η διαθεματική όσων ορδών δεν κατεβλήθησαν υπό των γοργόνιων, στωϊκών σου υπερόπλων και όσων δεν κατάφερες να κοινωνήσουν με της λογικής την πειθώ την φιάλη των συμμαχιών τους, κάποια γαλατιανή στιγμή θα διευθετηθεί…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Φίδι που δεν μπορείς να το σκοτώσεις, διάπλασέ το σε άστρο του κυνός, εφηβικό σου…[Κλίνει την πλάτη του απ' την γωνία την διαφορική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πατέρα μην γίνεσαι τόσο κυνικός…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Φοβάμαι παιδί μου πως οι προηγούμενες διομολογήσεις ενέχουν μια δόση αντιφώντιου διαποτισμού…Θέλεις να μινύθω απ' το αναμενόμενο νωρίτερα πολύ με την ψυχή μου απ' τα ψεύδη σου θάλασσα γαληνή…[Βήχει πιο έντονα.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η φιλοσοφία η ιωνική δεν ήταν απ' τα φάρμακά σου η πιο αβροφυής;[Γελάει, ενώ με τα δύο του χέρια στης κόμης του την τμήση προελαύνει και στις οροσειρές των κεράτων του που ως την Οφήλια θ' αποπειραθεί να επικρεμάσει.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Πόσο θα 'θελα Κόμοδε να ήσουν κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν κούρος φιλοαθηναϊκός μου…[Τα μάτια του μισοεσπερίζουν κεκμηκότα απ' την φλεγμονή. Ο Κόμοδος πάλι στην αντίπερα όχθη χειμάζει και το Βαρανάσι των χεριών του εφοδιάζει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πατέρα δεν φωταγωγώ θυρσό και ούτε σκοπεύω να μετουσιωθώ σε Νέρωνα ή Δομιτιανό…[Χορεύει με χάρη, ενώ προσποιείται πως κεροποιεί έναν χριστιανό.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Το χρήμα παιδί μου σε ηλικία νεαρή οδηγεί στων καινών τέρψεων την παγανική…Πιο χαρακτηριστικό υπόδειγμα υπήρξε ο Διονύσιος, ο τύραννος της σικελικής…[Υποκλέπτει μια μύχια αναπνοή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Μπορεί να ’θελε να ομοιάσει στο παρεμφερές θεϊκό όνομα του Διονύσου…Εγώ θα έχω τον Ηρακλή ως σμικρό ναυτίλο…[Του επιδεικνύει τους αρουραίους των χειρών του και το φλεβωτό δέρας του στήθους του.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Προτιμάς παιδί μου μ’ έναν ημίθεο και όχι μ’ έναν Θεό ν’ αντιπαραβληθείς;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Το ανευρίσκω πιο εξαγωνικό…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Τα λόγια μου προς τους συμβούλους μου για εσένα μπορείς να ενθυμηθείς;[Το στόμα του φρεάτιο για διαπνοή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τους ’χες πει πως οι πατέρες είναι καλλίτεροι από έναν, όταν δεν είναι ψεδνοί…[Ένα χαρίεν βλέμμα του πυροκροτεί και με διαζευγμένη κατεύθυνση προς την ρεπουμπλικανή.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Τους είχα προτρέψει να γίνουν οι μέντορές σου, να σε νουθετούν σε οριζόντια πορεία με πυξίδα την ηθική και την αλήθεια και να σου συμπαρασταθούν, ώστε στον υπόνομο των λάβρων σου πράξεων να μην ξεβρασθείς…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ακόλαστος…Μου αρέσει τούτο το επίθετο πολύ…Αυτός που δεν έχει στης ψυχής του την τιμωρία προσδεθεί…Η ώρα της τιμής…Η τιμή της ώρας…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ:Η μωρία της τιμής…[Σε τόνο ναυπηγοεπισκευαστικής.] Χωρίς το ρόδο του λαού παιδί μου απ’ το χαλκουργείο της τυραννίας θα καταπέσεις…Οι σωματοφύλακες και τα νομίσματα δεν θα σε κάνουν τις ποινές ν’ αποτρέπεις…

**ΚΟΜΟΔΟΣ: Μα εσύ δεν έλεγες πως ήμουν ακόλαστος πιο πριν…Αν είμαι ακόλαστος, πατέρα πίστεψε με απ’ το Νεμέσιο θα εκτραπώ…[Θαλπνός.]
Πατέρας…[Γεμάτος ειρωνεία.]Τι ακόσμητη και απεριώνυτη λέξη…Δεν την γνώρισα ποτέ μου…[Τα μαλλιά του Μάρκου Αυρηλίου κολλιγοποιεί.]Τόσο μινύθοντα…Στον Ουρανό σύννεφα…Θα ενοικιάσουν κάποιο μέρος εκεί, μέχρι να ξαναέλθεις εύβοτρυς στην γη…Βελτιωμένος στο ρήμα φιλοσοφώ…[Μια τούφα του νεωλκεί η οποία θα εκριζωθεί. Ο Μάρκος Αυρήλιος ανήμπορος σφαδάζει απ’ τον πόνο ανηλεής.]Τώρα πατέρα έγινες η κτήση μου η μητρογονικη…Η μητρόπολη του ρήματος κυοφορώ…Αυτή την τούφα στο αυτοκρατορικό μου ενδιαίτημα θα την κατακρατώ…Εν κατακλείδι πατέρα μήπως ήσουν μια μητέρα; [Απ’ το κρεβάτι μ’ εστραμμένη την πλάτη του στην κλίνη θ’ απωθηθεί.]Πατέρα αν γνώριζες πόσο σε χρυσοφορώ θα λησμονούσες την έννοια**

του θανάτου και θα παρέμενες για πάντα άβροτος θνητός… [Καταρρέει και με τα γόνατα το δάπεδο γητεύει, ενώνοντας τα χέρια του με την Ερμαϊκή.]

-9-

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Αυτά τα σύννεφα που έχεις εφοπλισθεί θα παραμείνουν σημεία ιερογλυφικής τ' Ουρανού αειθαλή…Σε νεφελομαντεία δεν θα προβώ… [Σε τόνο βλοσυρό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πατέρα πέθανε τόσο καινός ο δίδυμος μου αδελφός…[Σε στροφή για τον κλινήρη του πατέρα με φλογισμένα τα μάτια και με οφιοειδείς, επιμήκεις κουρτίνες συγκεκαλυμμένα.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Αν ο χαρακτήρας του ήταν έκτυπος με τον δικό σου δεν τον θρηνωδώ…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πόσο σε σταφυλοπονώ…[Έχει ανασηκωθεί και μετοπικώς τον γαλουχεί, αεροδρομώντας την τούφα που ως τότε στο στήθος του είχε διακρατηθεί.]Δεν έπρεπε να σε υ˙ι˙οθετήσει ο Αδριανός…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Νομίζεις Κόμοδε πως δεν μου είναι ταχυδρομικό ότι έδωσες διαταγή, τις ετεροφυλοφιλικές δόσεις για την ασθένειά μου να μην μου επιχορηγεί ο ιατρός ο προσωπικός μου;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ήσουν ο πέμπτος Αυτοκράτωρ ο πανάγαθός μου…Ως έκτος το γνωρίζω προδρομικώς πως ποτέ δεν θ' αναγραφώ…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Στην αριθμητική των εννοιών δεν υπήρξες ποτέ σου εύπονος αμνός…[Σειόμενος.]Είναι Μάρτιος…Σαν εχθές ο Ιούλιος Καίσαρ είχε πολλαπλώς μαχαιρωθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αν και Ιούλιο είχε εξωμητριωθεί, απ' τον Μάρτιο των ψευδεπίγραφων Συγκλητικών είχε αγαλματοποιηθεί…[Τις μπούκλες του μετατοπίζει στον πρυμναίο εαυτό του.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Συκουχία…Αυτή η λέξη Κόμοδε θα σε κυνηγάει ως της ζωής σου την σκοποβολή…Κόμοδος, ο συκούχων…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Μου άρεσε πάντα να επισπεύδω στους άλλους αυτό που βηνιτιώ…Εκ των προτέρων σας ευχαριστώ…[Τον καβάλλο του χειροενεργεί.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Η ηδυβοτρύα του Διονύσου σ' έχει αγγίξει, προτού ο Πλούτων στο ηεροειδές του αρχοντικό με φιλοδωρήσει…[Ξαναβήχει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Εύχομαι όπως οι καταχρηστικοί σου δίφθογγοι είναι τανύδρομοι προς τον δικό μου εαυτό, να σε ριπίσει…[Σε δίεση ο τόνος της φωνής του.]Και όταν δεν επέτρεπες στους σωματοφύλακές σου, για όσους σε πελάζουν, να τους απωθούν ήταν τόσο αριστοφανικό…Γιατί τότε είχες την εμπροσθοφυλακή αυτή;

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Για να με προφυλάσσουν από επίδοξους δολοφόνους όπως εσύ…Ο χαρακτήρας σου μ' εκφύλισε και με πεθαίνει…[Με σύμφυρτη

φωνή.] Η Φαυστίνα είχε στο χαράκωμά της τον ζυγό, όταν μου ’χε εκμυστηρευθεί λίγο πριν την φύτρα σου ότι στο όνειρό της, την γέννηση δύο ερπετών είχε δει…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Όταν απομνημονεύεις μια φορά τον χρόνο την μητέρα μου γέγηθα πολύ…[Την γλώσσα του αναρτεί.]Πάντως δεν είδε στο όναρ της ότι το ένα ερπετό που θα ευγονούσε, μόνον για έτη τέσσερα θα διαβιούσε…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Το φίδι που ’χε στον άλλο κόρφο της, απεδείχθη της Αδράστειας πιο τερπανδρικό…[Με μισάνεργο τον σταλινικό του οφθαλμό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πατέρα η βασιλεία σου δύει και ανατέλλει η δική μου…[Του πολτοποιεί στιγμιαίως με νάζι τον θατσερικό του οφθαλμό.]Μπορεί πατέρα όπως ο Επίκουρος θα έλεγε αν τον είχες ενώπιόν σου, με την συνεχή ροή του ειδώλου σου στα μάτια των υπηκόων σου ως Άρης να ’χες παγιωθεί…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Ο θάνατος Κόμοδε σ’ εμένα δεν έχει επενδυθεί…Ό, τι είναι σε διεργασία αποδομητική, δεν είναι αισθητή και ό, τι δεν αισθανόμαστε, δεν μπορεί απ’ τους στήμονες της ψυχής μας να καταλυθεί.[Βήχει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τα σύννεφα απ’ τα έγκατα της γης στον Ουρανό της ομιλίας σου έχουν γονικώς παροχετευθεί…Ο πόνος στο πεντάγραμμό του έχει την διάρκεια ενός Ηριδανού που ’χει αγκυροβοληθεί απ’ την ουρανική…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Η τύρβη Κόμμοδε δεν είναι δυνατόν να ’ναι διαθετή, αν το περγαμηνιαίο σεντόνι εντός μας δεν έχει φρόνηση, καλοσύνη και την Θέμιδα να τις ισοσταθμίζει…[Βήχει και τα μάτια του αυτοκόλλητα απ’ την ωδίνη.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αν όλο το νεκροκρέβατό σου η ηδονή είχε κατακυριεύσει, ποτέ τις εστίες των τοκετών δεν θα ’χες διαφεντεύσει…[Με τα χέρια του δύο τρίγωνα στο κενό σχηματοποιεί, έχοντας την μέση του ως πυλωνική.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Χωρίς το βάλσαμο της φύσης με την ηδονή στην κατακλυσμιαία έκφανσή της δεν δύνασαι να συστηθείς…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τι μπορούσε ο Επίκουρος πατέρα να εννοεί, λέγοντας πως δεν ωφελεί απ’ τους ανθρώπους και τα συμβάντα στον Ουρανό, κάτω απ’ την γη και το άπειρον κανείς να κάνει την δοκιμή να προφυλαχθεί;[Σε κλείθρον γυμνασιακό .]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Μπορεί ένας Λύκαιος τον άνθρωπο να δεηθεί;[Η φωνή του σε ύφεση επιπροσθετική.] Απ’ τα καταγόμενα Κόμοδε τ’ Ουρανού είναι ανώφελο να προστατευθείς, γιατί σου πλουμίζουν το ναίδριον της ιωνικής σκέψης σου με στιλβίζουσες ιδέες…Όσα είναι κάτω απ’ τα πόδια σου καθ’ ολοκληρίαν τα εποπτεύεις και συνεπώς απ’ αυτά δεν κινδυνεύεις…Τα σμαράγδια όμως του απείρου είναι του σύμπαντος η ύλη ιστορίης, απ’ την οποία ουδείς εκ των ανθρώπων δεν μπορεί δαίμων της να καταστεί…Το άπειρο αφού δεν έχει χρόνο και χώρο δεν μπορεί να ετεροφωρηθεί….[Βήχει με ορμή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ούτε τα δώματα που είναι οι διαστάσεις του;

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Ούτε απ’ αυτά…Η ασφάλεια έγκειται στην αποστασιοποίηση εκ του πλήθους…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η μονάς είναι το σκαλοπάτι του απείρου και αρχηγέτης στον κέδρο του πλήθους…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Μου φαίνεται Κόμοδε πως την ρήση του Επίκουρου ακολούθησες μια ζωή: πως ο λογικός δεν εκφεύγει ποτέ της ηδονής…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Φυσική και υποχρεωτική δεν είναι του φαρμάκου σου η αντίδοση, ώστε η ωδίνη να εκθρονισθεί; Το άγαλμά σου που όλοι θαυμάζουν, πιστεύεις πως ήταν μια ελλοπία μήτε αναγκαία μήτε φυσική;

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Όσο υπάρχει ο μίτος της ιστορίας η αποκρυστάλλωσή της έχει θεωρηθεί ναστή…Όσο η ένθεση των υλικών των αγαλμάτων της είναι σε διαλογή, για την αποθέωση της ιστορίας είναι πηγή….Όσοι θα ζούνε δύο χιλιάδες αργότερα για την εποχή μας, τι θα ’χαν γνωρίσει αν τον πολιτισμό και τα κτήματά του δεν είχαμε αναδημιουργήσει;[Απ’ την δύσπνοια οι κόρες των οφθαλμών του με την μύτη μετεξελιγμένοι κίονες και δωρικοί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η ματαιοδοξία είναι το ’να μαγνάδι της εξουσίας…Το άλλο θα πρέπει να ’ναι η ιστορία…[Κάνει συμπαντικές διαδρομές στου ετοιμοθάνατου την κλίνη και με του Μπρέζνιεφ το χέρι νυμφευόμενο στην μέση, ενώ με του Ντεγκωλ το πηγούνι του θα προανακρουσθεί.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Η ιστορία μιας πτυχής απ’ τον χιτώνα του σύμπαντος όχι στην απειρότητά του αλλά στην εξομάλυνση της συνειδητότητάς του…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Να μην βλάπτεις και να μην βλάπτεσαι…Ο νόμος του Επικούρου μπορεί και στους κοινούς θνητούς να κατισχυθεί;[Με αθώο τάχα βλέμμα, ανασηκώνοντας το φρύδι του το φρανκικό.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Όχι, Κόμοδε γιατί η κοινωνία είναι η ζούγκλα που ’χει διαστρωματωθεί…Από φλίδες συμφερόντων η πυραμίδα έχει ανασυγκροτηθεί…[Ξεροβήχει.] Όμως για τους αόρατους παρατηρητές των ανθρώπων και τους αόρατους ταγούς τους έχει πολλών ίππων την ισχύ…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η ανάγκη είναι κακό απ’ τον Επίκουρο είχε λεχθεί…Δεν υπάρχει όμως καμία ανάγκη να λαικάζει κάτω απ’ την Ανάγκη κανείς…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Αν μαραθωνοδρομούσαμε την εξισωτική λογική, τότε δεν συνυπάρχει κανένα κακό, κανείς κάτω απ’ αυτό να ζει….

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ή εντός, εκτός και επί τα αυτά….

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Η λογική Κόμοδε δεν είναι αριθμητική ή πρόοδος γεωμετρική ˙ είναι και της καρδιάς το λυχνάρι…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο εχθρός του κακού πατέρα είναι το μεγαλύτερο κακό…[Με φιδίσιο ύφος.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Και εγώ που νόμιζα ότι η επιλύση σ' όλα ήταν το αγαθό…[Με ύφος παραίτησης που προέρχεται περισσότερο απ' τον σταλακτίτη της ηλικίας, παρά απ' τα γνωρίσματα ενός μορφοποιημένου χαρακτήρα.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Μα πατέρα, ώστε κάποιον άλλον για να υπερακοντίσεις, θα πρέπει στο ίδιο είδος ν' αφομοιωθείς, αφού τις αρετές και τα ελαττώματά του σε υπερθετικό βαθμό έχεις γνωρίσει…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Ένα λιοντάρι μια αντιλόπη ευκολότερα σε παραβολή με το ομοειδές του δεν έχει νικήσει;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ανήκουν στο είδος των ζωών και πιο συγκεκριμένα στην υποκατηγορία των τετράποδων…Ένα λιοντάρι εύκολα ένα πολυτρήρωνα να συλλάβει μπορεί;

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Άρα θα μπορούσε στους νόμους της ζούγκλας να 'χε πειραματισθεί;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Με την κατάφαση της πρότασης που ανήκει συγκρητιστική…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Ο Ετρουρικός στα ίδια είδη της κατοπτρικής κατηγορίας είναι και ο πιο επώδυνος και ο πιο δαιδαλώδης….[Βήχει και βαρέως ασθμαίνει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Την ανάκλαση των πολέμων του Μάρκου Αντώνιου και του Οκταβιανού Αυγούστου στα χείλη σου ναυλοχείς…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Κόμοδε αν δεν υπομνηματίσεις φιλολογικώς το αγαθό που αποκομίζεις σήμερα, σε πρεσβύτη όπως και εγώ θ' ανασκευασθείς…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τις Ηρακλείδες Στήλες θ' απεικονίσω στο επιτύμβιο σου…
Πιστεύεις πατέρα πως απολαμβάνεις με μετόπη το φεγγάρι τον διάλογο μας τον φιλοσοφικό;

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Ο λόγος είναι λάβδανο και λακίδα συγχρόνως…
[Ένας σκύλος έχει εισέλθει επί σκηνής. Ο Κόμοδος στων αυτιών του σκύλου έχει γίνει η θεραπαινίς.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η μεγαλύτερη ανάγκη είναι η εμπιστοσύνη που του ανατρέφω….

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Κόμοδε ο σκύλος δεν πρόκειται να σε διασώσει απ' την ραβδουχία του θανάτου…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Για ό,τι πέπρωται δεν θρηνωδώ να τον επικουρώ, εφόσον αυτό καθίσταται εφικτό στο υπερδιογκωμένο μου εγώ…[Ο Κόμοδος φιλάει τ' αυτιά του κυνός.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Αυτό μπορείς να 'χεις την παρρησία να το πεις, γιατί εκτός απ' το αίμα μου και τον υβαίο θρόνο μου κληρονομείς…Την μεγάλη σου

περιουσία την απέκτησες υπηρετώντας εμέ…[Ως τραυλός.]Εμένα τον άρχο…Τον άρχοντα και πατέρα σου αλλά…. Κυ…Κυρίως τις μάζες των αδαών…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τι να την κάνεις πατέρα την ηπειρωτική περιουσία, αν δεν σε αποτιμεί ή δεν σε αποθεώνεις κανείς;

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Πιο πρόσφορο θα ήταν αν στο σκίρτημα των άλλων για το πρόσωπό σου είχες ευδοκιμηθεί…[Νήπιες αναπνοές ν' απολάβει προσπαθεί.] Τίποτε δεν σου είναι αρκετό, γιατί το αρκετό σου είναι λίγο…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πόσο θα 'θελα γέροντα που με χλευάζεις, να σ' επιστρώσω με το μαξιλάρι που το κεφάλι σου ξεκουράζει…[Σφίγγει την γροθιά.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Όσο αναπνέω Κόμοδε, εδώ θα 'μαι, για να σου ασκοφορώ ως το τέλος κριτική…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Την στιγμή που με συνελάμβανες στον σάκανδρο της μητέρας, ο θρόνος σου μου 'χε χορηγηθεί…[Κοιτάζει σε σημείο που άνω αοριστολογεί.]Και ο αστερίας σου στην θάλασσά της είχε προσαρτηθεί και σε μωρό είχε αναδυθεί… Πορφυρίτης…[Με ύφος αισχύλειας ανταπόκρισης που δεν έχει κρηπιδωθεί.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Αν μαθευόταν απ' όλους ότι θα 'θελες να με δολοφονήσεις πολύ, για τον λόγο αυτόν την άλμη θα 'χες διορίσει;[Με ύφος λαβωμένου και ψυχορραγούντος λιονταριού που το θύμα θ' αποδυθεί, για να χιμήξει με την πρωταθλητική ευκαιρία στην αλκιμότερη θηρευτική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Φαλάγγιον νιώθει κανείς, όταν πράττει κάτι ασύμφορο με το κοινωνικώς αποδεκτόν ή όταν η ψυχή του είναι σε χθονιότερο επίπεδο απ' των άλλων…Στην κορυφή των Άλπεων και όχι στις κατωφέρειές του είναι ο Αυτοκράτωρ….

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Άφοβος Θεός είναι σαν σκυλί δίχως θεϊκό χαλινό…
[Πάλι του κλωθωγυρίζει την πλάτη.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Όσο υπάρχει το αμύθητο ουσιαστικό, την ψυχή μου τίποτε δεν δύναται να διαταράξει…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ:Κόμοδε δεν σε φθονώ…Όσο περισσότερο ευτυχείς, τόσο περισσότερο τον εαυτό σου βλάπτεις…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ρυπαρή οικονομία στα φωνήεντά σου δεν επινοικιάζεις…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Έχω έναν φρονιμίτη που όλα τα διευθετεί σε πορεία μεσημβρινή…Επιθυμείς Κόμοδε αυτό που δεν μπορείς να νικήσεις και θα κατατεμαχίσεις όσα έχεις ήδη επιτύχει…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και τι είναι αυτό;

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Αντιμαχόμενος την ιδέα του, το Ανίκητο να νικήσεις …

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πατέρα…Αγών δεν υπάρχει αμαχητί…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Τίποτε δεν μπορεί να γίνει απ' αυτό που δεν είναι ή δεν υπάρχει…Εφόσον υπάρχει Κόμοδε ο κόσμος, θα υπάρχουν και ο αγών και η διαπάλη…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Οι αισθήσεις μας περίτρανα τεκμήρια, πως τα σώματα όμως υπάρχουν…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Πως ξέρεις Κόμοδε ότι η μηλιά που βλέπεις είναι δένδρο και όχι ένας γίγας της προιστορικής περιόδου; Το σώμα μας είναι διάσπαρτο από άλευκα σύμπαντα που μας κατασκοπεύουν εξ' αποστάσεως….
[Το στήθος του σελιδοποιεί και μετά στις παλάμες των χεριών του αγκυροβολεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γέροντα - αυτοκράτορα το όρος της Αφροδίτης ή τα υψίπεδα του Άρη μπορείς να δεις;[Ως μικροσκόπιο με των οφθαλμών του την θυγατρική.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Διορώ τους Μυρμιδόνες -σταυρούς απ' των συγγραμμάτων μου την επιούσια επινοητική…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ίσως όσο πιο πολύ αποχωρισθεί το σώμα η ψυχή, διάπλατα ενώπιόν της να δει την μυθογνωσία της γης, να 'χει εκτυλιχθεί….Εγώ πάντως βλέπω την κράμβη ως κράμβη, τον αστερισμό της Ύδρας ως της Ύδρας τον αστερισμό και εσένα γέροντα ως το ανάχωμά μου για τον θρόνο τον μυνιακορωμα΄ι΄κό….[Πλησιάζει την είσοδο της σκηνής, μήπως έλθει κανείς.
Στην θέση του θα νεωλκηθεί.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Το σύμπαν είναι άπειρο…[Εφησυχασθείς.]Νήριθμοι οι κόσμοι απ' τους οποίους έχει συντεθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αν το σώμα μας είναι μικρογραφία του σύμπαντος, τότε και εκείνο υποθέτω πως άκρα και όρια θα 'χει….

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Το κενό την δική του ιστορία ανάμεσα στα σύμπαντα μόρια θα 'χει…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Σε εκπτωσιακό του φωτός χρόνο και σε μυρίων σημεία θα με δεις ταυτοχρόνως…Τις ψηφίδες μου η ομοιομορφία τους τις συγκρατεί και το κενό στο ανθρώπινό μου μωσαϊκό…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Άρα ετεροιώνονται στο μεσοδιάστημα οι ψηφίδες των θεών…Άπελθε νυνί…Άσε η χλόη μου να κοιμηθεί…[Ο Κόμοδος κάνει πως τον αριθμό μηδέν καταλαμβάνει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Εξ ’ου και σε κύκνο του Διός η καρναβαλιστική…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Στα πόδια των θεών πάνω απ’ την κεφαλή σου και στις κάρες όσων είναι κάτω απ’ τα πόδια σου έχεις νεφεληγηθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Οι θεοί τ’ Ουρανού καθόλου απ’ τα διανοήματά μου δεν έχουν ενοχληθεί, όπως συμβαίνει μ’ εκείνους της Γης…[Με το δάπεδο θα συνουσιασθεί, σχηματίζοντας με το σώμα του το γράμμα της προγραφής.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Ή διόλου τα όσα κάνεις, δεν έχουν αφουγκρασθεί….

ΚΟΜΟΔΟΣ: Το δέρας μου το φάλαρο απ’ την αναπνοή μου και τις εμπειρίες μου θ’ απαντληθεί…Πάντως συμφώνως με τον Επίκουρο την θανή δεν θα έπρεπε να φοβηθείς, διότι όταν έλθει εκείνη, δεν θα ’σαι εσύ εκεί….

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Κόμοδε ο άνθρωπος τον θάνατο έχει φοβηθεί, γιατί δεν προλαβαίνει εξαιτίας του τα μεγάλα του όνειρα να ’χουν πραγματοποιηθεί ή αν είναι στο μέσον αυτών εκείνα να ’χουν αποπερατωθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Το μέλλον πατέρα δεν είναι εξ’ ολοκλήρου δικό μας…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Αυτό έχει επισυμβεί, γιατί σε κάθε τυποποιημένη σφαίρα ζωής το ψυχικό αποτύπωμα σε νήπιο ή ωκεάνειο βαθμό έχει διαφοροποιηθεί και ας μην ξεχνούμε πως το μέλλον είναι συνισταμένη όλων αυτών των σφαιρών που τροποποιήσεις έχουν επιδεχθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η τύχη πατέρα δεν είναι θεία….[Σε διαπιστευτήριο τόνο.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Άρα ούτε θαμιστική, μήτε αθάνατη… Θνησιμιαία όπως τα ζώα…[Σε ύφος αχθόθυμο.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Οι θεοί τίποτε δεν αφήνουν ατάκτως να εκδηλωθεί…Για το χιόνι ο Επίκουρος δίνει μια ερμηνεία άκρως επιστημονική…[Κάνει πως κρυώνει.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Κόμοδε μην λησμονείς, πως τα φαινόμενα της φύσης μπορούν εύκολα να παραλληλισθούν μ’ εκείνα της ψυχής…Το χιόνι συμβολίζει τον αποχωρισμό του σώματος απ’ την θερμοκρασία που…[Τραυλίζοντας ξανά.] Που το σώ…Σώμα του αναχορηγεί….

ΚΟΜΟΔΟΣ: Οι κεραυνοί είναι τ’ αόρατα σωματίδια που ενώνουν το σώμα με την ψυχή…[Σε ύφος Γοργία.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Και τα σύννεφα Κόμοδε που επισκιάζουν τον ουράνιο, νοητικό μας θόλο και της πυραμίδας το φως που αποκρύπτουν των οφθαλμών μας, είναι οι σκέψεις που έχουν στερεοποιηθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ:Θα υπεστήριζα πως αυτά τα σύννεφα έχουν την τάση της αναπαραγωγής με τον καύσωνα της καρδιάς, αλλά και του νου την μηχανική που έχει σωματότυπο ψελιοειδή και η διάταση τους έτσι θα διασφαλισθεί. Κατά συνέπεια η θερμότητα η ορώδης και των νεφελών η επιταχυντήρια λογική την υφή κάνουν πότε πιο μαλακή και πότε πιο στυφή….

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ:Γι' αυτό ο Ουρανός δεν θ' αποχωρισθεί ποτέ την Γη…

ΚΟΜΟΔΟΣ:Οι τυφώνες και οι ανεμοστρόβιλοι;

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Η ψυχή Κόμοδε αποτελείται και από μείγματα που έχουν μια πιο ανάλαφρη ουσία και κινητοποιούνται ή μετατοπίζονται ελαφρώς σε οποιαδήποτε ταραχή….Και έχουν την ικανότητα τα πνεύματα και οι άνεμοι τους να διώχνουν την ομίχλη απ' την γη…Σε παρακαλώ Κόμοδε.. Αποχώρησε… Μεσανυχτοκυριαρχεί…Έχει βραδιάσει…[Γυρίζει προς την μεριά του Κόμοδου το κεφάλι του.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και ο ήλιος;[Ανέπαφος, όπως το μάρμαρο απ' την Πάρο.]

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Είναι το πλέγμα κοντά στην καρδιά που την ψυχή υγροποιεί, μετατρέποντάς την σε βροχή και που το άνυγρο, υποχθόνιο μέρος της μαστογραφεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αλλά και σ' αυτό ενοικεί ένας στρόβιλος πιο γηγενής…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Και μεταρσιώνεται τόσο υψηλά που συσκοτίζει τον ήλιο, υποκλέπτοντας την θέση του απ' το ουράνιο στερέωμα…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ή το τμήμα τ' Ουρανού απ' τον οποίον είναι ορατός….

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Ναι, Κόμοδε γιατί το σώμα μας στο εσωτερικό του είναι η αντανάκλαση του σύμπαντος με αστέρια τους κεραυνούς ως κρίκοι του σώματος εις την ψυχή…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Άρα η παχύρρευστη επιφάνεια που γεφυρώνει το εδραίο σώμα με την ψυχή είναι μελανή….

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Με πυρσούς τ' άστρα που έχει διακοσμηθεί και σε διάσπαρτα σημεία της κεντητοί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Διαγώνιες αποκλίσεις…Κύματα σύμπαντος σε διαταραχή…
Μα πως τα 'χεις όλα αυτά περισκεφθεί;

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Για όλα προνοεί ο νους μου ο υψιπέτης…Όμως όπως υπάρχει ο κόσμος του Στράβωνος που σου περιέγραψα στην μια πλευρά του καθρέφτη, υπάρχει στην σελίδα του την δεύτερη και ο μεταφυσικός του….[Η κόρη του ματιού του σε διαστολή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ:Ο οποίος εδράζει σ' ένα σώμα ηλιακό και με τις Πλειάδες να τον στελεχώνουν μαιανδροειδείς…Η υφή του είναι μελαμβαφής και έχει την τάση της κίνησης, αρχικώς καθοδικής και δευτερευόντως ανοδικής μέσω δύο αδιόρατων στομίων, ώστε με τον ήλιο και το νου του να συνευρεθεί…[Απ' την καθευδόμενη γη θα τιναχθεί και το σήμα του λατινικού αριθμού νικητή κάνει με το χέρι του τον Βενιζελιστή.]

-17-

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ:Ασυμβατότητες και αντινομίες…

ΚΟΜΟΔΟΣ:Όπως τα λες πατέρα…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Όπως τα λέω…Γιατί το Έρεβος το φως θέλει πάντα να νυμφευθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ:Αυτά τα στόμια…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ: Είναι οι πύλες απ' τις οποίες εξέρχονται οι σκοτεινές οντότητες της γης και η αύρα τους η ηλεκτρομαγνητική…[Ένας κεραυνός θ' ακουστεί και ο σκύλος απ' την Διώνη αναχωρεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ:Κάπου ο ουρανός δακρυορροεί…Νιώθω την υγρασία ήδη περονιαστή…

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ:Άσε Κόμοδε το πνεύμα μου για λίγο να επαναπαυθεί…
[Τα μάτια του ολοκληρωτικώς έχουν σφραγισθεί.Ο Κόμοδος δίχως να του δώσει ούτε καν ένα φιλί και με μια σινδόνη στην κεφαλή, ώστε να προστατευθεί απ' τον καταιγισμό της βροχής, αποχωρεί απ' του Μάρκου Αυρηλίου την σκηνή.]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

[Μερικές ημέρες αργότερα απ' του Αυτοκράτορα Μάρκου Αυρήλιου την θανή θα διδαχθεί. Ο Κόμοδος στο στρατόπεδο ραντίζει με νομίσματα τριάντα στρατιώτες-πλαγγόνες που είναι κιονόκρανοι και τριγλυφικοί. Ο Κόμοδος αυτοκρατορικές θυσίες ενώπιόν τους αποθέτει και κατόπιν -ώστε στο στράτευμα ν' απευθυνθεί- σ' εξέδρα αεροπορεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η καρδιά μου απ' την θανή του πατρός μου είναι Τυρρηνική κυανή…[Το βλέμμα του στο πλήθος εξαπολεί ως Χρούστσοφ στην αρχή και ως Ρήγκαν το εγγυοδοτεί.]Στην καρδιά του άπαντες εντός του είχαμε διακανονισθεί, ως λάθυροι στην διασπορά, μα στον θερισμό ισομερείς…[Με τα μάτια του να 'χουν γεωτρηθεί.]Με κατεχώρισε συστρατιώτη του όχι μόνον στους Φιλίππους αλλά και στην αρετή.[Από υπερηφάνεια θα ταινιωθεί.]Η Θεά Τύχη που με κατελόγισε στου θρόνου την διαδοχή, με την δωρεή της τούτη τους λειμώνες μου ευλογεί…[Τα χείλη του σε ανέλκυση τριγωνική].Όπως ο πατέρας μου δεν είχα υιοθετηθεί, αλλά αίμα μου υπήρξε η πορφύρα μου η αυτοκρατορική, ενώ σώμα μου το παλάτι και η οικητήριά του αυλή…[Με αυτοπεποίθηση.]Δεν κατεβλήθηκα σ' εσάς αλλά αφροδύθηκα για εσάς.[Με ύφος Παντοκράτορα.] Ο Μάρκος Αυρήλιος τούτη την στιγμή που σας ομιλώ είναι ομοτράπεζος στο συμπόσιο των θεών και με τα πινάκια των φιλοσοφιών ναυλοχεί…[Με ύφος Παντεπόπτη.]Αν εντρυφήσουμε στο ομηρικό ιδεώδες και προεκτείνουμε τα

ρωμαϊκά σκήπτρα ως τον ωκεανό, ο πατήρ μου θα φωσφορηθεί. [Με ύφος Φερεγγυούχου.] Με την γλαύκα του και την ρουβικώνια δεινότητά του τα κεφάλια μας έχουν ιερουργηθεί.[Σε πανίερο ύφος.]Ο ενθουσιασμός σας υπό την σκέπη ενός καινού Αυτοκράτορα με φήμη θ' αποταμιευθεί…[Σε ύφος Αιόλου ακμής.] Ενέχει τον Θεό μέσα του όποιος ενθουσιασθεί…[Με ύφος του Ικάριου νηνεμίας.]

-18-

Αν τιμωρηθούν στην αφετηρία ενός νέου βασιλέα ορδές αλλοεθνείς, δεν θ' αποθρασσυνθούν και θα σκιρτήσουν απ' της πείρας την χειρονομική…[Ο Κόμοδος ξαναρίχνει νομίσματα απ' την εξέδρα στους στρατιώτες και κατέρχεται απ' αυτήν για του αυτοκρατορικού καταλύματος την επαναστροφή.]

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

[Σε Αορίστου ημέρα του Σεπτεμβρίου του 180 μ.Χ θα υλοποιηθεί. Ο Κόμοδος με το αλαβάστρινο και τανυστό του κορμί τελείως γυμνός οπτεύει στον Ίστρο τον δικό του εαυτό και με τον δείκτη του λενινιστικού του χεριού σύμβολα της γεωμετρικής εποχής λαίνεα σχεδιάζει στο δέρας του νερού. Ο Πομπη΄ι΄ανός ωκύθοος θα προβεί σε σακέσπαλο νευματισμό.]

ΠΟΜΠΗ΄Ι΄ΑΝΟΣ: Είναι εγγώνιο αυτοκράτορα μας Σεβαστέ, πως να επαναεισαχθείτε στη Ρώμη θέλετε;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ποτέ η Ρώμη δεν υπήρξε τόσο εγγύτερα και τόσο τανύποδα…
[Αντινωτός τώρα στον ποταμό, ψαύει ένα φύλλο - αλεξιπτωτιστή σε χώμα φθινοπωρινό.]

ΠΟΜΠΗ΄Ι΄ΑΝΟΣ: Δεν ετερομόλησε ποτέ η δύναμη σας η χονδροειδής...
[Μοιάζει σα 'να θέλει να τον ασπασθεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ρώμη ή ρώμη; Εγκάθετη ερώτηση διεπιλογική…[Ακάθεκτος στου φύλλου την Ερυθρή.]

ΠΟΜΠΗ΄Ι΄ΑΝΟΣ: Πως στων πόλων του μυαλού σας μπορεί να ενσαρκωθεί η μεταστροφή;[Με Χέοπα στον ομφαλό ύφος κορυφής.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ως πότε Πομπη΄ι΄ανέ θα πίνω αυτό το λασπωμένο νερό, σ' αυτή την αθέριστη γωνιά του κόσμου και την ανευφορική;[Οκλαδόν με το βλέμμα διευθυνόμενο στον ουρανό -Πομπη΄ι΄ανό.]

ΠΟΜΠΗ΄Ι΄ΑΝΟΣ: Ο Σέπτιμος με τα πολύγωνά του τα δενδροφυή του θα σας σκεπάζει απ' τα χιόνια και την κρυονική…

ΚΟΜΟΔΟΣ:Τότε θα πρέπει να μετονομασθώ σε Ηρακλή…[Έναν λεγεωνικό σκοπό σε σιγμοειδή ωδή ενύλως ηχοποιεί.] Που είναι Πομπη΄ι΄ανέ οι ωλεσίκαρπες πηγές, ο αέρας ο λαγαρός, της Ρώμης οι χαιτήεσσες ηδονές και οι φαεσίμβροτοι ποταμοί;

ΠΟΜΠΗΪΑΝΟΣ: Ο χρόνος είναι ενώπιον σας να χαρείτε οτιδήποτε θελήσετε, αλλά η Ευθύνη τώρα νικηφόρος στα Διονύσια σας ανακαλεί…Εξάλλου Άρης και Ηρακλής υπήρξαν αδέλφια αν και αμφιθαλλή…[Σε μελωδία συγκαταβατική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Όλα τα φύλλα ενός δένδρου δεν είναι πάντοτε ισοδιάστατα και στην ίδια ακμή…

-19-

ΠΟΜΠΗΪΑΝΟΣ: Νομίζετε πως τις θυγατέρες, τους υιούς μας και τις γυναίκες μας, εμείς οι μυστικοσύμβουλοι του πατρός σας που το σκήπτρο, το δακτυλίδι και την χλαμύδα σας είχε εμπλουτίσει, δεν έχει την έφεση κάποιος εξ' ημών ν' αντικρύσει;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Την γλώσσα σου πιο πέρα απ' του Ολυμπίου Διός του μυαλού σου πρεσβύτη άνδρα μην εξωθείς και τούτο το νερό προικοσυμφωνηθείς…[Πύκτης στο νερό και όσο νερό συγκρατεί στον Πομπηϊανό θα καταιονισθεί.]

ΠΟΜΠΗΪΑΝΟΣ: Η άνωση ποτέ δεν ήταν το χαλκέντερό σας σημείο…
Μην ξεχνάτε πως είσαστε Αυτοκράτορας Κόμοδε και πως πρέπει το καλό της Ρώμης να προίσταται, υπεράνω της τρυφηλής σας και μεστής αδηφάγων έξεων ζωής… Μην λησμονείτε πως ο σύζυγος είμαι της ιδιοκατοίκητής σας αδελφής…[Σε ύφος ανθρώπου που απ' την πάροδο των ετών η ζωτικότητα σε άλλο σημείο του κόσμου έχει αποσταχθεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τον Οκτώβριο που στην Ρώμη θα επανέλθω ακατανίκητο θα τον προσαγορεύσω.

ΠΟΜΠΗΪΑΝΟΣ: Αν επιδείξετε υποχωρητικότητα και φόβο στον χαλδαϊκό εχθρό, θα καταγραφείτε στην Ρώμη σε ιδεόγραμμα ταπεινωτικό και δεν θα τελεστεί κανείς θρίαμβος μιλιταριστικός.[Σε ύφος ανεμοδουρικό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Φοβάμαι τους επίδοξους επιγόνους και μήπως απ' τα υποπόδιά μου εκθρονισθώ… [Με τα δόντια για την γλώσσα του σαν Σινγκ Σινγκ.]

ΠΟΜΠΗΪΑΝΟΣ: Η Αριστοκρατία η Συγκλητική, ο Στρατός και τ' αυτοκρατορικά θησαυροφυλάκιά σας είναι εδώ μαζί…[Σε τόνο παραστατικό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αυτό διόλου δεν με παρηγορεί…Του Στρατού και των Συγκλητικών οι διαθέσεις ομοιάζουν με του ασκού τις διευθύνσεις και την έντασή τους που πότε επάνω σ' επαμφοτερίζοντα αντικείμενα θα φλοισβοποιηθεί και άλλοτε ξελαγιάζει τον ναρδόσταχυ τον μεγανθή…

ΠΟΜΠΗΪΑΝΟΣ: Πάντα το πνεύμα Αυτοκράτορά μας το αλκιμότερο ξελεκιάζει και συνομολογεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ:Το πνεύμα με τις ραβδώσεις και τα σπαράγματα του γαληνού αμφορέα έχει ομογενοποιηθεί…[Με βλέμμα Παρνασσού και ως απλανής.]Όσο πιο ανατοκιστικό τόσο απ' τις ηθμοειδείς απολαύσεις πιο μακρινό και απ' της

γης τους σαγούς πιο διπτερωτό…[Ξαπλώνει κατά γης και σχηματίζει με το σώμα του την πρόθεση συν.]Ωραιότερη όμως νίκη Πομπη˙ι˙ανέ ποια είναι;Ο θάνατος πέντε χιλιάδων νεκρών ή η νίκη του Αυτοκράτορα στους αγρούς των μαχών; [Γελάει ατελευτήτως.]

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Δεν υπάρχει πικρότερη νίκη απ' την απώλεια τόσων νεκρών…Γιατί πιστεύετε ότι η αψίδα του θριάμβου κατεδαφιζόταν στην αναδρομία που τα στρατεύματα και ο νικηφόρος στρατηγός διαπερνούσαν;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί ο κύκλος δεν μπορεί να 'ναι ποτέ ημιτελής…[Με το σώμα του σχηματίζει μ' έναν λαιμό επενδυτό το μονόγραμμα της διαγραφής.]
Ούτε επίσης ποτέ σε άλλα τεκτονικά σχέδια μπορεί να εγκλεισθεί, γιατί εμείς είμαστε τα γράμματα που τον επικοσμούν και οι αριθμοί…

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Ή ίσως γιατί η κατεδάφισή τους αποτελούσε κινητήριο μοχλό για της μεγαλοπρεπέστερης νίκης, στους λόγγους των ενάντιων την μεταγωγή…[Σε ύφος επιδιορθωτικό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η ίσως Πομπη˙ι˙ανέ γιατί η άνω δομή τους από μάρμαρο ναξιακό μια τάση αναπόλησης του δαφνηφόρου παρελθόντος μυθιστορεί και έναν ξαγοράρη έλλειψης τέτοιων στιγμών…[Με ύφος στυφό.]Η μεγαλαυχία των Ελλήνων για τον αόριστό τους, τους οδήγησε στην ρωμα˙ι˙κή κατάκτηση και πλέον είναι δικοί μας υποτελείς…[Σηκώνεται, γιατί του παφλάζει την κεφαλή ο κόρυμβος του ποταμού ανεπαισθητί.]

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Γιατί στους θριάμβους μετά απ' τους Συγκλητικούς και τους αξιωματικούς περιφέρονται λάφυρα επάνω σε άρματα και ακολουθούν τα τετράποδα;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί η αγέλη των ζώων πάντα τους ηγέτες της θ' απομιμηθεί και γιατί τα λάφυρα και το χρήμα αξίζουν από εκείνους πιο πολύ…Μην παροράς πως είναι σε άρματα, διανύοντας του υιού του ήλιου την διαγραφή…

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Γιατί έπονται των ανορθολογικών οι ιερείς και οι στρατηγοί;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί θυσιάζουν το αίμα των πιστών είτε στον Περσικό είτε στο ναό με τρόπο απόκρυφο και μυσταγωγικό…[Του το λέει σε τόνο ψιθυριστό.]

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Και γιατί οι ηττηθέντες ηγεμόνες με τις οικογένειες και τ' ανδράποδα των κιθαρωδών έχουν προπορευθεί;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί η τέχνη του Συριακού έχει θεωρηθεί ευγενέστερη του Ηίου και της μουσικής…[Κάνει πως μιας φόρμιγγος είναι παίκτης.]

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Η γιατί προηγήθηκε ο Τρω˙ι˙κός απ' την καταγραφή των έμμετρων επών…Ο στρατηγός όμως Αυτοκράτορά μας που τελούσε τον θρίαμβο με τους αξιωματικούς και τον Στρατό, γιατί είχε οπισθογραφηθεί και δεν ήταν στην αρχή της πομπής;[Κοιτάζει γύρω τα δένδρα μήπως κάποιος καταδότης αποπεμφθεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί οι έσχατοι έσονται πρώτοι…

ΠΟΜΠΗΊΑΝΟΣ: Πολύ χριστιανικό μου ’χει εισακουσθεί…[Σα ’να μην περίμενε μια τέτοια πρόταση εκκαθαριστική.]

-21-

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τον Αυτοκράτορά σου για υϊοθέτηση αυτού του αλλόχθονα απ’ την Ιουδαία δόγματος έχεις Μεμφιδοποιηθεί;[Του κτυπάει με τον παράμεσο του μαρξιστικού του χεριού το γείσον καταιέτιον τρις.]

ΠΟΜΠΗΊΑΝΟΣ: Δεν θα τολμούσα ποτέ να εκφέρω απ’ τον πολφό του Αυτοκράτορα προς το πρόσωπό σας τέτοια τανύφλοια μομφή…[Γυρίζοντας την πλάτη με τα δυο του χέρια στους αγκώνες του ως γαμέτες, θα παραιτηθεί οιστροειδής.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Μου αρέσει αυτή η μετατόπιση απ’ τον χριστιανικό ενικό στης Res Publica τον πληθυντικό, έστω και αν είναι των ορνίθων ο πληθωρισμός… [Πρηνηδόν κατά γης, με την ματιά του να κωπηλάτει στου ποταμιού τον υδάτινο πίδακα το αμφίκυρτο πρόπλασμά του.]

ΠΟΜΠΗΊΑΝΟΣ: Και γιατί ο Αρχιστράτηγος προσέφερε ανάθημα στο Καπιτώλιο με την πομπή απ’ το πεδίον του Άρεως αφιχθείς;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί στον Ιλλυρικό χρειάζεσαι τον κεραυνό του Δία και της τύχης τα τείχη…

ΠΟΜΠΗΊΑΝΟΣ: Τύχη…Τυχαίον…Καλοτυχία…Σικυών…[Αποσβολωμένος.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Λέξεις παράγωγες και καταχρηστικές…Προτιμάς την λέξη Fors απ’ την Fortuna…[Σαν σαύρα το ποτάμι προσεγγίζει και το πρόσωπό του με τα δυο του χέρια νίβει.]

ΠΟΜΠΗΊΑΝΟΣ: Η πρώτη αφορά τις δαλείες της γης και η δεύτερη τα πηδάλια της θαλάσσης…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η δεύτερη έχει πανηγυρέως λαμπηδόνος γράμματα…[Στην αποκάθαρση θα στασιασθεί.]

ΠΟΜΠΗΊΑΝΟΣ:Το λακωνίζειν εστί φιλοσοφείν…[Σε ύφος αμώμητο.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ποιες λέξεις υπερισχύουν; Αυτές που έχουν συνεκδοχές στην αγκαλιά τους ή εκείνες που πολλούς αστερίες απ’ τον πυθμένα της θαλάσσης στα δίκτυά τους συλλαμβάνουν;

ΠΟΜΠΗΊΑΝΟΣ: Πάντως κανένας δεν σας αποκαλεί με όλα τα κοσμητικά σας…Μόνον μ’ ένα όνομα έχετε απομείνει κλεοφανής…Από Λούκιος Αυρήλιος

Κόμοδος κατηγάγατε νίκη ταλακάρδια να σας προσφωνούν Καίσαρα Λούκιο Αυρήλιο Κόμοδο Αντωνίνο Αύγουστο.

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί έχω του ήλιου την απόγειο και του φως τον σεβασμό… [Ανασταίνεται και του δικτυώνει έναν λάζου οφθαλμό.]Η ζωή μου αν είναι κωμωδία ή κομμός σποράδην έχω αναρωτηθεί…Πομπη˙ι˙ανέ μην λησμονείς, πως ο πατήρ μου αναγόταν από Συγκλητικών γενεή…[Μ' εναίσθηση της καταγωγής του της Δεισδαιμονικής.]

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Και η μητέρα σας η Φαυστίνα υπήρξε του Αντωνίνου του Ευσεβούς η θυγατήρ και του Αδριανού η εγγονή από μητρική συνοριογραμμή και με μάστιγα αίματος απ' τον Τρα˙ι˙ανό δεσμευτική.

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η μητέρα μου απ' την μνήμη μου έχει παραλειφθεί…[Σαν στον υπερσυντέλικο να παλινδρομεί.]

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Στην Ρώμη ποτέ δεν θα την βρείτε…Την έχουν προσπεράσει Ιανοί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πέθανε σ' ένα στρατόπεδο σαν και αυτό…[Ταλαντώνει την πλάτη του και την αλείφει με το γλυκερό νερό.]Έπρεπε λάβραξ να 'χα γεννηθεί…

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Μην φοβόσαστε πως θα πεθάνετε Αυτοκράτορά μας εδώ ….Στα μαλλιά σας έχουν αποτυπωθεί του Αρκτούρου και του Πήγασου οι αστερισμοί οι ακτινοβόλοι ως της αυτοκρατορίας τα λάθη…[Οφθαλμοβολεί έκθαμβος του Κόμοδου την κόμη.]

ΚΟΜΟΔΟΣ:Πομπη˙ι˙ανέ υποδηλώνουν αυτοί οι κόμποι την ακατάλειπτη στο σώμα και στο μυαλό μου διαγωγή, ενώ νιώθω τις σκέψεις μου κάθε βράδυ να 'χουν γορδιοκεντρισθεί…[Πιάνει τον λαιμό του ναυπηγώντας στο ποτάμι τον αντικατοπτρισμό του.] Δεν θα 'θελα τούτος ο λαιμός να γίνει από ζαφείρι αστείρευτο ποτάμι… [Με φωνή καμπυλωτή.]

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Η χλόη στις παρειές σας είναι ένδειξη πως μπορείτε ώριμες αποφάσεις να προσλάβετε…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και όχι αποφάνσεις…

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Η κόμη σας είναι το φυσικό κάτοπτρο του ήλιου και γύρω της πολλοί έχουν παρατηρήσει μια στεφάνη θαλασσινή…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Βλέπουν το φως Πομπη˙ι˙ανέ μόνον όσοι είναι στο σκοτάδι…[Οι οφθαλμοί του απεργοί.]Μ' αυτό το ηλιόφωτο δώρο και θνητοί δίχως αίμα απ' τον Τίβερη έχουν προικισθεί… [Ψελλίζοντας.]

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Τα λόγια σας είναι χρυσόσκονης κονιορτός και οι εικόνες τους ο θόλος ο Ιουλιανός που όλα τ' αντιστηρίζει και τα συνδαυλίζει…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πομπη˙ι˙ανέ έλαβα τις ωριαίες μου αποφάσεις…Θ' αγκυροβολήσω στους αξιωματούχους μου την εντολή να ελέγχουν των ορδών την επιδρομή και την νομισματική, για να εξαγοράσουν τον πόλεμο με μια Ανταλκίδειο αγαθοεργή …Η απόφασή μου στο στρατόπεδο ας γνωστοποιηθεί και η επάνοδός μου εις την Ρώμη ας αναφερθεί, ώστε απ' τα γένεια του Διός στο τέμενός του να' χω ευλογηθεί.[Με ύφος που οσιογραφεί.]

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Αν και σε υπερθετικό βαθμό διαφωνώ θα υπακούσω σε σχετλιαστικό ρυθμό…[Αναδιπλούμενος.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αυτό θα εκτελεσθεί, γιατί τους πάπυρους του Οξύρρυγχου προτιμώ απ' τον Πολεμοφιλή.[Σε ύφος που επιτιμεί.]

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Αν και είμαι σαυριανής καταγωγής η εκβολή μου είναι Συριανή….[Με τόνο συμφιλιωτικό, πλησιάζει και εκείνος του ποταμού την οξυγονική.]

**ΚΟΜΟΔΟΣ: Και η οαρική σου πίστη έγκειται στης Λουκίλλας την κλίνη,
της αδελφής μου της μονοκρατορικής…Αλήθεια πως ο θάνατος του πατρός μας από εκείνην εξελήφθη; [Με ύφος τάχα αμέριμνο και ποδοβολώντας ρόμβους στο ποτάμι σε στάση διαλογική.]**

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ:Τα δάκρυά της έχουν γίνει στο πρόσωπό της ωκεάνειες γιρλάντες…Τα μάτια της πυρακτωμένη λάβα απ' τις συναισθηματικές της εκρήξεις…Το στόμα της ένα πηγάδι δίχως κάδο και νερό…Τ' αυτιά της φανοί δίχως φως…[Με ύφος ρητορικού αττικισμού.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Το γεγονός που μου περιγράφεις φίλε στρατηγέ δεν με αιφνιδιάζει…Του άρδευε αναπειροελάχιστη αγάπη…

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Μην ξεχνάτε πως ύπατος χρημάτισα και το αξίωμα του καίσαρα απ' τον Μάρκο Αυρήλιο είχα αυταπαρνηθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γι' αυτό τώρα αναπνέεις και ζεις….[Με ύφος οχιάς.]

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Με τους Μαρκομάνους τι θα πρέπει κανείς να επαναδιαπραγματευθεί; Τέσσερεις πρέσβεις ήδη μας έχουν επισκεφθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Επειδή είμαι μισόπονος, όπως σε άπαν το στράτευμα έχει αυτή η φήμη διαδοθεί, πες τους πως αν μου παραδώσουν τους αυτόμολους και τους αιχμαλώτους και μου αποθέτουν μια ποσότητα σίτου κάθε χρόνο, θα έχουν την Καλλίειο που θέλουν…[Σε ύφος Αντάρη.]

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ:Εγώ λέω να ζητήσουμε να μας παραδώσουν στρατιώτες και όπλα αυτοί και οι Κουάδοι…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και αυτό μπορεί να επιτευχθεί…[Αντωπός πλέον και λαιψηρός στον Πομπη˙ι˙ανό αν και σε νεύμα ανάλογο και ντετερμινιστικό.]

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Τι άλλο με τους Κουάδους και τους Μαρκομάνους να επισυμφωνηθεί;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Να τους πεις, να μην αλλάζουν πολλά μέρη, αλλά σ' ένα να εγκαθίστανται ανα μήνα για των ζώων τους την βοσκή και πάντοτε υπό Ρωμαίου εκατόνταρχου την ματιά την επιβλεπτική….[Με ύφος αυτοκρατορικού καταρράκτη υπεροχής.]

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Και τι άλλο;

ΚΟΜΟΔΟΣ:Και να μην πειράζουν τους Ιάζυξους, τους Βούρους και τους Ουανδίλους, γιατί είναι καλά παιδιά…[Τρυγητής και Μεθυστής.]

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Τίποτε άλλο;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Επί του παρόντος τίποτε άλλο…Αν σε χρειαστώ για καμία άλλη αγγαρεία θα σε φωνάξω…[Με ύφος πτερόμορφου παιδιού.]

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ:Ξέχασα…Με τους Βούρους τι θα κάνουμε;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ό,τι κάνουμε συνήθως με τους φθίνοντες ηττηθέντες εις τον Ιερό…Η Νικείος που επιζητούσαν κάποιους μηνες πριν, ήταν άκρως παρελκυστική….

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ:Και προπαρασκευαστική…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και προπαρασκευαστική…[Την κεφαλή του ωρολογομετρεί.] Ευτυχώς που ο χειμών τέσσερεις μήνες διαρκών στρατιωτικών παρασκευών …Πες τους να μου επιστρέψουν και εκείνοι όσους έχουν αιχμαλωτισθεί…

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ:Και τι άλλο;[Σα 'να 'χει της απάντησης την επιγονική παροχή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και τι άλλο…[Παύση μισού τετάρτου.]Να ορκισθούν, να μην ενοικήσουν ποτέ την περιοχή των τεσσαράκοντα σταδίων δίπλα των Δακίων ή από αυτούς να μην διαμοιρασθεί…

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ: Και ο Σαβινιανός που υπεσχέθη σους Δακίους ότι θα τους χαρίσει γη και ήταν αποστηματικοί;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Μαθησιακές αποφάσεις πλέον μην μου ζητείς…

ΠΟΜΠΗ˙Ι˙ΑΝΟΣ:Οι αποφάσεις σας επιθυμίες μου…

[Ο Πομπη˙ι˙ανός τον τυπολογικό, ταξιαρχικό χαιρετισμό ποιεί και μ' ευθεία μεταβολή τις αποφάσεις του προορισθείς, για να εκτελεί.Ο Κόμοδος εις το

ποτάμι ασκητής τα δάχτυλα του στα ύδατα ως ένας Θέτιδος αρχετυπικό πληκτρολογεί, μέχρι να σβήσουν τελείως τα φώτα επί σκηνής.]

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

[Ο Κυ΄ι΄ντιανός έχει οκταποδεθεί και ενώπιον του Αυτοκράτορα Κόμοδου στον αυτοκρατορικό του θάλαμο θα καταλογισθεί, μετά απ' την εφόρμηση την εξουσιακτονική εναντίον του μια ημέρα του 182 μ.Χ στου αμφιθεάτρου την προλογική. Ο Περέννιος, των στρατοπέδων έπαρχος και επικεφαλής της αυτοκρατορικής φρουράς ένα λάκτισμα γαστρικό του δικογραφεί. Ο Κόμοδος με την τάση του ενδιάμεσου συστήματος διαφυγής τον αιχμάλωτο δορυφορεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Περέννιε γνωρίζεις τι μου'πε τούτο το λαβρόστομο σκυλί, λίγο πριν την κοίμησή μου αποπειραθεί;[Τα φρύδια του έχουν τριγωνοποιηθεί.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Πως η Σύγκλητος συνέστησε τούτο το λεπίδι, ώστε η διαπνοή του Αυτοκράτορα να πωρολιθοπλασθεί….

ΚΥ΄Ι΄ΝΤΙΑΝΟΣ: Και θα το προανέφερα στον τύραννο αν μια βηταρινή ευκαιρία μου 'χε εκταμιευθεί…[Με ύφος κακοτράχαλου, φωραθέντος ρινόκερου, ανήμπορου απ' τα πλήγματα των λεκτικών ακοντίων του Κόμοδου να προφυλαχθεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Φιλοδώρησέ τον εκ μέρους μου με μια ευκαιρία αρκτικόλεξου διπολική…[Στον Περέννιο είναι διευθυντής.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Ιδού του αναδιπλασιασμού το ανάκρουσμα απ' τον Αυτοκράτορά μας![Του προδίδει στην πλάτη δύο ωκεία οδάγματα.]

ΚΥ΄Ι΄ΝΤΙΑΝΟΣ: Θα σφυρίξουν στα ώτα σας κάποια ημέρα έναν χωλίαμβο, πριν καν το καταλάβετε τα κοράκια…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και εσύ θα χαλκουργηθείς, για ένα έγκλημα που δεν διέπραξες με την ίδια ποινή, αλλά θα το 'χες διαχειρισθεί, αν το εξέλυαν οι ψαμμίτες της ζωής…[Τα γένεια του ψαίρει.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Προτείνω Αυτοκράτορά μας να δολοφονηθούν όσοι κίονες τούτου του δωρικού ναού ανοσιουργίας προς το πρόσωπό σας Συγκλητικοί ήταν υπαρκτοί…

ΚΥ˙Ι˙ΝΤΙΑΝΟΣ: Ψευδοκίονες…Άκουσε λαέ της Ρώμης, ποιοι σε διακυβερνούν … Κατά συρροήν δολοφόνοι που ημέρα και βράδυ σε τυραννούν.[Σχεδόν ουρλιάζει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Φώναζε όσο θέλεις άνδρα τανηλεγή…[Με το ύφος του πανδαμάτορος Αυτοκράτορα.]Καμία ηχώ δεν επιτρέπουν τούτοι οι Αντωνίνιοι, ούτε τους αντίλαλους της σκιάς μας να ’ναι διάτρητοι και στους λωβούς των πολιτών της Ρώμης ως ήλοι να ’ναι καρφωτοί…Δεν έχουμε Res Publica αλλά το Imperium μας έχει ακουσίως κληρονομηθεί….

[Με την πάχνη των φωνηέντων του τον χρισμοδοτεί.]Περέννιε τα εγκεφαλικά μου πλατύφυλλα στον αβράχυντο σου μαίστρο έχουν υποκλιθεί και συνουσιασθεί …[Με πρόταση αξιωματική.]Ένας κατάλογος θα σου καταδοθεί, όσων Συγκλητικών μ’ έχουν αντιπολιτευθεί και στην μεγαλύτερη περιουσία έχουν καταληφθεί, ώστε ως καλάθι στο δικό μας το κεφάλι να ’ναι σφετεριστική…

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Η ψυχή σας Αυτοκράτορα είναι μια λαβίδα -αυλητρίδα…Θα πράξω ό, τι απ’ την γλώσσα σας διενεργηθεί…

ΚΥ˙Ι˙ΝΤΙΑΝΟΣ: Λόγια αλυσιτελή από τούτη την πειθήνια της ήβης του μυαλού αλωπεκή…[Ο Περέννιος του οροδοτεί ένα λάκτισμα στην κεφαλή.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Προτιμητέο είναι ένα θραύσμα αμφικωνικού σχήματος στην κεφαλή, αφού είναι εσθλών θεωριών κολωνός…

ΚΥ˙Ι˙ΝΤΙΑΝΟΣ: Θα ’λθει η ώρα Αυτοκράτορα που από χέρι επισφαλές και συνεργατικό θα πεθάνετε…Δεν βλέπετε ότι τον θρόνο σας εποφθαλμιά για τα παιδιά του…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Είσαι οχιά δίκλωνη που λάθυρους αμφιβολίας στην αγροικία του κεφαλιού μου υββάλλεις…[Με τον μέσο του λαιού του χεριού λάμνει το πηγούνι του επτάκις.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Μην τον αφουγκράζεσθε αυτοκράτορά μου…Οι μελλοθάνατοι πάντοτε γνωρίζουν να συκοφαντούν και άλλους, λίγο πριν τα μάτια τους δια παντός εικονοπαύσουν…Φείδονται σάγματων αντικειμενικών…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τους υ˙ι˙ούς σου Περέννιε τους περιμένει για την αφοσίωσή σου η διοίκηση της Ιλλυρικής…[Ως αντηρίδα στου Περέννιου την ωμοπλάτη.]Κόμισε μου όμως τώρα μέσα την Λουκίλλα, το σανδάλι αυτής της δολοπλοκίας…[Θα την αποχωρισθεί, για να πρυμνήσει στου Κυ˙ι˙ντιανού τον κυματοθραύστη.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Αυτοκράτορά μου όλες οι επιθυμίες σας με τις πράξεις μου έχουν συνταυτισθεί…[Σε στάση αναμονής.]

ΚΥ˙Ι˙ΝΤΙΑΝΟΣ: Ο Κέρβερος και ο Άδης…Γι’ αυτήν την θεματική θα μπορούσε να ’χε γράψει ο Μαρτιάλης…

ΚΟΜΟΔΟΣ:Να του το πεις λίαν συντόμως, εκεί που θα τον συναντήσεις, πως θα 'χεις το αδράχτι…

ΚΥ˙Ι˙ΝΤΙΑΝΟΣ: Μέσα στις κραιπάλες που σας έχουν μαγειρεύσει και στις απολαύσεις ξενηλασίας των κυβερνητικών πάρεργων και ευθυνών, είσαστε στην μαθητεία θύμα…Έχει φθάσει και από εσάς καλλίτερα να γνωρίζει την διοίκηση της αυτοκρατορίας, λόγω της σολίδιας του απληστίας…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Απόδιωξέ τον με την ευχή του Μειλίχιου από εμπρός μου, ώστε αυτή η Κελαινώ να μην με διακορεύσει και επισφράγισέ του μ' ένα νόμισμα την γλώσσα, γιατί ήταν δακέθυμη και ταινιωτή…

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Πολύ ευχαρίστως….[Ο Περέννιος σύρει τον Κυ˙ι˙ντιανό σαν τίγρη μέσα σε δίχτυ-κλουβί.]

<u>ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ</u>

[Ο Περέννιος επανερχόμενος ως σκηφωτήρας ενώπιον του Αυτοκράτορα πηδαλιουχεί την σιδηροδέσμια Λουκίλλα. Αυτή με Σαλιέρι προς Μότσαρτ εθολογία τον παρατηρεί και με όμματα απ' την αϋπνία πυριφλεγή.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Ο Ύπνος είναι ή ο Θάνατος αυτός που ενώπιον μου ενορώ;[Με οφθαλμό ως ανοδικό ρυμουλκό στον βασιλιά της ουρανό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αυτά τ' αδέλφια δεν κατασκήνωσαν ποτέ του άλλου την τελολογική σχεδία…[Με τα χέρια στην πλάτη και σε τρίγωνο καθοδικό.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Η αδελφή σας Αυτοκράτορα είναι αναιδής…[Με της κόλασης την φιληδονική πλησμονή.]Τι τέλος προτείνετε γι' αυτήν;[Ως φύλλο σαπιστό την επιρρίπτει στην γη.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Ομιλεί ένα πρόσωπο που έχει αίμα σαλαμάνδρας και όχι περιστέρας για την Αυτοκράτειρα Λουκίλλα, χήρα του παμφανόωντος Λεύκιου Βήρου και σύζυγο του περίτρανου Πομπη˙ι˙ανού…[Πτύει τον αδελφό της κατά μέτωπον στην σφαίρα των Ινδών. Εκείνος την ισιώνει καταγής.] Αυτό το αίμα Κόμοδε αν το βίβρωσκες, θα σε δηλητηρίαζε με την τοξικότητά του…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αυτοκράτειρα τώρα είναι η Βρουτία Κρισπίνα ˙ όχι η Λουκίλλα… [Σε τόνο υπομνηματικό, ενώ στεγνώνει με την χείρα του την μογγολική την στίξη προσβολής.] Μάρτιο γεννήθηκες και Μάρτιο θα 'θελα να 'χες Εβραιοποιηθεί απ' της ψάμμου μου την λήθη…[Με τους οδόντες του σαν της Τροίας τα τείχη.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Σε μισώ αδελφέ μου απ' της φύσης σου την στιγμή…[Σε τόνο αναπόλησης φθονερής.] Δεν θα 'μουν χήρα του Λεύκιου Βήρου, ούτε θ' αναγκαζόμουν τον Πομπη˙ι˙ανό να υπανδρευθώ, αν δεν είχες μητροδυθεί….

ΚΟΜΟΔΟΣ: Μην ξεχνάς αδελφή μου πως όσοι τόσο υψιπεδικά αξιώματα κατέχουμε, τις ελευθερίες των κοινών θνητών δεν δυνάμεθα να κατέχουμε…[Με

ύφος κεκραμένης οινοφέρουσας επίγνωσης.] Είναι υπεράνω του καταχρηστικού μας της πολιτείας το καλό…

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Ποιος προασπίζει της πολιτείας το αγαθό…[Με λυρισμό αγανάκτησης, ασφυκτικό.]Ο λαγιδεύς που εγκατέλειψε τον Ίστρο, γιατί φοβήθηκε μήπως τον καταπνίξουν των βαρβάρων του οι οφιόσχημοι μαγώτοι που στις όχθες του έχουν γαλακτουχηθεί, ώστε σε κάθε λογής απολαύσεις να επιδοθεί…Ένας Αρχίλοχος…[Σε τόνο προκλητικώς αμυντικό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αν συνεχίσεις έτσι να ομιλείς, η γλώσσα σου θα δρεπανισθεί, όπως τα φίδια που απ' της Λευκωλένου το κλέος στον Ηρακλή είχαν συνδρομηθεί, όταν ήταν στην κούνια παιδί…[Σε ανιούσα βαθμίδα η παλάμη του, μα ωκύδρομος την κόμη του υδατογραφεί.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Την ενόχλησε Αυτοκράτορά μου το γεγονός ότι απώλεσε τον τίτλο της Αυτοκράτειρας στην πρωτοκαθεδρία απ' την σύζυγό σας Κρισπίνα… [Με ύφος αυλοκόλακα που το επιδόρπιο στο χέρι του αιτεί, ενώ τον Κόμοδο θα προσεταιρισθεί.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Δεν έχω πια την καθέδρα στο αμφιθέατρο την αυγουστιανή, ούτε προπορεύομαι της ιερής φωτιάς στην τελετή…[Με ιάχημα.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η ζήλεια Λουκίλλα υπήρξε εις το πέντε μια στείρα αμαρτωλή…

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Με μια Δαλιδά μην έχετε συνδιαλλαγή…[Σε ύφος ορθομαρμαρωτικής.]Γνωρίζετε ότι πίσω απ' την ενορχήστρωση της συνωμοσίας εναντίον σας ήταν ο Κουαδράτος, ο κληροδότης της εραστής;[Με ύφος καλυκωτού κρατήρα και επιτερπής.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και εγώ που νόμιζα πως δυσανασχέτησε που κληρονόμησα μεταξύ άλλων και την περιουσία του συζύγου της, του Πομπη˙ι˙ανού…. [Το γέλιο του ένα αναστείρευτο ρυάκι.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Κόμοδε απ' αυτήν την υπόθεση ο Πομπη˙ι˙ανός θα 'πρεπε να 'χε απεμπλακεί…Είναι ένα ανυπόκριτο χερουβείμ…[Σε ύφος απολογητικό που ενέχει απόπειρες απωθητικές για τους άλλους ενοχής.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ακόμη στο πρόσωπό μου βλέπει κανείς τον κοπετό απ' της μητρός μας στην Χαλάλα την ύστατη πνοή…[Σε ύφος Εμπεδοκλή προτομής.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Καλώς έπραξε ο πατέρας μας που με τον ιδιόχειρό του τρόπο είχε προσλάβει τα αντίμετρα…[Με τοκοχρεωλυτική ηδονή.]Αυτή έβαλε να ζωηκτονήσουν τον άνδρα μου που πέθανε από πόνους στο στομάχι ηθμοειδείς… [Ευάλωτη.] Απ' το δηλητήριο που τον τροφοδότησαν τα τέρατά της, το πρόσωπό του παραμορφώθηκε σε τέτοιο βαθμό που από εμένα με τίποτε δεν θα 'χε αναγνωσθεί…[Με γογγυσμούς.]Αλλά η μητέρα μας φοβόταν…Μήπως γίνω Αυτοκράτειρα είχε φοβηθεί και τον Μάρκο Αυρήλιο στον θρόνο ο σύζυγος μου

διαδεχθεί…[Με το σκοτάδι να διέρχεται την σκάλα της ψυχής του κεριού της, ως ένας παροδικός ανεμόμυλος συντελεστικός.] Φοβόταν μήπως του φιλτάτου υιού της, του Κόμοδου του αυθεντικού, του μη υϊοθετημένου από κανέναν Αυτοκράτορα το κληρονομικό του δικαίωμα στον θρόνο χαθεί και η ίδια στην εξορία της Ανατολής εκτοπισθεί, αυτή η Ρωμαία επιφανής ευγενής…Όχι, Κόμοδε…[Με ιέρακος αυτογνωσία.]Ο Λεύκιος Βήρος για την ανάρρηση σου στον θρόνο δολοφονήθηκε απ' αυτήν…Για την απέραντη αγάπη της προς το πρόσωπό σου και τον άσβεστο ήλιο της προς τον δικό μου….[Η αυτογνωσία της, υδατογραφήματος μετερχόμενη.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Κατάπαυσε ν' αντιμιλείς…[Πως στεγανοποιεί τ' αυτιά του θα προσποιηθεί.] Φοβόταν μήπως δολοφονούσε εμένα και τον πατέρα μου, αυτός ο σφετεριστής του θρόνου που ήταν τριάντα και ένα έτη μεγαλύτερός μου…[Σαν ένα ράκος να κατηγοριοποιεί.]Οι δίφθογγοί σου όμως είναι τόσο συριστικοί και της ευγένειάς μου χρηστηριακοί. Σταμάτα να προσβάλλεις της μητρός μου την τιμή…[Τα μάτια του απ' την επονείδιστη νοσταλγία έχουν τυμβωρυχηθεί.]
Δεν θέλω να θεωρώ ότι ο πατέρας μας θα έκανε κάτι τέτοιο στα ηλιόλουστα πρωϊνά της Χαλάλα αν και…[Είναι σ' επινοιών και οραμάτων περισυλλογή.] Φαυστινόπολη μετωνόμασε την πόλη από σέβας εις την μνήμη της…[Κάνει πως το στόμα του από σάστισμα έχει παγιδευθεί.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Αυτοκράτορά μου υπήρχαν όμως φύλλων θροϊσμοί, πως η μητέρα σας διατράνωνε την αίγα στου πατρός σας την κεφαλή με Συγκλητικούς, ναύτες και μονομάχους…[Με ύφος μαθητή που έχει γίνει αυτόπτης σε κάποια σκανδαλιά που απ' την μνήμη του καθοδηγητή έχει αφυδατωθεί και πρέπει απλώς να προπαιδευθεί.]Γι' αυτό και ως συνοδός του σε κάθε λεγεωνική στρατεία είχε επισυναφθεί…Επιπλέον σας υπομνηματίζω πως υπεκίνησε του Αβίδιου Κάσσιου εναντίον του Μάρκου Αυρηλίου την ανταρσία, σύμφωνα με την γλωσσαφορία την φαρμαλύτρια…[Σε ύφος απουσιαλόγου.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αυτό προσημειώθηκε, γιατί η μητέρα μου πως ο πατέρας μου ήταν ετοιμοθάνατος θεώρησε και γιατί ήμουν ανήλικος σε περίπτωση που πέθαινε, ώστε η εξουσία με το ραβδί μου να ηνιοχευθεί…[Ως ένα κουνέλι - παιδί ομιλεί που σε κάποιον έχει απολογηθεί.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Ανήλικος…Και τώρα είσαστε Αυτοκράτορά μου ανήλικος…Οι θεοί και η ιστορία δεν έχουν ηλικία…[Γελάει.] Και όχι γιατί ο Αβίδιος Κάσσιος ήταν ο οικητήριός της εραστής;

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Ακόμη και οι σύμβουλοί σου οι πιο πιστοί Κόμοδε βλέπουν την αλήθεια που έχεις καταρνηθεί εδώ και καιρό να δεις…[Λόγω της συνομιλίας των δύο ανδρών στην γωνία απ' την οποία είχε παραμερισθεί.]Ένας αχάριστος Αλκιβιάδης, ο Αβίδιος Κάσσιος έχει καταστεί…Ο Μάρκος Αυρήλιος του απέδωσε την δωρεά και την τιμή, στον πόλεμο κατά των Πάρθων να συμπορευθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Για τον Μάρκο Αυρήλιο μην μου ομιλείς…Εγώ τον έσωσα, όταν με τον ίππο του έπεσε σε λάσπη με μοχλό κινητήριο…[Θα κοντοσταθεί, ώστε τις

προηγούμενες της Λουκίλλας προτάσεις να επεξεργασθεί.]Ο Κάσσιος κατάφερε όμως την Σελεύκεια και την Κτησιφώντα Λουκίλλα να καταλάβει και έγινε μέλος της Συγκλήτου ακόμη και αν είχε πατέρα έναν δύσμοιρο ρήτορα και απ' την Συρία καταγωγή …[Σε ύφος αποχετευτικό.] Επιπλέον μια εξέγερση στην Αίγυπτο από εκείνον είχε εξατμισθεί…

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Για να είμαστε όμως Λουκίλλα αποστασιοποιημένοι, ο Μάρκος Αυρήλιος δεν είχε αποδεχθεί το κεφάλι του αξιαγάπητου φίλου του να δει και έδωσε την εντολή να ενταφιασθεί αυτοστιγμεί…[Με ύφος σεξουαλικής διαφέντευσης το στόμα της θωρεί, ενώ εκείνη του δίνει σημασία μηδενική.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Κόμοδε να γνωρίζεις πως ο πατέρας μας δεν ήθελε επουδενί ο Αβίδιος Κάσσιος είτε ηττηθείς ν' αυτοχειριασθεί είτε απ' τα αυτοκρατορικά στρατεύματα να κατακρεουργηθεί…[Σε ύφος ακμής ναδίρ.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ναι, γιατί στον ρωμαϊκό λαό πόσο οικτίρμων είναι ήθελε να υπερεκτεθεί…[Με ύφος ενωθητικής και μανίας αποφυλιστικής.]Παρόλα αυτά Λουκίλλα ο Κάσσιος με τον πιο αποτρόπαιο τρόπο από έναν κεντυρίωνα είχε θανατωθεί…Τα λόγια του στωϊκού μας φιλοσόφου-πατέρα απεδείχθησαν μια αφάρετρη, αναλφαβητική επιστολή…[Με οργασμική και τεκμαρτή υπέργεια ηδονή.]Ο Κάσσιος στο όναρ των φιλοδοξιών του είχε καταποντισθεί, ενώ σε αριθμό απ' τις δικές του, του πατρός μας οι λεγεώνες ήταν στην υπεροχή λαθικηδείς…

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Αφού η Σύγκλητος τον ανεκήρυξε δημόσιο εχθρό, δεν υπήρχε κανένα αβδελλόχορτο, ώστε η αμβλεία του απ' τον Στρατό να παραληφθεί…[Με ύφος Ατθιδογράφου που συλλειτουργώντας ως ένα παραπέτασμα θα τυλιχθεί αριστερόθεν της σκηνής, ώστε ο Κόμοδος να 'χει καλλίτερη θέαση της γαιοδοτημένης του αδελφής.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Ο Μάρκος Αυρήλιος ήταν στον Βορά αποπειρώμενος να χιονίσει αυτήν την ανταρσία ελευσινιακή απ' τα στρατεύματά του που μάχονταν τους βάρβαρους επιδρομείς και ο Αβίδιος Κάσσιος στην Δύση της Ανατολής…
[Τους μαζούς με τα χέρια της θα σημυδοφορτωθεί.] Κόμοδε μην ξεχνάς…Η μητέρα μας πριν με τον πατέρα μας δεσμευθεί, τον σύζυγό μου είχε αρραβωνιασθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Άλλος ένας λόγος ν' αναθεωρώ την απόφασή μου εδώ και τώρα να θανατωθείς…Χαλάς το τέλειο πατροπαράδοτο Φαγιούμ μου και μ' αρέσει πολύ…[Γελάει.] Ο αμώμητος…[Σε τόνο κυνοκαυστικό.] Ο Αναξαγόρας…Ο Μαικήνας…[Σε τόνο καγχαστικό.]Ο μεγάθυμος…Ο αλτρουϊστής…[Ξαναγελάει.] Ξέρεις κάτι Λουκίλλα; Μου έπεσε απ' το ουράνιο στερέωμα στου νου μου τον δίσκο τον ηλιακό η Άρκτος η Μικρή…Την συζυγία σου την τερμάτισε ο αγαπημένος σου Πατερούλης, επειδή μήπως η μητέρα μας και ο εραστής της τον χαροντοποιήσουν συναμφότεροι, είχε δεηθεί…Ποιος είπε ότι οι τραγωδίες του Σοφοκλή δεν μπορούν να γίνουν αυτοπρακτική;[Σα να 'χει έναν κόμβο από βάλσαμο καταπιεί.] Και οι δύο γονείς μας παρακολουθούσαν ελληνική τραγωδία πολύ…[Ως επάξιος Οιδίποδας θα διπτυχοποιηθεί.]Οι Έλληνες εκτός απ' την μαρμαρογλυπτική, ως όργανο στο χρωμόσωμά τους είχαν και το αμφιθέατρο δίπλα στην γαστρική περιοχή…

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Δεκαπέντε άτομα αποτελούσαν την χορεία…Και έναν περιφερειακό πόλο εξουσιας με τα κεντρικά τρία…[Φθίνουσα στην διδακτική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Στο δράμα, γιατί είκοσι και τέσσερα ήταν ηλιοφωτολουσμένα στην κωμωδία…[Αιθέριος την θέση της Λουκίλλας στροβιλίζει.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Μην ξεχνάς Κόμοδε πως θα εναλλάσαμε τους ρόλους αν παίζαμε τραγωδία…Εσύ θα έπαιζες τον Αίγισθο, εγώ τον Μάρκο Αυρήλιο Αγαμέμνωνα και η μητέρα μας την Κλυταιμήστρα…[Σε ύφος παραφοράς.]

-32-

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ξεχνάς πως στις Τρωάδες άνδρες μόνον έπαιζαν τα πρόσωπα τα γυναικεία…[Με ύφος ανιστορικής αξίας.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Ας αρθούν στο μέλλον οι οιστρογονικοί περιορισμοί… Σταμάτα όμως…[Κουνάει πέρα-δώθε την κεφαλή, λες και εφιάλτη έχει δει.] Είναι κλεψίτυπες αλήθειες, όσες το φιλώνητο και φιλήδονο στόμα σου εκπηγάζει… Τέτοια γνώμη έχεις για τον πατέρα σου;[Με διάδικου παρουσιαστικό που μόνον μια ετυμηγορία έχει στο μυαλό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τέτοια και χειρότερη…Δεν ήθελε συναυτοκράτορα…Απ' τον Αντωνίνο τον Ευσεβή ως θεσμός του είχε επιβληθεί…[Κρούει με το κινεζικό του χέρι της καρδιάς το επίκεντρο τρις.]Υποκριτικά έκανε πως στον Λεύκιο Βήρο έσπερνε αγάπη…Και έπαιρνε την μητέρα μου σε όλες τις εκστρατείες είτε στην τραμουντάνα είτε στον λεβάντε, για να 'ναι ελεγκτή…

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Αυτοκράτορα στην μοίρα της, ποια θα 'ναι του ρόλου η διανομή;

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Τριακόσιες εξήντα είναι όλες και όλες…[Σε ύφος εγκυμονούσας αποβολής.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και πέντε που στην δική μου παλάμη έχουν προικοδοτηθεί…[Δείχνει στον Περέννιο τα πέντε δάκτυλα της λαιάς του παλάμης και τρις ως ταχυδακτυλουργός τα λαιλαποκατεβάζει.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Φανείτε επί του παρόντος επιεικής…[Με φρόνηση επιφανειακή.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Δεν αποζητώ του αδελφού μου τις Χάριτες…[Την σκόνη στου αυτοκρατορικού δώματος τον ερυθρόμορφο τάπητα επιθεωρεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Μαζί με την Κορνιφίκια και την κόρη της ας μετακομίσουν στο Κάπρι…Και αν σε όργια μέρος δεν λάβουν -όπως εκείνα που διοργάνωνε ο Τιβέριος- όλες τους εν μια νυκτί ας πεθάνουν…[Μιμούμενος του Καλιγούλα την προτομή.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Ο εκμαυλισμός είναι έγκλημα ασύμβατο με τον αναδελφικό προστατευτισμό…[Σε ύφος κατηχητικό.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Καλλίτερα στο Μαυσωλείο του Αδριανού ας κάνω συντροφιά με το πτώμα της μητρός μου και τις στάχτες του πατρός μου…[Ως Αντιγόνη ομιλεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Damnatio Memoriae θα ’πρεπε να ’ναι η δική σου καταδίκη…[Με την ψυχή του σε απόπειρα στον ενεργειακό βόρβορο του σώματός του να συνενωθεί.] Δεν σου αξίζει η θεοποίηση Μεγάλη Αδελφή…[Με ύφος Θέμιδος.] Το άγαλμα της μητρός θα δεσπόζει στο ναό της Κυθέρειας εσαεί, αφού τα παιδιά της απ’ αυτήν είχαν αλιευθεί, όπως η Θέτιδα στην αγάπη είχε βαπτισθεί…[Με ύφος μητρογονικό.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Και όχι μόνον τα τέκνα της Σεβαστέ Αυτοκράτορα…[Ο Κόμοδος πως δεν άκουσε τον αντίλογο του Περέννιου θα μασκοποιηθεί και στον ογμό του λόγου του πως είναι ο συνεχιστής, ώστε με το τέλος του να συμπίπτει η αρχή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Δεν σου αξίζει καμία ανέγερση δίπτερου αδελφή…[Κάθεται μετά ραστώνης στον θρόνο του.]Θα ’θελα τ’ όνομα σου απ’ της Ρώμης τον Καμηλοπαρδάλειο χάρτη ν’ αποσβεσθεί…[Με ύφος στρατηλάτη - θριαμβευτή.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Ο πατέρας μας Κόμοδε δεν πιστεύω ότι θα σκότωνε τον σύζυγό μου, για την διαιώνιση της δικής του φατριακής φυλής…[Αντεγχειρηματική.] Αντιθέτως η μητέρα μας και το γνωρίζεις καλώς πολύ, πως την μομφή για δηλητηριασμούς προσώπων και δολοφονίες άλλων είχε προσδεχθεί…[Σε αψεγάδιαστο τόνο ομοιότυπο.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ξεχνάς αγαπητή αδελφούλα πως ναι μεν ο κλεινός Μάρκος Αυρήλιος ενδεχομένως να θαύμαζε την ενασχόληση του συζύγου σου με τον Γιουβενάλη, τον ασιανικό αττικισμό του και την γραμματική, μα δεν ενέκρινε καθόλου την ίδρυση ταβέρνας σε ατμόσφαιρα οικιακή…[Τα χέρια του σε ανιούσα κλίμακα διακινεί.]Ξενυχτούσε με αγέλες ηθοποιών και φίλων, ως η πρώτη ακτίνα του ήλιου γίνει σ’ αυτούς συναπτή…Η συμπάθειά του προς τις αρματοδρομίες και τα παιχνίδια στο Κολοσσαίο πάντοτε με την γαιήοχη αποδοκιμασία του πατρός μας Λουκίλλα είχαν θεμελιωθεί…[Σε τόνο πάσης μαθήσεως και ξαπλώνει πλησίον της κατά γης, ακουμπώντας τον δεξιό αγκώνα του στο δάπεδο, απτόμενος ως πούπουλο την παρειά της την ορθοδρομική.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Παρόλα αυτά Κόμοδε οφείλουμε να ομολογήσουμε πως οι στρατιωτικές ικανότητές του υπήρξαν ανυπέρβλητες για τα ρωμαϊκά ήθη…
[Του το σιγοψιθυρίζει με λεοντόμορφο στυλ στο αυτί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Περίεργο, γιατί εγώ νόμιζα ότι σε πιο επιδέξιους αξιωματικούς απ’ τον ίδιο οι αρματηλατικές επιχειρήσεις κατά των Πάρθων είχαν ανατεθεί…
[Σε τόνο μεφίτη.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Υποτιμείς ακόμη και σήμερα του ανδρός μου την τιμή που για τ’ ανδραγαθήματά του στα πεδία των Ηλύσσιων μαχών του Αρμενιακού είχε υπολάβει την επιγραφή…[Το πρόσωπό της με ένταση θ’ αποστραφεί.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Και μάλιστα Κόμοδε απ' ότι έχω πληροφορηθεί εκ Ρωμαίων στρατιωτών εκείνης της εποχής που πολέμησαν με την οξεία του, η εύχαρις και γαλέρια διάθεσή του ανεβίβαζε των στρατιωτών του την ηθική…. [Αφιστάμενος του αδελφικού ζεύγους πιο πολύ.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ελπίζω όχι με την τακτική αυτή…[Ο Κόμοδος ως χορδές κιθάρας τα γεννητικά του όργανα θα υποδυθεί, ώστε στα σπάργανα η Άνοιξη να εκπτυχωθεί.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Σταμάτα οχετοφόρες διαθέσεις να εκφράζεις και να βεβηλώνεις του ανδρός μου την τιμή που 'χε απ' τον πατέρα μας θεοποιηθεί, τον αυτοκράτορα τον λαοφιλή…Divus Verus…

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Divus Commodus…Ηθικόν ακμαιότατον αυτοκράτορά μας… [Νοθογελάει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Εγώ νομίζω Λουκίλλα πάντως πως ο σύζυγός σου μετατόπιζε τις δικές του ηλάκατες σε άλλους, ώστε εξαίσια συμπόσια στον θίασο που τον ακολουθούσε στις σκηνές εκστρατείας των μουσικών και των ηθοποιών ν' αποθέτει και η κακουχία που ο πόλεμος επιφέρει, ήταν μια λέξη που ο προσωποπαγής γενετήσιος του νευρών δεν είχε καταδέσει…[Θ' αναπαλαιωθεί και προς την μεριά του Περρένιου θα κατευνασθεί.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Με την διασπίλωση του ονόματος του Βήρου αποδεικνύεις της δολοφονίας σου τον ζυγό απ' την ωλένη σου την μακροσκελή…

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Και τι δεν θα έπιανε τούτος ο μακρύς, ήεριος καρπός στο σώμα του νεκρού Κουαδράτου και την κεφαλή…[Μ' έφεση καγχαστική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Σκέπτομαι να την καταδικάσω με την ίδια ποινή που επιβάλλαμε και στον εραστή της, τον εκ κούνιας θαλασσογενή…[Κοιτάζει σαν λύκος τον Περέννιο που το θήραμά του είναι έτοιμο απ' τους κυνόδοντές του να ορνιοποιηθεί.]Είναι ένοχη μοιχείας…Ου μοιχεύσεις…[Με αποστροφή.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Από πότε Κόμοδε έγινες θιασώτης της θρησκείας της ιουδαικής; [Με ύφος Ιουδίθ που στον Ολοφέρνη τα βέλη της ταχυδρομεί.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Η εκλογή αποσπασμάτων απ' την λεύκη της θρησκείας αποτελεί την τροφοδοσία, με την οποία διαποτίζει ο εκάστοτε Μέγας Αλέξανδρος την κοινωνία…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Σωστά ο Περέννιος ομιλεί…[Με βλέμμα Μέλον.] Αν έχει κιονοστοιχηθεί κάτι το αγαθό ο χριστιανισμός ή ο ιουδαϊσμός γιατί από εμέναν να μην εναγκαλισθεί; [Κοιτάζει τον Περέννιο ως την μέση διάθεση που τις απώτερες σκέψεις του αντηχεί και τον θρόνο του θα ζηλεύσει πολύ.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Το επιχείρημά σου απ' του Πρόδικου την ρεματιά έχει καταβολή …Ή ίσως απ' το χέρι της Μαρκίας που στο νεκροκρέβατό σου κάθε βράδυ θα σ' επισκεφθεί…[Ο Κόμοδος την αρκτουροπαρατηρεί.] Μη νομίζεις Κόμοδε πως δεν

γνωρίζω με τι στο κρεβάτι σε ικανοποιεί…[Με ύφος Άργους.]Όλα το αέτωμά μου τα εξιστορεί…Η Κρισπίνα το σαλάχι στο κρεβάτι δεν έχει προσποιηθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αν είχα το ρόπαλό μου πρόσκαιρο εδώ, το κεφάλι της θα ’χε διαθλασθεί…[Απευθυνόμενος στον Περέννιο σε κατιόντα οφθαλμό, σύμμεικτο με δέος και αιδώ.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Λάτρης ήταν ο πατήρ σας της Ελλάδος…Η Στοά του Αττάλου… [Με προϊστορικό θωμασμό.]Τι κομψοτέχνημα…

-35-

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γνωρίζεις ότι ο όαρ σου Λουκίλλα ήταν ένας πλάνητας στης Ρώμης το άστυ και πως δεν διερευνούσε κανείς την ατόφια ταυτότητά του;[Με ύφος πανεποπτικού εμπαιγμού.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Γιατί ήταν λαγώβολο με τον λαό και ήθελε ν’ ακούει από πρώτο χέρι τις στάσεις των πολιτών, δίχως τον φόβο της κατάδοσης στην διαφάνεια της αλήθειας των λόγων τους την άκαμπτη και σε ημιτόνιο απολογητικό… [Σε τόνο νηφάλιο και καταστρατηγικό.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Και εγώ που νόμιζα ότι κυκλοφορούσε στων περιχώρων τα πορνεία, για να κάνει δορκάδα την Λουκίλλα…[Κοιτάζοντας τον Κόμοδο και χασκογελώντας σε τόνο ανταρκτικό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Στην Έφεσο τον Βήρο δορυφορείς, ενώ εγώ με τον πατέρα μου μάρτυς είχα κατατεθεί στων Δελφικών Μυστηρίων την αποπληρωμή…[Απ’ τον θρόνο του.]

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Η μεγαλύτερη σου αδελφή και ομοαίμια σου πως είμαι, να μην το ξεχάσεις…[Σε τόνο μεταφυσικώς αποδημητικό.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Τι να κάνουμε με τον σύζυγό της τον Πομπη˙ι˙ανό;[Σε ύφος Αλ Καπόνε.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γέμελλο έπρεπε να την ονομάσουν…Όχι Λουκίλλα…Έτσι δεν θα προυπήρχε το πρόβλημα αν η σύζυγος ή η αδελφή μου ως Αυγούστα θα προσαγορευθεί…

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Ο νυμφίος μου, ο Πομπη˙ι˙ανός απ’ τις σκευωρίες σου θα εξαιρεθεί;[Σε ύφος αγχολυτικό.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Προτείνω Κόμοδε επειδή είμαι ακριβοδίκαιος, ο Πομπη˙ι˙ανός των κατηγοριών ν’ απαλλαχθεί…[Κοιτάζοντας του Κόμοδου της Κορδελίας το εγκεφαλικό νεφέλωμα από κάτω προς τα άνω.] Εδώ που τα λέμε ένα μενίρ αν βεβηλωθεί, μπορεί να προκαλέσει την μανία και το μίσος τόσο των θρησκόληπτων και των δοξασιών όσο και των φιλότεχνων, έστω και αν γίνει με την πρόθεση της εισαγωγής καινοφανών θεωριών…[Σα ’να την αμνηστεύει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Θα 'θελες Λουκίλλα πολύ και εκείνος όπως εσύ απ' το μαίνος μου να διαφθαρεί…

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Δεν κατανοώ τι ακριβώς εννοείς…[Με θιασώτη υφολογία υποκριτική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Είναι οιστέον πόσο τον απεχθανόσουν και αποπειράθηκες με την εξώθησή σου στην συνωμοσία ν' αναμειχθεί, ώστε να μην έχει της φιλύρας το κουτί να ζει…[Με χαρακτηρολογία σατανική.] Γι' αυτό και τίποτε επάνω του δεν θα κατηγοριοποιηθεί….[Ως σταλαγμίτης κολαστής.] Θα μεμψιμοιρώ την υγεία του την δεινή και το γήρας του και θα τον αποδεσμεύσω εξόριστος όμως απ' την Ρώμη ν' αναπνέει και να ζει…

ΛΟΥΚΙΛΛΑ: Κόμοδε πόσο είσαι λεοντιδής! [Η Λουκίλλα και ο Κόμοδος αντινωτοί επί σκηνής, όμως εξ' αποστροφής.]

ΠΕΡΕΝΝΙΟΣ: Από εδώδιμο που δεν αραρίσκεις και αν το επικαρπωθούν οι θηρευτικοί κύνες τι σε συγκινεί;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Παράλαβέ την από μπροστά μου Περέννιε και μαζί με την εξωμότρια αδελφή της και την κόρη της μέχρι το Κάπρι ας προσαχθεί…[Απ' τον θρόνο του σαν γραίγος ανακινεί την χείρα του τη νεουορκέζικη.]Πριν το πτερό του χρόνου κυοφορία αλλάξει, θέλω όλες τους στον Άδη να έχουν διαμετακομισθεί…

[Ο Περέννιος την σέρνει σαν αδάμαστο σκυλί και αμφότεροι αποχωρούν απ' την σκηνή, αφήνοντας τον Κόμοδο στον θρόνο του στου Σκεπτόμενου την καμπή.]

<u>ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ</u>

[Την 16-2-183 μ. Χ στο αυτοκρατορικό δωμάτιο θα μετουσιωθεί. Η Κρισπίνα στο κρεβάτι αδαμική και από χρυσόσκονη κεντητή ατενίζει τον Κόμοδο σχεδόν στο προσκεφάλι της μ' ένα ρόπαλο και με μια λεοντή παρεμφερή του Ηρακλή.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Γιατί Κόμοδε από Σιός τον ρόλο του ημίθεου έχεις σε δοκιμή;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί σ' ένα σχήμα χωρίζει δύο κόσμους η διχοτόμος πλεγματοειδείς…[Με το ρόπαλο ως διάμεσο στις κνήμες του και σαν κάμπια εφιππευτής.] Σαν σήμερα η μητέρα μου Κρισπίνα είχε αφροδυθεί…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Περίεργο αυτό που 'χει ειπωθεί…[Έχοντας την επίγνωση του Κακού.]Τις δύο αδελφές σου στο Κάπρι δεν είχες λυπηθεί…[Με Πλαύτου μομφή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τις έστειλα εδώ και μερικούς μήνες να της κάνουν συντροφιά, για να μην νιώθει και ο πατέρας μου μοναξιά…[Μ' ενδιαφέρον σε ψυκτήρα Μολιέρου.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Κόμοδε τι παμφεγγές ανέκδοτο…Πολύ γέλασα…[Κάνει πως γελάει.]Αληθεύει πως η Λουκίλλα και η θυγατέρα της διαμοιράζονταν τον επίδοξο δολοφόνο σου, τον Κυ΄ι΄ντιανό ως εραστή;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Έχει καμία σημασία Κρισπίνα; Είναι όλοι τους νεκροί…[Με ύφος αγγελόμορφου παιδιού που οι αστράγαλοί του έχουν κατακερματισθεί.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Και εγώ ζώσα - νεκρή ν' αναμένω την Άτροπο στο Κάπρι να με καταδεχθεί…[Με φυσιογνωμία μελλοθάνατης.]Μόνον τα νομίσματα που μου αφιέρωνες ως λειψανοθήκες με αυτοκρατορική στοργή, θα θυμίζουν την θυρσοφόρο μου υπαρξιακή στους διαδόχους σου και τους υπηρέτες τους με απόκλιση ερωτονομική…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Εδώ σκότωσα ευπατρίδη γυνή…Σ' εσένα θα σταματήσω;

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Ίσως δεν εφιππεύω τόσο επιδέξια όσο ο Περέννιος ή ο Κλέανδρος στα κύματα των σεντονιών και στα φοινικικά γράμματα των σωμάτων παραλιών σας…[Με ύφος ζηλοφθονίας.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αν δεν σταματήσεις, στην φωλιά του νου σου το ρόπαλο που αμφικρατώ θα υπεργειωθεί…[Το αναπτερώνει και το καθελκύει.] Στο πρόθεμά σου δεν θα επιδείξω καμία άλλη ανοχή…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Εδώ ανενδοιάστως απέκτεινες την ίδια σου την αδελφή και ισχυρίζονται πολλοί ότι τους θεράποντες ιατρούς του Μάρκου Αυρηλίου δωροδόκησες, για να φαρμακωθεί και να γίνεις μερικά χρόνια φωτός ο Αυτοκράτωρ στο σκοτάδι πιο νωρίς…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ψευδολογεί…Ψευδοθηρεί…[Κουνάει ανεπούλωτος απ' τη Νέμεση και την Άτη την κεφαλή.]Όλα είναι ψευδή και των εχθρών μου η συκή…[Το ρόπαλο στον τοίχο θα μεταβιβασθεί.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Το ψέμα Κόμοδε είναι η μονήρης αλήθεια στης μαγίδος τον κόσμο που επέλεξες ως διάττων Προκύων να γεννηθείς…[Με ύφος παντογνωσίας Αθώρ.] Φαντάσου ότι είχες την προνομιακή, Θεός να γεννηθείς από γαλανή γενεή και αυτοκρατορική…Άλλοι δεν γνωρίζουν αν ναοπόλοι ή από στάνη έχουν επαγωγή…[Μ' έπαρση Μερόης.]Το ιώδιο νερό του Σάλβιου Ιουλιανού και του Πάτερνου πάντοτε θα σε κυνηγεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Στην προηγούμενη ζωή σου ως κάποια Άρπυ΄ι΄α μάλλον πρέπει να 'χες υπάρξει…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Και θα σε θηρεύω, όπως ο μετά θάνατον Ιησούς Χριστός που η Μαρκία τις νουθεσίες Του σε διδάσκει…Αμφότεροι αν ήθελαν, μπορούσαν να σ' είχαν δολοφονήσει…[Γελάει και με το σιδηρούν της χέρι του αιδοίου της θα κατεργασθεί τα εξωτερικά χείλη.]Απ' τα στρατεύματα του Σάλβιου Ιουλιανού μπορούσε ανά πάσα στιγμή η εξουσία σου ν' ανατραπεί, ενώ ο Πάτερνος ως αρχηγός των πραιτοριανών το ίδιο να πράξει, λόγω της μεγάλης εκτίμησης που έχαιραν απ' τους οπαδούς τους και οι δυο…[Σύμμεικτη πάθους και μανίας

αντεκδικητικής επελαύνει στο σημείο g.]Τον Μάξιμο και τον Κονδιανό διαβίβασες στης Δήμητρος την ράχη….Γιατί αυτό είχε συμβεί;[Με θεσπέσια και αισθησιακή φωνή, αναμένοντας του εραστή της την εισβολή στην εν λόγω περιοχή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ:Οι Κυ῾ι῾ντίλιοι γεμάτοι παροράματα είχαν φύσει γεννηθεί…Είχαν στρατιωτικές ικανότητες, πλούτη, ενώ υπήρξαν καλλιεργητοί και φιλομαθείς …Οι ηγεμόνες ξέρεις παντοιοτρόπως πρέπει ν' αποκόπτουν τα σπαρτά τα εξέχοντα …[Με ύφος σαρκοφάγου άνθους.] Η τάση η πληθωριστική τέτοιου είδους προσώπων πρέπει, όπως καταλαβαίνεις να υπονομευθεί…[Με ύφος σαρκοφάγου ζώου.] Ο χριστιανισμός απέχει σήραγγες φωτός απ' την αυτοκρατορική μου ιδεολογία την πανθειστική…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Γιατί πιστεύεις Κόμοδε πως ο υ῾ι῾ός του Μάξιμου, ο Σέξτος Κονδιανός ήπιε αίμα λαγού, μόλις πληροφορήθηκε την εν Συρίη καταδίκη του την τυμβοελεγειακή;[Αναστενάζει εξ' ηδονής.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί θ' αποζητούσε φαίνεται με την επιτάχυνση του λαγού η ποινή του ν' αποτραπεί…[Καθήμενος στο κρεβάτι με την πλάτη του αντινομική σ' αυτήν.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Και γιατί υπέπεσε απ' τον ίππο, αναζυμώνοντας το αίμα του λαγού σ' εμετό;[Με του Αθνάρ το χέρι του την πλάτη του την αποδασωτική του θωπεύει. Εκείνος αντίδραση δεν παραθέτει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί απέκτησε την ζωώδη γνώση και την Θωωθική…[Με ύφος ευπαίγμον και σεραφειμικό.]Πέφτοντας απ' τις δυο χάρισε την τύχη του στην γη που θα επισκεπτόταν σε αιολική στιγμή…[Η Κρισπίνα στα πισινά του θα παρελάσει. Πάλι δεν φαίνεται ν' αντιδράει.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Και όχι γιατί το άλογο τον κατενίκησε και την τύχη αλλά επειδή την ζωή του αγαθού εξεδίωξε στο εσώτερό του;[Πλάγιος λόγος δίπλα στο κλινιαίο ρήμα το εξαρτυματικό της.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Στις 7 Μαρτίου έχει γενέθλια η αδελφή μου η Λουκίλλα…
Ως τότε μπορώ να παρατείνω να λευκιπποσοφώ…[Η Κρισπίνα σε τρικυμία θα υποδυθεί τον φαλλό. Εκείνος στην λίμνη των αναστεναγμών.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ:Γενέσια Κόμοδε…[Σε τόνο επιδιορθωτικό και ανακατασκευαστικό.] Δεν εκοιμήθη…Απεβίωσε…Στις 2 Φεβρουαρίου είχε γενέθλια και ο Δίδιος Ιουλιανός…[Αμφότεροι σφύζουν ηδονής.]Τον φιλοδώρησες με του συγγενή του την θανή…[Επιταχύνει και για τους δυο τον ρυθμό.]Κόμοδε δεν θέλω από εσένα στα γενέθλιά μου θρίαμβο αντιπαρθικό…Θα 'ναι το λιγότερο αιματηρό ή ένας λανθάνων λαβδακισμός…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Κατάπαυσε τα κλέη μου να χλευάζεις…[Κάθιδρως και ασθμαίνων σεξουαλικώς.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Το ξέρεις ότι ο Κονδιανός ενέταξε σε μια καιόμενη λάρνακα ένα κριάρι; Τι μπορεί να συμβολίζει αυτή η πράξη;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πως ο Σαμνιτικός και ο πελταστής μόνον θανή επιφέρουν και πυρ…[Στο χέρι της κάτω απ' την σινδόνη το σπέρμα του θα διαχυθεί.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Και όχι πως είναι ένας εξιλαστήριος αμνός;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αυτό θα το αιτιολογήσεις εσύ…[Μεγαλόπνοη λόγω της εκσπερμάτωσης παύση.] Όχι εγώ…[Ακόμη μεγαλύτερη ανάπαυλα γλωσσική.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Μου φαίνεται πως ο χρησμός που εξέδωσε το μαντείο του Αμφίλοχου στην Κιλικία ανεδείχθη αληθινός…[Μοιάζει με πρόταση τελική και εκείνη.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Εγώ είμαι ο λέων και η έλαφος ο Σέξτος Κονδιανός…[Πλέον χαλαρός.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Είσαι το παιδί που έπνιξε στην κούνια του τα φίδια των Κυ΄ι΄ντιλίων…[Με ικανοποίηση τόσο απ' τις δικές της πράξεις, όσο και απ' του Κόμοδου τις ανυπότακτες προτάσεις.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί είμαι στο μεταίχμιο ανθρώπων και θεών…Έχω τα προνόμια και τις αρετές και των δύο οντολογικών κατηγοριών…[Απ' την κλίνη θα εγερθεί εμπράγματος και δικαιοπρακτικός.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Πάντως παραγωγικά κεφάλαια Κόμοδε που εστάλησαν στην Ρώμη δεν ανήκαν σ' αυτόν…Ίσως και ο Δίων Κάσσιος να συναινεί σ' αυτό…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ίσως…Αλλά απ' αυτήν την υπόθεση έγινα ευπορότερος, αφού δημεύθηκαν οι περιουσίες των πολιτών των προστατευτικών σ' αυτόν…[Ο Κόμοδος παιχνιδίζει τον τρίποδα βρεφικώς.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Για να εξιλεωθείς στην Τίρυνθα Κόμοδε, δεν υφίσταται το αίμα των παιδιών σου….[Με το αλκαίο της χέρι απ' το παχύρρευστο σπέρμα του σχήματα της γεωμετρικής περιόδου γύρω απ' τον ομφαλό της μορφοποιεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Δώδεκα έτη μοναξιάς Κρισπίνα δεν είναι ψίχουλα…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Η αρπαγή του δελφικού τρίποδα δεν σ' έκανε Κόμοδε το μέλλον σου να ενοραματισθείς…[Ο Κόμοδος γονυπετής απ' την βιετναμέζικη του κρεβατιού οπτική τα σχήματα απ' το σπέρμα του φαίνεται πως θα καταπιεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί μόνον οι καλές τέχνες να 'χουν επιχρισθεί με την Θετταλή; [Στου δείπνου την μεσοδιαστημική.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Γιατί Κόμοδε ραδιότερα βλέπουμε απ' του "εγώ" τη Νουβία των άλλων τα λατιφούντια και εποπτεύουμε τα σημεία τ' Ουρανού που τα σκεπάζει,

πότε για ν' αποδώσουν τους καρπούς τους και τις εργασίες της καλλιέργειάς τους…[Πασιδήλως με πενθιμημερή ηδονή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Δώδεκα έτη μοναξιάς Κρισπίνα δεν είναι ολίγα…[Ομοιάζει σα 'να μονολογεί, όπως ένας Αθηναίος στην Εκστρατεία την Σικελική.] Νόμιζα ότι με την διαρπαγή του τρίποδα πως ο Απέλλων θα μ' ερωτευθεί…[Η Κρισπίνα του κατακρατεί την γιρλάντα απ' τα άνθη στην κεφαλή.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Θα έπρεπε να 'σουν ο Οβίδιος της γης και όχι μόνον της περγαμηνής![Επιφωνηματική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο λόγος έχει μέσα του τον χρόνο και στις τρεις διαστάσεις του…
[Η γλώσσα του προς την μήτρα της πελάζει.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Όπως οι τοιχογραφίες της Πομπηίας…[Μουρμουρίζοντας.]

-40-

ΚΟΜΟΔΟΣ: Έχει τις ιδιότητες του χρόνου η αναπαράσταση η εικονιστική…
[Την μήτρα της έχει προσδιορίσει.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Κόμοδε και η γλυπτική…[Σαν μια ακταιωρό που έχει στη Βενετία βρει της επαγγελίας την γη.]

ΚΟΜΟΔΟΣ:Κρισπίνα και ο Λεωχάρης…[Η γλώσσα του εντός της κολποθραύστης.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Στην Θήβα προσδόκησες την ευδαιμονία και στην Αργολίδα την καλλιέπειά της…[Αναστενάζει πάλι.]

ΚΟΜΟΔΟΣ:Πίσω απ' το κάτοπτρο των λέξεων το κελάρυσμά τους έχει εντοιχισθεί …[Ως παρέκβαση απ' την επίδοση της σεξουαλικής πράξης.] Φωνήεντα ανάμεσα σε σύμφωνα σαν σκαλοπάτια που η κανονικότητά τους έχει εναρμονισθεί….[Μπουκωμένος απ' το σεξουαλικό του επιδόρπιο.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Και γεννιούνται οι λέξεις σε απόκρυφες επωδούς….Ναι….Να γνωρίζεις το μέλλον ωφελεί;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τόσο όσο το παρελθόν ν' αναπολείς…[Ευσύνοπτος.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Τελικώς με τα τρία σου πόδια ενώθηκες με τον Θεό…[Επιθέτει τα χέρια της στου Κόμοδου το κεφάλι, ωθώντας τον στου πλατωνικού της σπηλαίου τα βάθη.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η ευρωστία μου η σωματική υπερέβαινε της θεσφατολαγνίας την αρετή….[Σε εφηβική συγκοπή.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Και η αυτοκρατορική σου πυγμή της επιφάνειάς της αναδιπλασιαστική…Ναι…Ναι… Ποια είναι Κόμοδε της νίκης σου επί του λιονταριού η ερμηνεία η αλληγορική;[Ο Κόμοδος τρίχες στο στόμα του αφαιρεί, αναγόμενες απ' της Κρισπίνας την ηβική περιοχή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ότι στην αγάπη πάλεψα και την καρδιά της κατέκτησα στην ράχη….[Μοιάζει σαν δελφίνι να χαμογελάει.]

**ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Γι' αυτό Κόμοδε σ' είχαν γυναίκες και άνδρες ερωδιοδεχθεί;
[Σε αναρώτηση τεχνητή, γνωρίζοντας την ανταποκριτική.]**

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ίσως να 'ναι και ένας λόγος αυτός…[Διατεταραγμένος απ' την διαλογική συγκοπή.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Και γιατί το δέρας του λιονταριού είχε απ' την χείρα σου αποσυσχετισθεί;

**ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί έχω γνωρίσει μόνον την επιδιδυμίδα της αγάπης…
[Η Κρισπίνα το δέρας των χεριών του προσάπτει.]**

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Ο Τυφώνας του μυαλού σου και η Χίμαιρα σου απεβίωσαν μαζί με το λιοντάρι…Στην Αμυμώνη τα βέλη σου Κόμοδε την υδρία δεν είχαν διαγράψει…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Οι καιόμενες δαδες του Ιόλαου έθεσαν τέλος στου πολλαπλασιασμού του κακού την προβληματική…[Ως μεθυστικός λίθος οργιάζει στην θηλυκή της σχισμή.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Έχει διαφανεί πως το κακό στο απυρόβλητο δεν θα εξοβελισθεί… Το έσχατο κεφάλι της γιατί το ενταφίασες στην γη;[Αναστενάζει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί είναι και το τέλος του κακού η αρχή…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Την δόξα του Μελέαγρου είχες μιμηθεί και με τον ήλιο σου Κόμοδε έβαλες δίχτυα στου Ερύμανθου το ποτάμι…Εξαρκεί…Η πεδιάδα μου απ' την γλώσσα σου έχει οργωθεί…[Ο Κόμοδος διαζευκτικός πλησίον της.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο Χειμώνας και τα νιφαδιασμένα του τοπία πάντοτε δανειοδοτημένο χαλινό έχουν χρειασθεί…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Ίσως όχι τυχαίως ο Φόλος σε φιλοξένησε και σου έδωσε απ' την οινοχόη του να κερασθείς στο σπιτικό σου…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ίσως όμως για τούτο τον λόγο τον έβλεπα μισό άλογο και μισό άνθρωπο…[Κάνει το άτι, χλιμιντρίζοντας μπροστά της.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Στην ευωδιαστή αναπνοή σου με λωρίδες γρίφων οι κένταυροι είχαν συνασπισθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί θα 'θελαν η αύρα μου να 'χε απ' τις γνώσεις τους διατρυπηθεί…[Περπατάει γύρω απ' το κρεβάτι με έμφυτη χάρη.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Ως πασσάλους την αύρα σου έτρωσαν και τα πεύκα μετέωρα…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Των νεκρών ήθελαν να μου χαρίσουν τα Ταναγραία όνειρα…
[Της διασφαλίζει με πονηριά το μάτι.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Γιατί η Νεφέλη η μητέρα τους επέρριπτε απ' τον Ουρανό θύσανους βροχής;[Ως ηθοποιός τραγελαφική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί Κρισπίνα ο Κελτιβηρικός και τα Φάρσαλα υποπρόξενοι μόνον σκιών στα γένη των ανθρώπων, των ημίθεων και των θεών…[Υφαρπάζει το ρόπαλο που 'χε αδειαδοτήσει στο κρεβάτι.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Διεκδικούσαν τον άκρατο οίνο απ' την γλώσσα σου…[Η γλώσσα της απ' το στόμα της στην Σιβηρία, σε άνοδο και πτώση παλμική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η γλώσσα μου είναι θαυματουργή, οσία και υποβλητική… Ακόμη και ο οίνος που πίνω ενώπιον μου γονυπετεί…[Ξαναξαπλώνει με το ρόπαλο στο κρεβάτι.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Οι τιτανιαίοι ογκόλιθοί τους εκσφενδονίζονταν ράγδην, ώστε η καρδιά σου λαθροθηρώντας άδεια άνευ αποδοχών να παραλάβει…[Το ρόπαλο ανάμεσα στα σκέλια του με τον δυ˙ι˙σμό των χεριών της θα λειάνει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τίποτε δεν κατάφεραν, γιατί η καρδιά μου δεν έληξε στον ακατάλυτο ρυθμό της, για εσένα να χτυπάει…[Το λοφίο της καρδιάς με τα δυο του χέρια θ'ακροασθεί.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Κόμοδε οι ήχοι που προφέρεις, την ψυχή μου δονούν με γράμματα αρχα˙ι˙κά και μερικές φορές μαιανδρικά…[Με το σιελώδες της στόμα αποτυπώνει στου ροπάλου την επιφάνεια σημάδια κέλτικα και προ˙ι˙στορικά.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Στην Έπαυλη των Μυστηρίων θα προτιμούσα να 'χαμε εξεικονισθεί…[Το ρόπαλο θα παραμερισθεί και η Κρισπίνα ενώπιον ενός φαλλού σε στύση θα παρευρεθεί.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Οι σχιστολίθοι τους Κόμοδε ήταν η καρδιά τους και οι υπώρειες που με τις ακτίνες σου υπεράσπισες τα αισθήματά τους…[Στο τμήμα οκτώ του πέους του Κόμοδου σε ικανότητα πιστοληπτική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο Φαέθων Ουρανός άνοιξε και η μεγαλοπρέπειά μου διεφάνη…
[Της διευθύνει προς το πέος του το κεφάλι.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Οι όρνιθες απ' την κοιλάδα που κατόπτευες είχαν εξοστρακισθεί…
[Κοιτάζοντας τον νατουραλιστικό της δονητή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τα χιόνια των οροσειρών ήταν η φωλιά τους και εύλογοι σαρκοφάγοι…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Οι αγγελιαφόροι των ελών απομυζούσαν από ό,τι φαίνεται το περίβλημα του λαγώου σώματος των βροτών…[Τον ιθυφαλλισμό του Κόμοδου σε διάσπαρτα σημεία φιλάει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και στις οπώρες της γης, για να μην τους προοικονομούν οι θνητοί έβαιναν και ενίοτε για την σιτοδεία τους κατέτρωγαν…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Τι να περιμένει κανείς απ' τις ανεμοπτερόεσσες άγλιδες του Άρη…[Τα χέρια της σε διαγώνιο σχήμα προς τον Ουρανό έχουν απογειωθεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πάντως όχι της Ταϋγέτης το ανάγλυφο το αναθηματικό…[Με μελιού επιτονισμό απ' τον Τιμόθεο τον σεξουαλικό.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Τα κέρατά της ήταν χρυσά και τα πόδια της από χαλκό…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ήταν η ωογονία της ετεροίωσης των ανθρώπινων ειδών…Ναι… Ετσι…[Της Κρισπίνας το στόμα το πέος του ολοκληρωτικώς θα ενδυθεί.]Στα κέρατά της επικοινωνούσε με τον Χρυσοκόμη ή την Λοχεία και στα πόδια της με τον Άδη…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Οι απόπειρές σου λόγγοι σκήπτρων…[Με άνεργη την αναπνοή.]Ως τον ωαγωγό των Υπερβορείων…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Δεν γνωρίζουν σύνορα τα πέταλα των ρόδων της πανσελήνου… Ναι…Έτσι…[Με τα χέρια του καταστρατηγεί το επίμαχο και ορθό σημείο.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Πήγες να την σκοτώσεις στον Λάδωνα Κόμοδε, μα επενέβησαν ο Ισμήνιος και η Φοίβη…[Ως η μετενσάρκωση της Αγαύης.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Στο ολύμπιο στοιχείο του πρέπει να υπακούει κανείς… [Μοιάζει στα δόντια της να 'χει παροπλισθεί.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Δώδεκα ταύροι φάληροι κλειδωτοί από κοπριά πυκνή… [Σε παραζάλη.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Οι δώδεκα του χρόνου μήνες απ' την μέλαινα του σύμπαντος μαγεία, αγνοί και καθαροί….Ναι…Έτσι…Έπρεπε η τελευταία απ' το χέρι ανάμεσα στα πόδια μου ν' αποκαθαρθεί και να εξαγνισθεί…[Κρουνοί σίελου ως μπογιές τον λαιμό του χρωματίζουν.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Η οπή στον τοίχο τον έξεργο;[Το δάκτυλό της στην ανάλογη ενσάρκωση της έννοιας θα μεταναστεύσει και θα τροχιαθετηθεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο ποταμός της προέκτασης του χεριού μου ανέβλυσε και την κόπρο καθάρισε, ώστε να 'ναι διαυγής…[Με ηδονή που 'χει μεγιστοποιηθεί.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Την δεκάτη δεν εισέπραξες τουλάχιστον ως ηθική ανταμοιβή…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Δύο αφέντες συγχρόνως να ευεργετείς δεν μπορείς…[Ο Κόμοδος στο στόμα της διεκπεραιώνει επιτυχώς την ταυτότητα του την ερμαφροδιτική.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Εσύ πάντως Κόμοδε στην αποστολή σου υπήρξες επιτυχής… [Εκείνη στην θέση της θα επαναφερθεί.] Τι συμβολίζει Κόμοδε ο ταύρος που απ' την θάλασσα είχε εκβληθεί;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πως στο συναίσθημα επικράτησε η Θεία Λογική…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Όταν όμως ο Μίνωας αθέτησε την υπόσχεσή του στον Δαμαίο ο ταύρος να θυσιασθεί, τότε εκείνος είχε αφηνιασθεί…[Τον λαιμό της χειραφετεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η λογική όταν την φαραωνική βασιλεία δεν υπηρετεί, καθίσταται κυκλοτερής…[Ημιλιπόθυμος απ' την πρότερη σεξουαλική ακμή.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Και πως έγινε η απαγωγή του απ' την Κρήτη στην Αργολική γη;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Διέσχισα τους ρόχθους της θαλάσσης με τον ταύρο εις την ράχη…[Της φιλάει των μαστών της τις ρώγες και τις σπαράσσει.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Ποιο ενδέχεται να 'ναι το νόημα τούτης της πράξης;[Αλληγορική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πως καταδυόμενος στο συναίσθημά σου η υποχθόνια σου περιοχή έχει ελκυσθεί απ' την καταιγίδα την βαρυτική…[Καταφέρνει σύγκορμη να την ανατριχιάζει.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Τουλάχιστον εκεί με του Διομήδη τις φοράδες δεν είχες συναντηθεί …[Με φωνή παθητική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Εδώδιμα τα θραύσματα των αρρύβαλων που εναπόθετε η θάλασσα στης Θράκης το περιγιάλι…[Με φωνή ενεργητική και αρρενωπή.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Οι λάγηνοι της θαλάσσης, θηλυκοί ιππόκαμποι, του Διομήδη νηοθραύστες, υπηρέτες άνεμοι…[Σε διάθεση νήτεκνη και παθητική.]

ΚΟΜΜΟΔΟΣ: Ο ήλιος μου τα δαμάζει όλα…[Σε διάθεση μέση και αλωτική.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Ο ήλιος σου Κόμοδε είναι όπως τ' Ουρανού οι νεφέλες: Νομαδεύει…[Κατευθυνόμενη απ' την ροπή του δείκτη που τα δάκτυλα του επιδρούν στα ωρολόγιά της τα μαστοειδή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η αρχοντιά μου ελλιμενήθηκε ως την Ασία την Μικρή…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Τι Κόμοδε η ζώνη της Μελανίππης για εσένα εκπροσωπεί; [Σ' ερεθιστική πρόταση απαρεμφατική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πως πιέζει και διασφίγγει την ψυχή των γυναικών ο Μιθιδρατικός …

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Στου Κέρβερου τα δόντια ν' αποδώσεις την Βασίλισσα των Αμαζόνων, δεν ήταν ευγενές αέριο ούτε ιππικό…[Με τα δόντια του στην έλλογη της θηλή ένα νύγμα ποιεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Όσες γυναίκες την εφέλκυση για Τριανδρικό κατέχουν, τους χαρίζω το αντίβαρό του…[Με πρόστυχο βλέμμα.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Ένα παράβολο ήθελες να πεις…Ο Γηρυόνης είχε κεφαλές τρεις; Γιατί;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η ιδέα που επιγέννησε την έννοιά της και τον ένυλη ανάκλασή της στην γη…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Εκτός όμως απ' τον Γηρυόνη, για να συλλάβεις το ποίμνιο των αγελάδων του, χάρισες το νόμισμα στον σκύλο του, τον Όρθρο και τον ποιμένα του τον Ευρυτίωνα…Μπορώ να μάθω το γιατί;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο σκύλος συμβόλιζε των αγελάδων τη θανή και ο βοσκός ό, τι από εμένα δεν θα μπορούσε ποτέ να πρεσβευθεί…[Με ροπή προεξαγγελτική.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Ο Γηρυόνης ήταν η συναίρεση του Χρυσάορα και της Καλλιρόης νύμφης…[Τώρα και της Λούξεμπουργκ η θηλή είναι δαγκωτή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Οι άνθρωποι υπόκεινται σε δίπλότυπα, γραμματικά και συντακτικά φαινόμενα που τις λέξεις τους μεταποιούν…[Με λαγνεία συνεχίζει στα στήθη της να 'ναι ορειβάτης.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Το χρυσό ξίφος τ' Ουρανού και η θυγατέρα του Ωκεανού γέννησαν τον Γηρυόνη που τις αγελάδες - νέφη είχε την ιδιότητα να ενοποιεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τρία κεφάλια…Το γράμμα ύψιλον στον Ουρανό….[Ένδον επιφωτισμένος.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Η σε αντιστροφή η αλφάβητος δικτυωτή, ενώ στα σημεία των άκρων ένα τρίγωνο που αποθεώνει αφ' υψηλού την γη…[Σαν άνεσης απόσπασμα να 'χει από μυθιστόρημα αναγγελθεί.]

**ΚΟΜΟΔΟΣ: Απ' την Ερύθεια ανέκυψαν οι ερυθρόμορφου τύπου αμφορείς…
[Απ' την διερεύνηση έχει ένθεος ουσιασθεί.]**

**ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Καλλίτερα απ' την Ωγυγία…Αμαρτία έχει αντιλογισθεί η κλοπή…
[Σα να 'ναι μαθήτρια που αποστηθίζει κείμενα.]**

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και ο Γηρυόνης ως κλεπταποδόχος τις αγελάδες του ήλιου οδήγησε στην δική του γη…. [Η Κρισπίνα το σεντόνι θα τραβήξει προς το μέρος της, ώστε τα στήθη της να 'χουν επικαλυφθεί.]

**ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Χάρισες δύο κολόνες στην Αφρική και στην Ευρωπαία γη…
[Θαυμαστική.]**

ΚΟΜΟΔΟΣ: Για να βλέπει η μία απέναντι απ' την άλλην τα δώρα που έχει η καθεμιά…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Ακόμη και τις αρκτικές αδελφές χωρίζει η υδρηλή γη….Η πράξη σου όμως ίσως να σήμαινε, πως είναι ένα Ηραίον ημιτελές η γη που θα χρειασθεί επισκευή…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ίσως…Όπως και πολλά άλλα…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Τα μήλα των Εσπερίδων, γιατί ήταν από σκόνη χρυσή;
[Ο Κόμοδος τώρα της χτενίζει με τα χέρια το μαλλί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί στην αριστοκρατία η αμαρτία είναι πιο πελιδνή…
[Με μάτι αλωπεκής.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Τον Ουρανό όμως στους ώμους σου συγκράτησες, ώστε ο Άτλας να προβεί στων μήλων των χρυσών την συγκομιδή…[Διαβιβαστική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Είναι η γνώση των μυστικών που μου παρόρμησε η κυανόχρωμη, αιθερική, γαλαξιοειδής σκόνη και μετέδωσα στο άχθος της το γένος των θνητών…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Γιατί τα χάρισες στην Αθηνά;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί αφού δειπνήσουν στην αμαρτία τ' άριστα κράτη, αποκτούν την ελιά…[Στο στόμα την φιλάει.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Η αιχμαλωσία του Κέρβερου και η ανάβασή του απ' τον ΄Αδη;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Την παγίδευση του σκότους απ' το φως και την διακοίνωσή τους εις τις μάζες των ανδρών…[Στον λαιμό την φιλάει.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Κατήλθες εις τον Άδη με την καθοδήγηση του Ερμή…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ώστε να γίνει ευκοπότερη με του Κάτω Κόσμου τ' άνθη η συναναστροφή…[Σε φάση επεξηγηματική και εανή.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Μου φαίνεται αυτοκρατορικέ Ηρακλή πως από εκδίκηση σκότωσες τον Ίφιτο και όχι γιατί σε θεώρησε υπόλογο στων αγελάδων του πατρός την υποκλοπή…[Προσανατολισθείς μόνον στην ευθύτητά τον ορίζοντά του δίχως περιβάλλοντα παρεκκλίνοντα.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Μπορεί τα λόγια σου να'ναι και αληθή…[Σαν μικρό παιδί που κοιτάζει ναζιάρικα και σ' επιφαινόμενη αιδημοσύνη την γη, ενώ με τα χέρια του σε σχήμα χιαστί.] Τον λόγο του αθέτησε πως την Ιόλη ως σύζυγο θα μου δανεισθεί…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Στην Ομφάλη σε κατηγόρησαν πως διήγες ζωή τρυφηλή και πως συνουσιαζόσουν με την ηδονή…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αυτό έγινε επειδή η χαίτη μου ήταν ποθεινή…[Πιάνει με νάζι τους βόστρυχούς του και με τάση αναστροφική.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Με τα γυναικεία σου ενδύματα θα ’θελα στα πόδια μου να γνέθεις το μαλλί…[Με τάση στον έρωτα στρατηλατική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η καταγωγή μου δεν ήταν ασιατική…[Γελάει.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Γι ’αυτό και απ’ την Ομφάλη είχες εκτιναχθεί…Οι Μολίονες με τα δύο τους κεφάλια απ’ την γενναιότητά σου είχαν λυγισθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τα κεφάλια τους ήταν η προέκταση των μερών της δικής τους ψυχής….[Σαν πίθηκος τα στήθη χτυπεί.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Οι τερατογενέσεις είναι η κατωφέρεια της αμβροσιακής αιμομεικτικής…[Στο κεφάλι θα τον εναγκαλισθεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γι’ αυτό και διεχώρισα τον Τήλεφο απ’ την Αυγή…[Με διάθεση περιπαικτική.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Το αν ο υιός σου ήταν πιο μακριά απ’ την Αυγή ή εσένα από ποιον αυτό θα εξερευνηθεί;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο διακτινισμός είναι στ’ ακροτελεύτια του σύμπαντος το άνευ χρόνου φως…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Αν Κόμοδε άλλην αγαπήσεις πλην από εμένα, την τύχη της μιας εκ των πολλών ενσαρκώσεων που κυοφορείς απ’ το αίμα του Νεσσου θε ’ν’ αποκτήσεις…[Του δίνει μια ευχή εραλδική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Θα ’θελα τα κορμιά μας και οι ψυχές μας σ’ αυτό το κρεβάτι να έχουν σε μωσαϊκό γα˙ι˙τανωθεί…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Έτσι η ενέργεια του καθενός και οι ιδιότητές της στον άλλον θα μεταγγισθούν….[Με φαινομενική τεκμαιρόμενη διάθεση.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αληθώς ομιλείς, όπως ηρμόζει σε μια σύζυγο αυτοκρατορική…

[Ο Κόμοδος και η Κρισπίνα κάτω απ’ τα σεντόνια του κρεβατιού θα σκεπασθούν, ενώ σβήνουν τα φώτα βαθμηδόν επί σκηνής.]

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

[Τον Οκτώβριο του 185 μ. Χ. θα τοποθετηθεί στην γη. Η χείρ της Κρισπίνας απ' τον Κόμοδο στον θρόνο του θωπευτική. Ένας Μαυρούσιος δούλος την αντιύλη στην Κρισπίνα την περιμετρική, μ' ένα φτερό στρουθοκαμήλου ανακινεί. Η όψη της Κρισπίνας είναι από χρυσό κονιορτό επενδυτή. Άξαφνα ο Κλέανδρος ανάστατος ως σκηνική εισαγωγή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Απ' το βλέμμα του φαλκόνιου που έχεις τελευταίως συμμερισθεί, συνειδητοποιώ ότι μάστιγα εμένα και τον χρυσελεφάντινο θρόνο μου επαπειλεί …[Με ύφος Ιππάρχου.]

ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αυτοκράτορά μας ο Περέννιος σε γυμνοπαιδία έχει προβεί, ώστε απ' τον θρόνο να σας ανατρέψει και ως κληροδότημα στα παιδιά του να μεταβιβασθεί…[Ραφανισθείς.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αυτό μου το ανέφερε ένας πρεσβύτης με την βακτηρία του και με το σακούλι του στον ώμο στην εξέδρα την ανακτορική του θεάτρου έναν ακριβώς χρόνο πριν, όταν προς τιμή του Καπιτώλιου Ύπατου ήμουν συγχρόνως αθλοθέτης και θεατής…[Με ύφος βάσιμης υποψίας που μοιάζει να 'χει επισφραγισθεί.] Απ' το τρίτο μου μάτι οι λόγοι του δεν ανορθώθηκαν υαλοφανείς…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Νομίζω Κόμοδε πως πρέπει ν' αναστηλώσεις τις αιτιολογικές του Κλέανδρου και να μην σου 'ναι ειδεχθείς…[Σε Ησιόδου κλίμακα ημιτονική.]Και μην ξεχνάς τις φθόγγους του γέροντα που ο Περέννιος συνέλαβε μπροστά σε Συγκλητικούς και ευγενείς, γιατί απεψίλωσε το ψέμα, πίπτοντάς τον εις το πυρ …[Μηχανική.] Κινδυνεύει απ' αυτόν τον αυλοκόρακα τόσο η δική σου όσο και η δική μου ζωή… [Ογκυλλομένη.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αν και Οκτώβριος, Φεβρουάριος ιδρώτας τις παρειές μου με το κολύμβι της γλώσσης σου σήμερα ογμεύει…[Ο λαιμός του ναμαίος.] Πως

μπορείς να 'σαι τόσο σίγουρος Κλέανδρε; Ο γέροντας των κυνών τον είχε κατηγορήσει πως συνήγειρε στρατό προς την Ρώμη και απ' την Ιλλυρία οι υιοί του…Είναι αλήθεια;[Σκουπίζει με το χέρι του, της μετόπης του την υδρορροή.]

ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ: Φοβάμαι πως είναι η αλήθεια…Μια αντιπροσωπεία χιλίων πεντακοσίων στρατιωτών απ' τη Βρετανία έχει αφιχθεί…[Διπλωματικός, μα ευθυτενής.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Έχω μάθει πως εξέγερση έχει στην Βρετανία εκδηλωθεί και κάποιος Πρίσκος ως Αυτοκράτορας και αλφάδιον εις την τάξη έχει εκλεγεί… [Με μίσος.]

ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ο Πρίσκος το 'χει απαρνηθεί, γιατί τον εαυτό του στον ίδιο βαθμό Αυτοκράτορα με τους συστρατιώτες του θεωρεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Μπορούμε σ' έναν υποστράτηγο που έγινε Αυτοκράτωρ μόνον στα όνειρά του να έχουμε εμπιστοσύνη;[Ανελκύει το κουβανικό του φρύδι.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ Γιατί όχι Κόμοδε; Μην ξεχνάς πως ο Περέννιος δεν σε άφηνε με τον Κλέανδρο να γίνεις ο ομόκλινος ράμνος του και σε εμπειρίες πρωτόγνωρες μαζί του να πειραματισθείς…[Με ύφος βδελυρό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Κλέανδρε νομίζω ότι καλλίτερο θα 'ταν να την εξορίσουμε μαζί μ' αυτόν τον ορυμαγδό στασιαστών που έχει κυριεύσει το παλάτι στην Βρετάνη την Μεγάλη…[Η Κρισπίνα με φόβο αντιρρησίας τον κοιτάζει.]

ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ: Για να 'μαι φιλοσαββατιανόςς θα προτιμούσα να πήγαινε διακοπές και αυτή στο Κάπρι.[Ο Κόμοδος του φιλάει το μαλλί και το ενώτιο στου Ένγκελς το αυτί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Εμείς οι δύο θα τα πούμε αργά το βράδυ…[Του κλείνει πονηρά το μάτι. Ο Κλέανδρος την γλώσσα του αποβράζει.] Προσκόμισε έναν στρατιώτη ενώπιόν μου σε γενική διαιρετική μονογονεϊκή…

ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αυτό θα πράξω αυτοστιγμεί…

[Ο Κλέανδρος αβροβάτης χωρίζει απ' την σκηνή, ενώ την Κρισπίνα χαρακτηρίζουν αηδίας μορφασμοί.]

<u>ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ</u>

[Ο Κλέανδρος εισέρχεται, ενώ ο στρατιώτης θα προπορευθεί και ο οποίος όλες της τιμής και σεβασμού στον Αυτοκράτορα τις προαπαιτούμενες πράξεις επιτελεί. Η Κρισπίνα σ' όλη την διάρκεια της συζήτησης απ' τον θρόνο της τα τεκταινόμενα παρατηρεί, όπως και ο Κόμοδος αβοητί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Στρατιώτα απ' την Βρετανία τι ειδήσεις τερπνές μας δημοπρατείς ;Ποιος είναι ο σκοπός της επισκέψεώς σου με την παρουσία χιλίων πεντακοσίων ανδρών στην Ρώμη που είναι η αγράμπελη συγχρόνως και ο θρίαμβός μου;[Σε ύφος αδαές.]

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Σας αποστέλλει το στράτευμα ένα κλάσμα άρτου ως φόρο τιμής στον Ούλπιο Μάρκελλο…[Στα πόδια του θα κατατεθεί. Απ' τον Κόμοδο αμετατόπιστο και δεν θα διαθιγεί.]

ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν υπήρξε Αυτοκράτορά μας πιο συνετός και καλοπροαίρετος στρατιωτικός απ' αυτόν…[Με τάση επιμαχικής επιβεβαίωσης, ενώ παραγκωνίζει τον εαυτό σε κάποια γωνία αλαμπή επί σκηνής.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Θυμάμαι…[Βυθισμένος στην μακροπρόθεσμη μορφή της μνήμης που λίγες λεπτομέρειες ως σφουγγάρι κτηματοδοτεί.] Φιλάνθρωπος… Υψηλόφρων… Αδωρότατος χρημάτων…[Σα 'να μην τα πιστεύει αυτά που από εκείνον έχουν ειπωθεί.] Απ' την ασιτία οφειλόταν και η α˙υ˙πνία του…Γι' αυτό αποφάσισα σε θάνατο να καταδικασθεί, ώστε λουκούλεια γεύματα και πλατωνικά συμπόσια στα Ηλύσια πεδία να γευθεί…[Γελάει. Του κάνει νεύμα εγγύτερα να 'λθει.] Σαν σκύλος λάβε και φάε απ' το σώμα του Μάρκελλου…[Ο στρατιώτης υπακούει μετά προθυμίας, ως ξαγοράρης και δοκιμαστής του άρτου κομιστή.]

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Η γεύση του τόσο στυφή, όσο η γλώσσα που την ενοικεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τώρα λοιπόν ανάφερε στον Αυτοκράτορά σου, τι τον Περέννιο κατατρέχει…[Με επιφύλαξης ύφος.]

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Προπαρασκευάζει τον υιό του στην διαδοχή και συνωμοτεί για του θρόνου σας την εκτροπή…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Το ίδιο δεν σκεφτόσουν εσύ και οι συνάδελφοί σου στην Βρετανία; [Το βλέμμα του στρατιώτη σ' ελεύθερη κατάδυση.] Του Πρίσκου σας νάρκωσε η συνετή φωνή…Γιατί λοιπόν να εμπιστευθώ εσάς και όχι τον Περέννιο εφεξής;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Από τότε που ο Πρίσκος δολοφονήθηκε απ' τις ορδές των βαρβάρων, ο στρατός της Βρετανίας είναι ομόπλευρός σας…[Σε ύφος προσοχής.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αν και δεν κατάφερε να επανακτήσει το τείχος των Αντωνίνων, εύτικτο το χώμα που τον Ούλπιο Μάρκελλο επαναπαύει…

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Σας εδόθη ο τίτλος του Βρετανικού ο τιμητικός…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τω όντι πολύ τιμητικός…[Στην Κρισπίνα χαμογελάει και το χέρι της το λαιόν φιλάει. Η Κρισπίνα αποφασίζει τον σιγαστήρα της να παραθλάσει.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Στρατιώτα απ' τις λεγεώνες του Βοριά ποια πειστήρια άλλα πλην του λόγου σου και των ομοιδεατών σου έχεις στον Αυτοκράτορα Κόμοδο να προσφέρεις;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Αυτά εδώ…[Εξωθεί από ένα σακούλι νομίσματα και στα χέρια της Κρισπίνας και του Κόμοδου τα παραδίδει.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Κόμοδε, ο Περέννιος και ο υιός του στα νομίσματα έχουν απεικονισθεί…[Ενδεής.]Είμαστε ήδη νεκροί, αν δεν αντιδράσουμε αμέσως ευθύς…[Με τρικυμίας ανάπαιστου φωνή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ποιος είπε ότι το νόμισμα πάντα έχει δύο όψεις…Ενίοτε οι προδότες στις δυο έχουν εξεικονισθεί…Σωστά…[Τις προτάσεις της Κρισπίνας θα διασκεφθεί.] Πως θ' απολαμβάνεις κάθε βράδυ και από έναν νάτορα, διαφορετικό εραστή στο κρεβάτι;

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Νιώθω Κόμοδε πως δεν θέλεις αυτό που πρέπει να διαπράξεις…. [Για λειψανδρία σα 'να τον 'χει μεμφθεί.]Το ερωτικό σου πάθος γι' αυτόν θα μας οδηγήσει στην Εκάτη…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Στρατιώτα μπορείς ν' αποχωρήσεις και πες στον Κλέανδρο ταχέως να εκδράμει απ' το συμμαχικό σκοτάδι….

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Μάλιστα Αυτοκράτορά μου…[Ο στρατιώτης κάνοντας μια βαθειά υπόκλιση ξεκαμπίζει απ' την σκηνή, αφού όμως πρώτα την θέληση του Αυτοκράτορα στον αποστασιοποιηθέντα Κλέανδρο γνωστοποιεί.]

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

[Ο Κλέανδρος με το ξίφος του σ' επιφυλακή και μ' έφεση το αυτοκρατορικό ζεύγος από έναν αδιόρατο κίνδυνο θανάτου να προφυλαχθεί.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Κλέανδρε μπορείς να ενώσεις το ξιφίδιό σου στην γη…[Ο Κλέανδρος υπακούει εφησυχασθείς.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ναι, Κλέανδρε…Αυτά τα νομίσματα που κρατώ είναι τα ενοχικά του Περέννιου της προδοσίας…Δεν του άρεσαν τα πρόσωπα της Κρισπίνας και του Κόμοδου και τ' αντικατέστησε με το δικό του και των υιών του…[Ο Κλέανδρος θα παρασταθεί πάλι σε μια γωνία, ως βωβή του κινηματογράφου ταινία.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Η Μαρκία Κόμοδε δεν σου ανέφερε πως ο Ιούδας πρόδωσε για τριάντα αργύρια τον Ιησού Χριστό;[Σε τόνο μοιχαλίδος παρελθοντικό.] Ο Περέννιος θα πρόδιδε τον Κόμοδο για περισσότερα από ό, τι δύναμαι να δω…Δεκάτης χιλιάδες…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Δεν θ' αγκυλωθώ δεξιοστρόφως όμως εγώ…Θα τον κάνω να πληρώσει τούτα τα νομίσματα με το ίδιο αντίτιμο το συναλλαγματικό…

Κλέανδρε καταδικάζω σε θάνατο τον Περέννιο, όλα του τα παιδιά, τη γυνή και την αδελφή του…[Του επιδίδει την αυτοκρατορική διαταγή.] Επιτέλεσε τα καθήκοντά σου ανενδοιάστι…

ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ: Οι επιθυμίες σας Αυτοκράτορα και διαταγές μας…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Το κεφάλι του Περέννιου με τον γαμικό λέβητα τούτης της νυκτός θέλω να συνουσιασθεί…Αυτά τα κυνικά γράμματα Κλέανδρε παράδωσέ τα στους αγγελιαφόρους μας, ως χρονικουποθετικά κρηπιδώματα για τον υιό του και για την επάνοδό του στην Ρώμη…Τιμές και αξιώματα σε συνυποσχετική…[Ο Κλέανδρος απ' τον Κόμοδο μια δεσμίδα επιστολών θ' αναλάβει.]Ήθελε να γίνει Αυτοκράτωρ στην Ρώμη…[Καγχάζει.]Θα γίνει στο επιτύμβιο ανάγλυφό της και θα του την οδοποιήσω εγώ την επιγραφή…Μόλις πατήσει το πόδι του στην χώρα μου, η Περσεφόνη και ο Άδης ας του δωρισθεί…[Ο Κλέανδρος κάνει έναν στρατιωτικό χαιρετισμό και αποχωρεί.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Παρατηρώ Κόμοδε πως όλα τα ρήματα της ελληνικής στο γράμμα ωμέγα έχουν φύση καταληκτική…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Είναι γιατί το ρήμα εκφράζει κλίση για ροή ή δράση, ενώ το τελικό του γράμμα τον σκοπό εκφράζει…[Με συριστική φωνή.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Θεωρίη τέ και πράξη…Ξεκληρισμός των προδοτών…[Σαν πάγος κοφτερός.]Πες το στα ελληνικά…Ξεκληρίζω τους προδότες…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Θεωρίη τε και πράξη… Ξεκληρίζω τους προδότες…[Σα 'να 'ναι απ' το άρωμα της Κρισπίνας το χοϊκό ινδουιστής.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Και τώρα στον πληθυντικό…Ξεκληρίζουμε τους προδότες…Το γράμμα έψιλον είναι γράμμα παγχύ των Ελλήνων και αγγελικό…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ξεκληρίζουμε τους προδότες…Απ' το ενικό ωμέγα στο έψιλον το πληθυντικό…Μου αρέσει η μετανάστευση απ' τις ατομικές λέξεις σ' αυτές των ομαδικών…[Μ' έρωτα ωρομίσθιου αναπληρωτή.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Ο εραστής σου Κόμοδε αν και από σκλάβος της Φρυγίας που έγινε κουβικουλάριος σου, λίαν χρήσιμος σε τούτη την συγκυρία μας διεφάνη…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Θα πάω στο δώμα του Κλεάνδρου και στην θέση αυτού θα φαντασιωθώ εσένα το βράδυ…[Σε ύφος περιγελαστικό.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Όμως πρώτα την συναίνεση της Δαμοστράτιας σ' αυτό να προκαταλάβεις….

ΚΟΜΟΔΟΣ: Μου φαίνεται πως θα 'χεις του Σαώτερου την τύχη αν σε ομοιογενή λόγο προελάσεις…[Σε τόνο αναφανδόν επιθετικό.]

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Αυτός δολοφονήθηκε απ' τον Πάτερνο, όπως γνωρίζεις γιατί τον μισούσε που σ' έπεισε τον πόλεμο εις τον Ίστρο να καταλήξεις και τα

στρατεύματα απ’ τις περιοχές που ο πατέρας σου πέρα απ’ το ποτάμι είχε κατακτήσει ν’ αποσύρεις, ώστε συνθήκη μαζί σου οι Μαρκομάνοι να υπογράψουν ειρήνης…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τον θεωρούσε αποστάτη και εγώ τον αποκλήρωσα απ’ την ζωή…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Η προδοσία είναι το ήδύποτο της ζωής….Όσο πιο πολύ έχεις προδοθεί, τόσο πιο πολύ η ζωή σου είναι ανέπαφη και ιθυφαλλική….Ώστε ο Κλέανδρος κάνει καλλίτερο από εμένα κρεβάτι;

ΚΟΜΟΔΟΣ:Άριστο και τις ιδιοτροπίες σου έχω βαρεθεί…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ: Δεν σ’ άρεσε που στην κλίνη μου πλάγιαζα σαν αντιλόπη, περιμένοντας οι οπές μου απ’ την ακμή σου να ’χουν προσαρτηθεί με τον Θεό;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πλέον δεν μου είναι αυτή η νήριθμη ανάμνηση γείσον σε θριγκό…

ΚΡΙΣΠΙΝΑ:Σταμάτα να μου περιβάλλεις τον γαρμπή![Απευθυνόμενη ουρλιάζοντας στον δούλο. Απ’ την θέση της θα εκτοπισθεί, κοιτάζοντάς τον με αποστροφή, αποχωρώντας απ’ την σκηνή ορμητική, ενώ ο δούλος ακουσίως την ακολουθεί. Ο Κόμοδος με το χέρι του ως επιστύλιο στο ναίδριο μέτωπό του σε διανοητική περισυλλογή.]

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

<u>ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ</u>

[Το θέρος του 190 μ. Χ στην σκηνή θα προεκταθεί. Ο Κόμοδος στο Λαύρεντο στην οικία των στραγγαλισθέντων με την δική του βούλα, Κυϊντιλίων σε κυριότητα ψιλή και με θωμασμό τον ανδριάντα του από χίλια λίτρα χρυσού, εκ μιας αγελάδας και ενός ταύρου πλαισιωθείς. Η Μαρκία εισβάλλει στην περιοχή με πόρπη από σμαράγδια και πλατίνα αν και με μιας οδοντόκρεμας περιβολή.]

ΜΑΡΚΙΑ: Κόμοδε το καθεστώς που οι προπάτορές σου αρχιτεκτόνησαν, αν δεν προασπίσεις το κηρύκειο και την των Παναθηναίων πομπή είναι έτοιμο να σαρωθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο ανδριάντας μου έχει από εσένα αποθεωθεί;[Σα 'να μην άκουσε τίποτε απ' της Μαρκίας τα προλεγόμενα, μελισταλακτίτης στου ταύρου την ωμοπλάτη.]

ΜΑΡΚΙΑ: Κόμοδε επισιτιστικό πρόβλημα στην Ρώμη έχει ανακύψει… [Αμετάβλητη στις πεποιθήσεις της και απερίσπαστη στην στοχοθεσία της.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και τι με νοηματοδοτεί; Απ' τις ρωγαλίδες της Ρώμης έχω αντισκηνοποιηθεί…[Σε ύφος απάθειας γαλής.] Πριν από τρία χρόνια απεκάλυψαν την συνωμοσία του Μάτερνου οι θεοί και ευτυχώς που τώρα στην λάρνακά του νεκρικό εκμαγείο του έχει αποτιμηθεί…Απ' την Μεγάλη Θεά στον μάρσιππό της έχω παμφυλοποιηθεί…[Σα 'να 'ναι απ' τους θεούς ιεροχρισθείς.]

ΜΑΡΚΙΑ: Εικοσιπέντε ύπατοι διορίσθηκαν ως τώρα, απ' τον Κλέανδρο για αλεφογραμμική φορά στην χιλιόχρονη ιστορία της Ρώμης μεταξύ άλλων και ο Σεπτίμιος Σεβήρος…[Σε τόνο προειδοποιητικώς αγρυπνιστικό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Κλώδιος Αλβίνος…Περτίνακας…[Με ύφος αφαιρετικώς στατιστικό και σε κάθε ονόματος κλητική, ποιώντας στου ταύρου την κεφαλή μια ηχώ μηχανιστική.] Πεσκέννιος Νίγρος… Σεπτίμιος Σεβήρος…Δίδιος Ιουλιανός…[Μεταβαίνει τώρα στης αγελάδας το κεφάλι.]Όλοι αυτοί καραδοκούν την αποτέφρωσή μου να δουν…Μια πεντάλφα αυτοκρατόρων που θα γίνει εξάλφα αν στα οράματά τους συστεγασθεί το περιλαίμιο μου…Νομίζεις

ότι δεν γνωρίζω πως έχω πολλούς οφίτες στον κόρφο μου; Γι' αυτό και ο ένας απ' τον άλλον να τηλετοποθετούνται επιμελούμαι και τους αναθέτω εκστρατείες τηλέμαχες, δύστοκες και μείζονες με την ελπίδα πως θα σβήσει πολύ καιρό νωρίτερα απ' το ομόλογό μου το αλλογενές κερί τους…[Με γνώση μακιαβελική.]

ΜΑΡΚΙΑ: Ο Παπίριος Διονύσιος τα οδαία στον Κλέανδρο αρτοδοτεί, επειδή η Δήμητρα εκκλείπει απ' την Ρώμη …

ΚΟΜΟΔΟΣ: Απόκοσμο το γεγονός γιατί τούτους τους μήνες που την συντροφεύει, δεν ελλοχεύει η Περσεφόνη…Θύμισέ μου μόλις αυτός ο στασιασμός Μαρκία αναχαιτισθεί, να του αποξενωθεί η κεφαλή…[Της αγελάδας το κεφάλι διαμετρεί.]

ΜΑΡΚΙΑ: Αυτή η βουλητική επανακαθορίζεται από κάποια ασυμβατότητα ακέλυφη με την χριστιανική διδαχή…[Με τάση στο κυρίως θέμα επαναφορική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο Χριστός όπως μου 'χεις πει φρόντισε ο κόσμος να 'χει επισιτισθεί…Όχι να λιμοκτονεί…[Με ύφος πάνθηρα έτοιμου στο απειροελάχιστο, διφθογγικό της ατόπημα απ' αυτόν να κατασπαραχθεί.]

ΜΑΡΚΙΑ: Απ' τα γεγονότα Κόμοδε έχεις ισολογισθεί…[Με επιβήτορος τάση.] Στον ιππόδρομο σε μια ομάδα αγοριών επικεφαλής αυτής της πομπής ήταν μια δαμαλίς και σύμπαντες απεδοκίμασαν τον Κλέανδρο, με φωνητικά συμπλέγματα χλευαστικά και στο πλήθος των Ρωμαίων διαυλιστικά…[Σε βομβοχαρακτική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο Κλέανδρος εξ' όσων γνωρίζω, απέστειλε, για ν' αντικρουσθούν το αυτοκρατορικό ιππικό με τον οπλισμό του…[Τώρα τα πισινά της αγελάδος συναξιολογεί και πεντάκις ραβδισμοί.]Τα κατάφεραν; [Με την γλώσσα του απ' τα κυνικά καύματα.]

ΜΑΡΚΙΑ: Άλλοι τραυματίσθηκαν απ' των ίππων το ποδοβολητό και άλλοι ετελεύτησαν απ' του πλήθους τον συνωστισμό…Κατεδίωξαν ως τις πύλες της Ρώμης δίχως οίκτο οι ιππείς τον συρφετό…[Καμπιάζει να συνεχίσει. Ο Κόμοδος το νεύμα της συνέχειας της δίνει.] Οι άνθρωποι που 'χαν στο άστυ ακινητοποιηθεί, εκσφενδόνιζαν στους αυτοκρατορικούς ιππείς κέραμους κεραυνοειδείς… Πολλοί σκοτώθηκαν απ' την ρίψη των πλίνθων και άλλοι ετράπησαν σε φυγή…[Με τα χέρια της αιωρούμενα στο κενό, για λόγο εμφαντικώς θεατρικό.]Όμως όλοι σ' ευλογούν και με κατάρες για τις συμφορές τους τον Κλέανδρο λιθοδωρούν…[Σε τόνο ανεπαίσχυντο, θεϊκώς ταιριαστό και συνεπώς καθησυχαστικό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και ποιος σε πληροφόρησε για όλα αυτά;

ΜΑΡΚΙΑ: Η Φαδίλλα, η μεγαλύτερή σου αδελφή…[Ο Κόμοδος συλλογικός.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τότε μια λύση ενυπάρχει…Ο Κλέανδρος και ο υιός του να πεθάνουν…[Την αγελάδα θ' αποποιηθεί και στον ανδριάντα του θαλασσοκοπεί.]

ΜΑΡΚΙΑ: Θα το αναφέρω στον Λαίτο και τον Έκλεκτο και είμαι σίγουρη ότι κάτι επ' αυτού θα κάνουν…[Σα 'να ομονοεί και να επαυξάνει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αυτό σου το επίδομα δεν υποδηλώνει τίποτε το χριστιανικό…
[Με ειρωνεία που ευημερεί.] Εμείς, της εξουσίας οι παραφυάδες τα δόγματα τα χρησιμοποιούμε μόνον για την συντήρησή της ή και για το πηγαίο καλό…[Με τυποποιημένη επίγνωση και παγετωνική.]

ΜΑΡΚΙΑ: Ένας ιππέας δίχως τα διακριτικά γνωρίσματα της τάξης του δεν φαίνεται να 'ναι ιππέας, αλλά ιππαλεκτρύων…Χάια η χριστιανική θρησκεία αλλά να γίνω απ' τον όχλο λαιμότμητη δεν το επιζητώ…[Καταβάλλει τον λαιμό της.]Ο θάνατος του Κλέανδρου θα προκαλέσει την χαιρηδόνα του ρωμαϊκού λαού…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Δεν ακούγεται δίδαγμα αυθεντίας χριστιανικό, αλλά για την διαιώνιση της εξουσίας μου πολύ λυσιτελιστικό…[Πιάνει την παλάμη του ακροδεξιού χεριού του ανδριάντα, σαν το μέλλον να χειρουργεί.]Πες τους να τον σκοτώσουν, γιατί είμαι ανιόπληκτος τώρα που το σκέπτομαι και στου κρεβατιού μας τον πειραματισμό…Και πες τους να σκοτώσουν και την Αννία Φουντανία Φαυστίνα και τον Μαμερτίνο, γιατί πολύ θα 'θελαν να με αντιμεταχωρίσουν στο διάδημα με τον αντωνυμικό τους εαυτό…

ΜΑΡΚΙΑ: Να σκοτώσουν και τον Ιουλιανό; [Με ύφος αδηφαγούς απληστίας σε προσφορά ευκαιρίας.] Ποτέ μου δεν τον συμπόνεσα για να 'μαι φιλαλήθης…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Σήμερα Μαρκία ο τροχός της τύχης σ' έχει επαναπροσεγγίσει…
[Με ύφος πατρογονικό και τα τέκνα του ικανοποιών.] Ας τον σκοτώσουν και αυτόν…Αλλά ας παρουσιάσουμε, πως όλοι αυτοί έφταιγαν για το σκάμμα το επισιτιστικό…[Χαλεπτεί του ανδριάντα του τα χείλη.]

ΜΑΡΚΙΑ: Ο Κλέανδρος ζήτησε ακρόαση, για να σε δει….[Με μανιερισμό ανυπόμονο για του Κλέανδρου τον επικείμενο φόνο.] Ο όχλος όμως τον ουραιούργησε και την δική του κεφαλή απαιτεί…[Ως χορικό μέλος.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ας τους αναδασωθεί αυτή η αρετή η γαλαζοπετρική…[Σαν ανεμοδείκτης το χέρι του το καπιταλιστικό θα αιωρηθεί.]

ΜΑΡΚΙΑ: Είσαι πιο κυνικός και από φιλόσοφο στην στωϊκότητά σου…
Μπορεί να γίνει ο Έκλεκτος, ο επίσημος θαλαμηπόλος και των στρατοπέδων έπαρχος ο Λαίτος;[Με ύφος μεταλλωρύχου της ευκαιρίας που 'χει διαφανεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Μπορεί αν το προφέρουν τα ναρά σου χείλη…[Την πλησιάζει και με πάθος στο στόμα την φιλάει.]

ΜΑΡΚΙΑ: Υπάρχει μεγαλύτερη ουρανογεννηθείσα προστασία απ' τους ώμους σου;[Στην πλάτη του προσχωρητή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο πολικός αέρας που ριπίζει τους λωβούς μας και τούτα τα μεγάλα δαφνήδενδρα που με τους ίσκιους τους στα παρθένα άλση και την ευωδία τους μας απαλλάσσουν απ' το νόσημα που έχει πλήξει σε μορφή επιδημίας στην Ρώμη

τόσο ανθρώπους όσο και υποζύγια…[Κοιτάζοντάς την με τους οφθαλμούς του υδατοφράκτες.]

ΜΑΡΚΙΑ: Στα ρουθούνια και στ' αυτιά μου θαλπνό και ιερό μύρο θα βρεις… [Αφροδισίως τον προσκαλεί. Εκείνος θ' αμπωτιδοποιηθεί και ενός δαφνήδενδρου το παρακλάδι θα χα˙ι˙δευθεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Μαρκία…Οι ρόζοι της δάφνης και οι ίσκιοι της ήταν η νόσος και ο ιατήρας μου…Αυτές οι ραβδώσεις και οι φλέβες των κορμών υπήρξαν στους αλγόριθμους της ζωής η παραμυθία μου…

ΜΑΡΚΙΑ: Κόμοδε δίχως σκιές δεν υπάρχει ενδιάθετη ζωή…[Στον ανδριάντα του Κόμοδου θα κάνει διάλειμμα.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Δίχως φώσφορο Μαρκία δεν θα ενωτισθείς τις σκιές απ' τις οποίες είσαι περιβλεπτή…[Περισπωμένο και ένθετο στο στόμα του σαν τσιγάρο το κλαδί.]Και εμένα με κατατρέχουν στο όναρ και στις ελευθέριες γαλέρες μου …Τιμόνι είναι η λογική στην ζωή…[Κουδουνίζει με τον δείκτη του κομμουνιστικού του χεριού το σημείο που σε νοητό τρίγωνο στα μάτια έχει παρεμβληθεί.]

ΜΑΡΚΙΑ: Στο σκοτάδι όμως Κόμοδε δεν χρειάζεται τις σκιές που σε θηρεύουν να φοβηθείς…Είσαι της φύσης των οργάνων ο χρησμοδωρητής…[Ο Κόμοδος ένα φύλλο απ' το κλαδί αφαιρεί και το πετάει ως σαίτα καταγής.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Βλέπεις αυτές τις Ιούνιες σταγόνες στο φύλλο που μασώ;

ΜΑΡΚΙΑ: Ναι, Κόμοδε…Τις παρατηρώ…[Στα μετόπισθεν του Κόμοδου στον ανδριάντα παραλληλιστική σε ασπίδα αντιπυραυλική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Είναι ό,τι απέμεινε στο σώμα μου απ' την ψυκτηριακή…

ΜΑΡΚΙΑ: Κόμοδε θα ξαναβρέξει και τα φύλλα που σαλεύουν στον κορμό σου θα ξεδιψάσουν σε κάποια δίοδο που δεν έχεις φανταστεί…[Ως λαβίδα στα όρη της άνω του ανδριάντα κοιλίας.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η φαντασία είναι η αντιλαβή της εξουσίας…Το πνεύμα πρέπει κάποιος σε μεγάλες δόσεις να το κατευνάζει, ειδεμή θ' αποφέρει τρικυμία και στον αιγιαλό των εξουσιών Υπερίωνος κύμα…[Το καταπίνει.]

ΜΑΡΚΙΑ: Μαζί με την άμμο Κόμοδε στην πάραλο απομακρύνονται οι αστερίες και τα κογχύλια…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αυτό δεν το 'χα φανταστεί…[Στοχοποιεί τον ανδριάντα του και κατά συνέπεια την Μαρκία.]

ΜΑΡΚΙΑ: Η άμμος όμως Κόμοδε δεν έχει κευθμό και μπορεί να γίνει με την βροχή ιχώρ…[Διαφαίνεται πως σε ανομοιογενή κέντρα φυγής του ανδριάντα να

’χει εστιασθεί, ώστε τον Κόμοδο σε κάθε μετατόπισή του να τον έχει σε θέση αντωπή αλλά με τον ανδριάντα ως διχοτομική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Έχει όμως πυρήνα απ’ τον οποίον τα πάντα μπορείς να δεις… [Αποπειρώμενος να διερμηνεύσει αυτήν την ασυνείδητη διάδραση.]

ΜΑΡΚΙΑ: Προτιμώ τους παφλασμούς ν’ αναμετρώ, παρά τους κόκκους της ακτής και την αινικτώδη κλεψύδρα της ζωής να προσθαφαιρώ…Η ψυχή σου Κόμοδε στην φύση έχει τιμολογηθεί…Κρυώνω τόσο πολύ…[Πιάνει τα μπράτσα της.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Οι σκιές είναι Μαρκία και των φύλλων οι οφθαλμοί η αιτία που δεν θα ιχνηλατείς…

-60-

ΜΑΡΚΙΑ: Μήπως είναι η σκιά του Μάτερνου που αποκεφάλισες στης Μητέρας των θεών την εορτή;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Προς την θεά αν τον καρατομούσα την ημέρα της εορτής της θα ήταν η μέγιστη προσβολή…[Με ύφος σεμνότυφο, μα υποκριτικό.]

ΜΑΡΚΙΑ: Τους θεούς σέβεσαι Κόμοδε πολύ, αλλά πολύ λίγο τους ανθρώπους… [Αμφισβητώντας λόγω γεγονότων του λόγου το ψευδές.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Θεός…Άνθρωπος…Ζώον…Εγώ…Εσύ…Αυτός…

ΜΑΡΚΙΑ: Ο Μάτερνος δεν οικειοποιήθηκε την ζωή, άρα αποκλείεται στον θάνατο να ’χε διοχετευθεί…[Σε σχήμα όλπης με την διακύμανσή της την ψυχική.] Οι αντωνυμίες Κόμοδε πως με τις οντολογικές κατηγορίες έχουν συμπλεχθεί;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο λόγος είναι η Constitutio Antoniana για την αναδίφηση των εννοιών και την αναγωγή τους στην υπόσταση εκεί που το σημείο με την ιδέα έχει συνταυτισθεί και από εικόνα ή ήχο σε σάρκα και οστά έχει προθαλαμοποιηθεί…[Το χέρι της κτηματολογεί.]

ΜΑΡΚΙΑ: Θα προτιμούσα Κόμοδε ν’ αντιστοιχούσες στην αντωνυμία αυτός-αυτή-αυτό τις λέξεις Κόμοδος, Μαρκία και Μάτερνος…Τότε η έννοια θ’ απέδιδε τις ιδιότητες της λέξεως στο υποκείμενό της και θα διαχεόταν αυτό στα αντικείμενά του, ώστε με την ιδέα να ισονομηθεί…[Με μανία το χέρι του προεξοφλεί και σ’ εκδρομή.]Η Θεά αν και της προσέφερες στους βωμούς της αναθέσεις, δεν σου κατέδωσε την δέουσα σημασιαδότηση την γραμματολογική και συντακτική, ώστε απ’ την επίπνευση να μεταβιβασθείς στην πράξη του Ηρώδειου της ζωής, εκεί που οι λέξεις ρόλους έχουν δανεισθεί και που αναφύονται οι σπόροι τους απ’ την γη, για ν’ αναρτηθούν οι εικόνες τους σε διαστάσεις τρεις…[Ως ρηξικέλευθη Σαπφώ.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Όταν έχεις στην εξουσία Μαρκία εθισθεί, δεν έχεις την εσθήτα να φιλοσοφείς…

ΜΑΡΚΙΑ: Η εξουσία σου είναι ακλόνητη, αφού το άγαλμα που έχει λεχθεί ότι έπλασε ο Δίας με τον διαμελισθέντα Γανυμήδη ως αφορμή, στην διάταση του σώματός του απ' τον Τάνταλο τον Λύδο και τον Ίλο απ' την Φρυγία μέσω του Πεσσινούντα στην Ρώμη είναι σε αντιπαροχή…[Σε διαβεβαιωτικό και αναφορικό συρμό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πεσσινούντας;[Απορών.]

ΜΑΡΚΙΑ: Εκλήθη στα πεδία της Μοντένας προς των πεσόντων την τιμή…Έχει υποστηριχθεί πως αυτό το άγαλμα έπεσε απ' τον Ουρανό στην Γη και μήτε από πληβείου, μήτε από πατρικίου χέρι δεν έχει ποτέ μαγνητισθεί…[Ως η Σίβυλλα της Κύμης.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί τα θεϊκά ανήκουν στους θεούς και όχι στους ανθρώπους…
[Με ύφος χαμερπούσης παραίτησης, ενώ λακτίζει με το πόδι του την γη.]

ΜΑΡΚΙΑ: Πάντως πιστεύω πως δεν είναι υπόθεση ασήμαντρη ένα πάγκαλο αγόρι, όπως ο Γανυμήδης να γίνει αντικείμενο διεκδίκησης τριών προσώπων, θεών ή και ανθρώπων…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Έπεσε τούτο το άγαλμα σε μέρος ταιριαστό… [Πτεροανασαίνει.]
Στην Φρυγία γίνονταν όργια στις όχθες του Γάλλου ποταμού…

ΜΑΡΚΙΑ: Γιατί Κόμοδε χείμαρρος είναι των ανθρώπων η ψυχή και κύματα, ώστε με το ανάχωμά τους οι επιθυμίες τους σε αέναη ροή να 'ναι πλαγιαστή…
[Τον κορμό ενός δαφνήδενδρου σαν κούτσουρο στον ωκεανό ναυπηγεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πάντως το άγαλμα τούτο δεν διασωληνώθηκε με την δική σου απόδειξη αγνότητας και παρθενίας, για να μετακινηθεί…

ΜΑΡΚΙΑ: Η διακεκορευμένη ζώνη μου στην πλώρη της δεν είναι ταιριαστή…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ευτυχώς που ο Αινείας απ' την Φρυγία είχε καταγωγή…

ΜΑΡΚΙΑ: Από τι υλικό έχει προπλασθεί;[Τις αρτηρίες του κορμού φιλεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Κανείς δεν γνωρίζει, αλλά ίσως απ' του πλάνητα Δία κάποιον πετρίτη…Αυτό το υλικό είναι αναυθύπαρκτο στην γη…[Μαγευθείς.] Μια ροή στις γραμμές μετακινήσιμη, όπως η επιφάνεια του Δία μοιάζει σα 'να 'χει…

ΜΑΡΚΙΑ: Πέτρωμα μ' επιφάνεια που φαίνεται ρευστή…Πραγματικά φαινομηρίδα και θεϊκή…[Με αξιόχρεω θωμασμό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πολλοί δεν χαιρετίζουν το χέρι τους στο άγαλμα, γιατί νομίζουν πως λόγω της μεταβλητής του επιφανείας, εκείνο θα συνενωθεί μαζί τους ή εντός αυτού θ' απωλεσθούν… [Επαφιόμενος στον ανδριάντα.]

ΜΑΡΚΙΑ: Δώρο της Λύρας, απέθαντο…[Το στόμα της γίνεται σφαιροειδές και στις κουδουνίστρες μοιάζει να 'χει επιδοθεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Δεν έσωσε τον Μάτερνο που σε σωματοφύλακα, για να με δολοφονήσει είχε αμφιεσθεί…[Με αντίδοση ειρωνείας κίχλης.]

ΜΑΡΚΙΑ: Τον κατέδωσαν οι δρομάδες - κηλίδες της θεάς…[Τα μάτια της σε κάθετη διαστολή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Οι κηλίδες της θεάς υπήρξαν οι πληροφοριαδότες των λοβών και των οφθαλμών μου…

ΜΑΡΚΙΑ: Αυτό είναι το τέλος των πνευμάτων αρχηγετών και των τόνων κακοποιών που προέβησαν σ' επιδρομές στην χώρα των Ιβήρων και των Κελτών…[Σε τόνο περιέλευσης, μα προειδοποιητικό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αφού ήταν ανίκανοι οι κυβερνήτες των επαρχιών, για την εκπόρθηση των ληστειών…[Μια μάσκα λύκου έχει καταχρασθεί.]

ΜΑΡΚΙΑ: Μ' αυτό το πρόσωπο έτυπτες τις προσωπογραφίες της Ίσιδος των πιστών;

ΚΟΜΟΔΟΣ:Ναι, μ' αυτό γιατί έχω δύο πρόσωπα: ένα κακό και ένα χειρότερο απ' αυτό…[Πάει να της υποθηκεύσει την μέση, μα εκείνη του ξεφεύγει και την αγελάδα καβαλλικεύει.]

ΜΑΡΚΙΑ: Και γιατί εξανάγκαζες τους πιστούς της θεάς να σταθμίζουν στα στήθη τους μέχρι θανάτου κουκουνάρια;[Ο Κόμοδος τον ταύρο με την γραμματοσειρά του κατακυριεύει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Για να παραμείνουν στην παρθενία και στην φοινικική της καλοτυχία…

ΜΑΡΚΙΑ: Και γιατί απέτεμνες το 'να χέρι των πιστών της Μπελλόνα;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί η μονάδα είναι των πάντων το αβγό….

ΜΑΡΚΙΑ: Πάλι υπεκφεύγεις, ενώ μάλλον για την λατρεία τους σε άλλους θεούς εκτός από εσένα τους εποφθαλμιούσες…Η λεοντή που έχεις ευτυχώς ενδυθεί σήμερα, με δέρας ανδρών δεν έχει συνηφθεί…[Πασιφανώς απ' την συζήτηση ενοχλημένη, ενώ την αγελάδα έχει παύσει να ιππεύει. Η Μαρκία σκίζει το φόρεμά της και απ' αυτό δημιουργεί λωρίδες με επιδέσμους που στα γόνατα τους παραθέτει.]

ΜΑΡΚΙΑ: Μήπως θα με σκοτώσεις, όπως τους χωλούς που τους έκανες να προσιδιάζουν με οφιοειδείς ηθοποιούς;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Όχι…Έχω όμως την προδιάθεση να γίνεις εγώ και εγώ ο ταύρος…

ΜΑΡΚΙΑ: Ευτυχώς Κόμοδε που στην κόμη μου δεν θα εκθέσεις ράμφος….

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η κόμη της περιστέρας και οι νεφελοειδείς τρίχες το προδόρπιό της…

ΜΑΡΚΙΑ: Και το οίδημα στην κεφαλή απ' το πουλί, όπως η ορώδης βουβωνική σου περιοχή που ακόμη και στα ενδύματά σου από μετάξι στο κοινό είχε διαφανεί…[Με συμπεριφορά εμπαικτική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πρόσεξε γιατί σκότωσα πολλούς που' χα ακροασθεί με βαρβαρική καταβολή ή μ' ευγενική καταγωγή εκπάγλου καλλονής…[Σε τόνο Παρθικό και σταματάει να καβαλλικεύει τον ταύρο, αποκτώντας την ενσυναίσθηση ότι συνέβη σήμαντρο πολύ σοβαρό.]

ΜΑΡΚΙΑ: Αν ήταν ο Όνος εδώ, δεν θα 'σουν ενεργώς παρορμητικός….[Με αίσθηση υπεροχής και στην ανθρώπινη στήλη με το χέρι το χαιντερικό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Της Αγροτέρας το εμβαδόν μου ιερουργεί πλουσιοπάροχα…Πολύ θα 'θελα ν' αναμείξω στα μιδοβριθή γεύματά μου τα λόγια περιττώματά σου…

ΜΑΡΚΙΑ: Σε κάθε τι αγγελικό θα βρεις και κάτι τλήμον ή περιττό…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Που 'ναι και αυτό εκουσίως ανακυκλωτικό…[Μοιάζοντας να την συμπληρώνει και το μαλενκόφιο του χέρι στην μέση συνεκτικό.]

ΜΑΡΚΙΑ: Στην ασημένια σου πιατέλα ήταν εύγευστοι εκείνοι οι δύσμοιροι κωφοί;[Όλη την ώρα σε αντιστροφή η πλάτη της σ' αυτόν, με ύφος σκωπτικό και κοιτάζοντας απροσδιορίστως το κοινό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ:Νοστιμότατοι…Τους εναπόθεσα μουστάρδα και τους αλάτισα… Φάνηκαν και σε κάτι τανύφυλλοι…

ΜΑΡΚΙΑ:Ταιριάζει να δειπνεί με ανθρώπους σ' έναν Θεό; [Με ύφος κελυφοειδούς, αλχημιστικής γνώσης βαπτιζόμενης στα ύδατα της Στυγός.] Θα προσλάβεις ακουσίως τις ιδιότητές τους…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο Ηρακλής ήταν ημίθεος και μην βάζεις σε περιδίνηση το μυαλό μου, ώστε την θεοφαγία στρατηλατώ…

ΜΑΡΚΙΑ: Σε κατηγορούν Κόμοδε πως κάθε φορά που στους ναούς εισέρχεσαι, έχεις γίνει γυναικοανδρογαμέτης και έχεις περιλουσθεί με αίμα πορφυρό…
Τυπικό διόλου σεβαστό….

ΚΟΜΟΔΟΣ:Γιατί πιστεύεις ότι καταπέλτησα στα λουτρά με την τόγκα και τα εξαρτήματά της τον Ιουλιανό;[Έτοιμος να την κατασπαράξει.]

ΜΑΡΚΙΑ:Γιατί η κάθαρση Κόμοδε είναι γεγονός πνιγηρό και αχθοφορικό…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γι' αυτό αναβαίνω επτάκις σε λουτρό…

ΜΑΡΚΙΑ: Το αίμα εκείνων που κατακρεούργησες στο χειρουργείο πάντα θα σε κυνηγάει και τα λουτρό που κάνεις δεν θα σε αποκαθάρει… Χειρουργέ της πλάκας…[Σε τελεία αδυναμίας.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Το νόσημά μου όπως λες, από κάτω ξεκινάει…[Σημαδεύει την υπερδιογκωμένη, βουβωνική του περιοχή.]Μήπως θέλεις να το ιάσεις;[Με την γνώριμη, αγεώργητη φωνή του.]

ΜΑΡΚΙΑ: Εκείνος ο ψαθυρός ελέφαντας τι σου έφταιξε και τον κάρφωσες μ' έναν πάσσαλο στην καρδιά, λετήρα;[Για το άμοιρο πλάσμα με στοργή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Δεν παραδίδω τόπο στην μνημονική….[Αταλάντευτος και στον εγωϊσμό του εγχάρακτος.]

ΜΑΡΚΙΑ:Το διατρύπημα της λόγχης στο κέρας της ελάφου με την σπείρα; [Κάτω απ' τον αδριάντα του Κόμοδου κάθεται οκλαδόν.]

ΚΟΜΟΔΟΣ:Πως είναι ακάθεκτο στο ατελεύτητο βάθος το κακό…[Μοιάζει τελείως παιδνός.]

ΜΑΡΚΙΑ: Οι προτάσεις σου θυμίζουν τις φόρμουλες των επιστολών σου…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο χρόνος είναι χρήμα…

ΜΑΡΚΙΑ: Σαν αυτό που απ' τους καταδότες άλλων εκλαμβάνεις…

ΚΟΜΟΔΟΣ:Πολλοί μεν αγάπησαν την καισαρική, περισσότεροι δε τη νομισματική…

ΜΑΡΚΙΑ: Και την δωροδοκία…Μην ξεχνάς Κόμοδε να δωροδοκείς…[Με τον μέσο του Νίξον της χεριού σινιάλο του εμποιεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ:Και την προδοσία που την διασφαλίζω με την αναίρεση της θανατικής ποινής ή με το δίκαιο της εκφοράς ταφής…

ΜΑΡΚΙΑ: Γι' αυτό εξώνησες πόστα διοικητικά και της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας αγροτεμάχια επαρχιακά; Προς πορισμό ιδίου οφέλους;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Εδώ μετέθεσα ευπώλητες τις ζωές των εχθρών μου… Στους φίλους θ' αναχαιτιζόμουν;[Χαχανίζει.]

ΜΑΡΚΙΑ: Αφού πουλάς κάτι που δεν σου ανήκει, πολλώ δε μάλλον για κάτι που θεωρείς πως σου ανήκει…

ΚΟΜΟΔΟΣ:Πολύ σωστά τούτη η κορασίδα ομιλεί…

ΜΑΡΚΙΑ: Από παλλακίδα Κόμοδε τώρα σε κορασίδα έχω καταπραυνθεί;[Σε νότα παιανική.] Στην Acta urbis γιατί επιμένεις ότι είναι πρόστυχο, ανερμικό η ραιβό να δημοσιοποιηθεί;

ΚΟΜΟΔΟΣ:Ώστε απ' της Ρώμης τον λεώ τα παράσιτα στις κεραίες μου να παιδονομώ και τα νάπη να παρακρατώ…

ΜΑΡΚΙΑ: Προκάλεσες την μήνιν του ρωμαϊκού λαού με την χειροπρακτική σου, στο αμφιθέατρο ενώπιόν του να οινοσυμποσιασθείς…

ΚΟΜΟΔΟΣ:Μην ξεχνάς πως εκτός από Ηρακλής έχω διονυσιασθεί…
[Την πλησιάζει πιο πολύ.]

ΜΑΡΚΙΑ: Τελικώς τις αρτηρίες του μύρου μου ως γευσιγνώστης δεν θα λειτουργείς;[Με φάση επιτηδευμένης διαχυτικότητας.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ελπίζω και στον απελεύθερο Κλέανδρο να μην τις ιχνηλατώ…

ΜΑΡΚΙΑ: Γνωρίζεις φυσικά ότι με το βουλευτικό μέρος των χρημάτων που κατέσχεσε, εξαγόρασε τις προμήθειες των σιτηρών…Είχε τ' όραμα να εξασφαλίσει την εύνοια του Λαού και του Στρατού…[Κοιτάζοντας με ηδονή και υπερηφάνεια τον Ουρανό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ναι και όταν ενσκήψει μια σιτοδεία όπως αυτή, να τους επιμοιράσει τ' αγαθά που 'χει, για να καταλάβει με το αμβλυγώνιό τους και τους δυο…Τους ανοικοδόμησε και γυμναστήριο, για ν' αποκτήσουν σύμπαντες οι Ρωμαίοι πολίτες το δικό μου χαλκανθές κορμί…[Τους μύες των χεριών του προτάσσει σε λόγο επιδεικτικό.]

ΜΑΡΚΙΑ: Και δημόσια λουτρά για να τους δελεάσει…[Με δευτερεύουσας αιτιολογικής τάση.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και δημόσια λουτρά για να τους δελεάσει…[Σε τόνο καταφατικό και καταγματικό.] Μαρκία κάνε επίκληση, στην αδελφή μου την Φαδίλλα να 'λθει επειγόντως εδώ….[Σε ύφος έκτακτης περίστασης χρονικο˙υ˙ποθετικό, μα πλειστηριακώς επιτακτικό.]

ΜΑΡΚΙΑ: Οι επιθυμίες σου Κόμοδε προσταγή μου…Και τι δεν θα έκανα για έναν τέτοιον άνδρα…[Μ' έκδηλη αναδοχή και δουλοπρεπή υποταγή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τα όριά σου έχεις ξεπεράσει και αυτό είναι περισσότερο σ' έναν άνδρα συναρμολογητό…Ποτέ μην υποβάλλεις σ' έναν άνδρα τοιαύτες προτάσεις …[Η Μαρκία στη ζωηφόρο του έχει διγλωσσική επαφή και ως αιθέρια ύπαρξη το άλσος αποχαιρετεί.]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

[Η Φαδίλλα σε σάλο επί σκηνής θα εφορμηθεί και στου Κόμοδου τα πόδια τον Ιησού Χριστό σε κάποιον μαθητή θ’ απομιμηθεί.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Κόμοδε μας έχει ομοτροχιάσει στο τρίστρατο της ιστορίας συμφορά γιγαντική…[Τραυλίζοντας και σε ανάπαυση τροχα˙ι˙κή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Εγέρθητι…[Η Φαδίλλα θ ’αναπτερωθεί και στα μάτια του με δάκρυα θα σκολοπισθεί, ενώ στα χέρια του θ’ αρματηλαθεί.] Τι στην Ρώμη Φαδίλλα έχει επισυμβεί;

ΦΑΔΙΛΛΑ: Κοντεύει Πομπη˙ι˙οκαισάριος στην Ρώμη να εκβρασθεί… Το πεζικό έλαβε το μέρος των πολιτών, λόγω της αντιπαλότητας που ’χει με το ιππικό…[Τα μαλλιά της αποσυντονίζει και θα ερωτευθεί πάλι καταγής.]

-66-

ΚΟΜΟΔΟΣ: Είναι πασίδηλο πως ο Κλέανδρος ελέγχει το ιππικό μου, έστω και αν είναι λαβωτό…[Το πηγούνι του με τον παράμεσο του ριζοσπαστικού του χεριού χτυπεί.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Απειλούμαστε Κόμοδε από γενοκτονίας αφανισμό, εμείς τα μέλη της οικογένειάς σου αν ο Στρατός και ο Λαός φθάσουν ως εδώ…[Με αναφιλητά.] Μισούν τον Κλέανδρο τόσο πολύ, για όλα τα δεινά που τους έχουν δρομολογηθεί, ώστε τα δικά μας κεφάλια σε σύντμηση θα ’χουν αποσυνδεθεί…[Ασπαζόμενη πλαγιομετωπικώς μια Λάχεση συμπορευτική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και τι προτείνεις φίλτατή μου αδελφή; [Μετά προσοχής αν και η επιλυτική του απόφαση στο νου του έχει αποκρυσταλλωθεί.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Αν διορίσεις κάποιον να του διακορεύσει την κεφαλή και την περιφέρει στην πόλη, ενδέχεται να γλιτώσουμε την ύστατη στιγμή….[Σκίζει τα ιμάτιά της.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η πρότασή σου είναι Σενέκεια, φίλτατή μου αδελφή…Μ’ αυτόν τον τρόπο ξανά η εμπιστοσύνη του λαού και του πεζικού θα επανακτηθεί…Και το ιππικό θ’ αναδρομήσει σ’ εμάς αν ο δύσποτμος προδότης θανατωθεί….
[Ο Κόμοδος να γίνει άνθρωπος της παρέχει την συνδρομή.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Με το διάβημά μου να κάνεις τι έχεις συλλογισθεί;[Σε μεταρσίωση φιλοσοφική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Θα τον καλέσω εδώ να ’λθει, ώστε κάποιος εκ των έμπιστών μου να τον συλλάβει και μ’ ένα ακόντιο μακρύ στην Ρώμη και στα περίχωρά της η εξιλαστήριά του κεφάλή να επιστρατευθεί…[Με κρηπίδος υποσχετική.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Θεάματα προς τον λαό προσφιλή…[Απ’ την ιδέα του Κόμοδου έχει φωταγωγηθεί.] Πρέπει όμως λίγο αργότερα στην Ρώμη να κατέλθεις και τον λαό της να νευματίσεις, ώστε το δώρο - ερέθισμα με την αντίδραση-εικόνα να συσχετισθούν…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Θα τους τονίσω εμφαντικώς, πως όλα όσα διέπραξε ο Κλέανδρος έγιναν εν αγνοία μου, με σκοπό στην εξουσία μου να γίνει κισσός….[Σαν εύανδρο και αγνό Ελοχίμ.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Η αλήθεια είναι ένα δώρο που σπάνις επιστέφει την μετόπη των αρχα˙ι˙κών ναών και των εντεύθεν πιστών…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γι' αυτό κάηκε ο ναός της Ειρήνης που θεμελίωσε ο Βεσπασιανός; [Με ενατένιση ανειλικρινή.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Που υπάρχει πια Καλλικρατίδας στην παγκόσμια ρωμαϊκή αυτοκρατορία, ώστε να μην πυρποληθεί και η δική της θρησκεία;[Με ύφος σύμφυτης, απεγνωσμένης παντογνωσίας.] Λένε πως έγινε στην περιοχή ένας σεισμός παραλυτικός…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αστραπή μέσα στη νύκτα ˙ δάσος δίχως ξύλα…[Με την διάθεση γνωμικών υπότροφου διαχειριστή.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Ο υετός ήταν στης φύσης την απουσία…[Σε τόνο διαπιστωτικό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ:Έμαθα πως οι άρκτοι κλαίνε και οι λαγοί…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Δεν έχουν μνημοσύνη Κόμοδε από φίλντισι…[Με προσαγόρευση εταιρική και ηδυμελή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ίσως γι' αυτό ο ναός με τον ιδιόμελο χρυσό τους είχε καεί…
[Με ύφος παιδιού που επειδή του έσπασαν το παιχνίδι, έχει την συνήθεια του τύπου: οι υπαίτιοι καλώς ας δεχθούν τις συνέπειες τιμωρητί.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Οι εύποροι Κόμοδε έγιναν πτωχοί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και οι πτωχοί πτωχότεροι…[Με απάθεια αυτοκρατορική.]Η ένδεια είναι ένα χάρισμα της φύσης που μας προίκισε όλους ο Θεός…[Σα 'να μην το εννοεί όμως, γιατί γνωρίζει πως ήταν ένας εκ της επιλογής.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Και εμείς που του κάναμε ασημένιο ανάθημα γι' αυτόν τον σκοπό…
[Με το ύφος του εξαπατηθέντος παγαπόντη.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αν και ό,τι καταστράφηκε ήταν περιουσία δημοσιονομική, ο καθένας το χρησιδάνειό του το αποκαλούσε επίθετο κτητικό…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Αυτή η γη Κόμοδε που ατλαντολειτουργούμε, έχει πνεύματα εξωτικά που την μετακινούνε…[Με αμφιθεατρικής εμψυχώτριας φωνή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και εγώ που νόμιζα πως οι ιδέες στην ιστορία ευημερούν…. Δεν ήξερα πως εκτός απ' την μετατόπισή της την ενάγουν στην επιλησμόνησή της…. Απ' τα μόρια της γης Φαδίλλα πως είναι οι ρίζες μας μην λησμονείς…[Ο Κόμοδος τα πόδια του προεγγράφει και για να τα χρησμοδοτεί ευθυτενώς οσφυοκάμπτει.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Πυρπολήθηκε ένα πλεοναστικό ψηφίο της πόλης και σε μέμφονται άπαντες πως οι δολοφονίες που διέπραξες, για την οργή του Θεού δεν ήταν αναίτιες…[Η Φαδίλλα προσκυνητική στο άγαλμα της Παλλάδος που μετέφεραν οι Εστιάδες δια μέσω της Ιεράς Οδού στου αυτοκράτορα το παλάτι δακτυλικές ημέρες πριν.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Με τις γονυκλισίες Φαδίλλα της Αθηνάς την σοφία δεν θ' αποκτήσεις…[Σε τόνο επικοσμητορικό.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Πρόσεχε Κόμοδε μετά την Ειρήνη, μήπως εμπρησμός και την οικόσιτή μας Εστία πλήξει…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Φλέγονται οι θεοί…Φλέγεται η ιστορία…[Χειρονομεί στις οκτώ διευθύνσεις των ανέμων σαν οδαλίσκη.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Κόμοδε άλλα δάκρυα για τους θεούς μην χύνεις…Απ' τις στάχτες τους έχουν φοινικοφιληθεί, ενώ απ' της Κλειούς τη νηματική έχουν διακριθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και εγώ Θεός είμαι! [Μοιάζει να κραυγάζει ως καλλιτέχνης πρωτοποριακός.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Ημίθεος Κόμοδε…Πάντα ημίθεος ήταν ο Ηρακλής…[Με ύφος μυθιστορικό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γι' αυτό επέσυρε της Ήρας την σεσημασμένη οργή…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Εν κατακλείδι Κόμοδε ο τρίτος ενικός αριθμός με χιλιάδες κόμματα απ' τον πρώτο είναι σε αποχή…[Σε μορφή υπόμνησης λάθους.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί ανάμεσα στο "εγώ" και στο "αυτός" εμφιλοχωρεί η αντωνυμία "εσύ"…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Γιατί Κόμοδε τούτο το άγαλμα πιστεύεις πως έγινε δημοφιλές τώρα στον ρωμαϊκό λαό;[Στο νήμα της αλήθειας προσχωρεί.] Για αιώνες οι Εστιάδες το τιμούσαν και απ' την κοινή θέα ως λανθάνοντα υποθετικό λόγο το παρακρατούσαν…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί πάντα σε λεπτά καταστροφής του Θεού η σοφία θα εκδιπλωθεί….

ΦΑΔΙΛΛΑ: Ο Σείριος και ο Γέρανος Κόμοδε πως φαίνονται ημέρα και νύχτα έχουν καταλογογραφηθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τόσο εύλογο όσο καλοκαίρι νύχτα μια αστραπή…Οι φίλοι μου έχουν πει πως κάποια από αυτά τ' άστρα έχουν επιμηκυνθεί…[Πλησιάζει το άγαλμα της Παλλάδος και στην αιγίδα της φαίνεται πως θέλει να προσομοιωθεί.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Φοβάμαι πως τα λόγια σου δεν είναι αναληθή…Φαίνεται πως κάθε Ρήγουλος είναι και ένας Θεός που με όχημά του την πορφύρα σου έχει ενεχυροθετηθεί…[Στα πόδια του αγάλματος της Αθηνάς γονυκλινής.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Εδώ την έχουμε…[Συσφίγγει το σοβιετικό του χέρι.] Ως ανάμνηση για την συνεπικουρία την οποία εκχώρησε στους Αχαιούς που άλωσαν τον πύργο των προγόνων μας, ώστε να χαρίζουμε απλόχερα την σοφία της στους επιγόνους μας…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Η αλήθεια είναι πως του αγάλματος της Αθηνάς η αιχμαλωσία στην Ρώμη δώρισε την επεκτατική της αρετή και την σοφία της διαιώνισής της στον αετό της γης…Η μετακομιδή της όμως σε τούτο το παλάτι προοιωνίζει Κόμοδε τα χρειώδη σου για μετεξελιγμένη δειπνοσοφιστική…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η διάγνωσή σου αθηρωματική, ενώ το άρμα του μυαλού μου συστεγάζει ζώα απ' την Ασία κάθε διαλογής…[Εκλαμβάνει απ' την γη μία λεοντή και χορεύει σα 'να 'ναι το μηκώνιό του εδώ και εκεί.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Ο Ντενέμπολα Κόμοδε γεννήθηκε εκεί…[Του δείχνει τους αστερισμούς του βαθύχρωμου απ' την Όμπερον διαύγεια μελανόμορφου Ουρανού.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Το ξέρω πως από εμένα τούτο το τομάρι δεν έχει παγασθεί….

ΦΑΔΙΛΛΑ: Η τιμή και η υπόληψη των Αντωνίνων έχει λεχθεί πως στις μεταμφιέσεις του άρματός σου έχουν παρασυρθεί…[Με ύφος καταφόρως υποτιμητικό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Του λαού διαδόσεις οφίτη…[Παραλαμβάνει ένα ρόπαλο απ' την κήπεια γη και στο στόμα του εγχείρημα, ώστε να εισχωρηθεί.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Ό,τι και να πράξεις Κόμοδε δεν δύναται απ' το σώμα σου ν' αφομοιωθεί και η φύτρα του σε άλλο σημείο να συντελεσθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αυτό είναι ο έβενος της δικής μου ζωής…[Το γλύφει σα' να 'ναι πυραυλοειδές παγωτό.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Καταστάσεις ιλαροτραγικές….Κόμοδε, η Σύγκλητος μαζί σου έχει εξοργισθεί, γιατί ανδριάντες σου με πολεμικές χορδές έχουν εγκαθιδρυθεί εκεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και το βέλος μου που ήλπιζα πως στα μάτια τους είχε αμφιταλαντευθεί και πως άπαντες μ' είχαν φοβηθεί…[Κάνει την Φαδίλλα με το ρόπαλό του τον στόχο του τοξότη.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Κόμοδε, Αυτοκράτωρ γαλανής γενεής ή ένα αναριστογειτωνικό παιδί; [Με την υφολογία της μεγαλύτερης αδελφής.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Φαδίλλα είμαι ο καθρέφτης σου με γένεια, λεοντή, φαλλό και κόρυθο ανακτορικό…Τα πιο ανημέρωτα θηρία και τους πιο άλκιμους νέους με τούτο το ρόπαλο θα δαμάσω και δεν θα δαμασθώ…[Βάζει το ρόπαλο ως υποκατάστατο του φαλλού και ευθύς το κροταλίζει καταγής.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Έπεα αγγελικά Κόμοδε σημαινόντων ανδρών…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τούτο το χέρι απ' τους Παρθυαίους τοξότες και τους Μαυρούσιους ακοντιστές έχει τροχισθεί…[Κουνάει το ρόπαλο με δεξιόστροφη και αριστερόστροφη τάση και με τα δύο του χέρια.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Πόσα κερασφόρα ζώα απ' αυτό το αυτοκρατορικό χέρι έχουν παρακαμφθεί…[Σα 'να παραληρεί.]Γιατί όμως οι ταύροι έχουν εξαιρεθεί;

-70-

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί ο πατέρας της μοίρας μου, ο Δελφινίος σε ταύρο είχε μεταμορφωθεί, ώστε η Ευρώπη απ' αυτόν ν' απαχθεί…Από σέβας δεν σκοτώνω το ζώο αυτό…Και ίσως επειδή τον πατέρα μου δεν θέλω να στείλω στον Άδη…[Με ύφος πεντάχρονου που απαγγέλει ποίηση ιλιαδική.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Έχεις Κόμοδε απ' την τύχη φιλοστοργηθεί και με του Αγήτη την αγκάλη την χαλυβδωτή…[Συμφιλιώνει τα δίπτυχα μπράτσα της απ' το νυχτερινό ισημερίας αεράκι.]

ΚΟΜΟΔΟΣ:Έχεις αδελφή μου, όπως τα ζώα που ανασκολοπίζω στο μέτωπο και στην καρδιά απ' τον υπερυψωμένο κυκλικό φράκτη παγιωθεί;[Προσμένει σε απάντηση.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Για την ικανότητά σου και όχι για το θάρρος σου έχεις πολυφημηθεί …[Με μάτια Τσου Σι.]Πόσα αθώα και ζώδια περικαλλή απ' το χέρι σου έχουν θυσιασθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Με τα λόγια σου δεν με διακινείς…Δεν τρέφω αίσθημα κανένα για ζώα…[Με ύφος σεμνό και ταπεινό που υποβόσκει ένστικτα χθονιοειδή.]Εγώ είμαι Θεός και μπορώ να σκοτώνω όποιο ζώο θέλω ατιμωρητί…Ομίλησες για εύθρυπτα και ζώα κρινοειδή…Πολύ θα σε ήθελα εντός του φράκτη ν' ακονίζουν τους προγόμφιούς τους για την σάρκα σου οι λεοπαρδάλεις και οι λεοντιδείς… [Με μνησικακία.]

**ΦΑΔΙΛΛΑ: Δεν είναι ηθικό να μάχεσαι τις δορκάδες εκ του συστάδην…
[Με περιφρόνηση.] Κατάχρηση εξουσίας σε ενάσκηση…**

ΚΟΜΟΔΟΣ: Είμαι η προσωποποίηση της εξουσίας και ο φερέγγυός της βιαστής…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Γι' αυτό στο αμφιθέατρο γυμνός είχες εμφανισθεί;[Ως φαιδρύντρια.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο αυτοκράτωρ απ’ τις διαταγές και τα περιφράγματα έχει διαγυμνωθεί…Όλους μ’ αυτήν την κορμοστασιά θάμπωσα και τους μονομάχους κατανίκησα…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Τιτρώσκω το ρήμα που τους επινοικίαζες με την ιδμοσύνη σου…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ένας Αυτοκράτωρ με τους αντιπάλους του μεγάθυμος πρέπει να φανεί και να τους χαρίζει την ζωή μετά γενναιοδωρίας…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Στα πεδία των μαχών δεν ανέδειξες την γενναιότητά σου, τιμώντας επαξίως τα πατρικά και προγονικά τρόπαια της δυναστείας μας…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Στον στρατώνα των μονομάχων και όχι στο παλάτι μου θέλω πια να ζω…[Σε μια γωνία θα παλινδρομηθεί και η πρόσοψή του στους θεατές δεν είναι πια προσβατή.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Γι’ αυτό Κόμοδε εγκαθιστούσες το κεφάλι σου στο άγαλμα που αναπαριστάνει τον ήλιο ως κολοσσό;[Τον κοιτάζει ως γελωτοποιό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ:Ήθελα να ομφαλοσκοπώ το θαύμα της αρχαιότητας Φαδίλλα με τον αριθμό οκτώ…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Αν δεν πέθαινες ποτέ, θα ήταν ο Φάρος της Αλεξάνδρειας βλαστός…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Νικητήριος χιλίων μονομάχων στην βάση του αγάλματός μου ήμουν επιγραφικός…[Με ύφος τροπαϊκό.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Γιατί χιλίων Κόμοδε και όχι εκατομμυρίων;[Με υποκριτική ραβδοφορία.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί έτσι το θέλησε ο Θεός…[Με λυγμούς.] Η περιήγησή μου στην γη τελείωσε εδώ…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Ο αριθμός δέκα…Πολλαπλασιαστικός και τόσο απελπιστικός…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Δεν είναι Φαδίλλα οι αριθμοί υπόλογοι για την δυστυχία μας, μήτε οι λέξεις…[Κάνει δύο βήματα προς το μέρος της.]Πταίει η κλεψύδρα του έαρος που τα πανιά της καρδιάς μας θυελλογδέρνει…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Ίσως Κόμοδε η λειψυδρία της αλήθειας να πταίει…Την όασή της γυρεύουμε, μα εκείνη ποτέ στην υπέρ αδυνάτου της καλύβα δεν μας φιλοξένησε …

ΚΟΜΟΔΟΣ: Κλαις και εσύ Φαδίλλα; Το δάκρυ τούτο είναι δελφικό και μεταδοτικό…[Της σκουπίζει με τα χέρια του τα δάκρυα απ’ τα μάτια της και την γεωγραφεί στα δύο της μάγουλα.] Πταίει η περιέργεια για τις θυρίδες της ζωής…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Περιέργεια δεν έχει κανείς, όταν με την απόλυτη αλήθεια έχει συνουσιασθεί…[Σε ύφος στροβιλοειδούς κατάφασης.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ίσως για το δάκρυ σου Φαδίλλα το ανέφικτο να ’χει την ευθύνη…[Ως Τερέντιος.]Το ανέφικτο και το άπειρο…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Και το άπειρο…Και το άπειρο…[Σα’ να ’ναι η Κορίννα ομιλεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η ζωή Φαδίλλα είναι έμπλεη απωλειών…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Και παρενθέσεων…[Σε τόνο αναπληρωματικό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ωδινοφορούν οι απώλειες μάχης πιο πολύ…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Και πιο μελοκεχρισμένες οι στιγμές που επιπροσθέτουμε στις πινελιές της ζωής…Ακόμη αναρωτιέμαι, γιατί εκατό λιοντάρια ακριβώς από εσένα είχαν σφαγιασθεί…[Σε αναπόληση ανακριβή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Γιατί ο αριθμός ένα είναι το ήμισυ του παντός…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Και δεν προτιμάς το μηδενικό μισό και διπλασιαστικό;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Θα ’θελα ανάμεσα στ’ αδέλφια το γράμμα γιώτα να μεσολαβεί, ώστε τόσο την δεξιά όσο και την αριστερή τους πλευρά να λουτροφορεθεί….

ΦΑΔΙΛΛΑ: Ναι, αλλά αν αντιστρέψουμε Κόμοδε το σχήμα, το σύμβολο της αγάπης διχαστικό θα εκδοθεί…[Με ειρωνεία αγγειοπλαστική.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η αγάπη είναι όπως η δύναμη: τα πάντα διχάζει…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Ποιος είναι ο εραστής σου αριθμός; Ο αριθμός τέσσερα ή ο έξι;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο αριθμός τέσσερα, γιατί απ’ αυτόν έχω ραντισθεί…[Χαχανίζει.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Αν όμως στον αριθμό έξι μαγειρεύαμε τον αριθμό εννέα;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αυτός θα ήταν στο κρεβάτι ο ιδανικός….

ΦΑΔΙΛΛΑ: Ο αριθμός οκτώ μας δίνει το τρία μισός…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αριθμός τελετουργικός, για ν’ αγγίξει κανείς τον Θεό…[Ορειβατικό το πηγούνι του και τριαδικό.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Ή και να ενωθεί μ’ αυτόν…Την λεοπάρδαλη που σκότωσες
στην μνήμη μου έχει σμιλευθεί…[Την περικεφαλαία της Αθηνάς θα περιεργασθεί.]Το στόμα της απ’ το ακόντιο που της έριξες στο μετόρχιο λιποθυμικό γράμμα φι…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Και όχι ο Κρόνος με τον Ιαπετό του;

ΦΑΔΙΛΛΑ: Αν είχε αναγωγή απ' τα γένη των οφιοειδών… Γιατί όμως σου άρεσε τις στρουθοκαμήλους να καρατομείς;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ίσως γιατί μου θύμιζαν της Ήρας το πουλί…[Σε τόνο αλιτηριακό.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Και οι σχέσεις με την μητριά σου είχαν διασαλευθεί…[Γελάει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ίσως το κεφάλι του ζυγού και του φωτός να 'χε κατατμηθεί…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Τότε ενδεχομένως να επέλθει των νεκρών η κριτική…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Μπορείς ν' αναχωρήσεις σε παρακαλώ; Μ' ενοχλεί της γλώσσης σου το φως…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Και αν δεν το επιθυμώ;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τσακίσου απ' την πλώρη μου, εσύ και της ευτέλειας που οι επιστολές σου κατά καιρούς μαρτυρούν και μ' ενοχλούν…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Όπως θέλεις Κόμοδε…[Σε ύφος ταπεινό αλλεργικώς.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Συγγνώμη αιτώ για την αναταραχή, αλλά θέλω να μείνω με το άγαλμα της σοφίας ως διαλυτικό…[Μοιάζει σα 'να 'χει καταπιεί ζωντανό λαγό.]

ΦΑΔΙΛΛΑ: Γιατί οι Συγκλητικοί θα το αναπληρώσουν με την ελευθερία…Η σοφία Κόμοδε που έγινε ελευθερία…[Σε μεγαλόπνοο και μεγαλομανές ύφος.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Είπα από μπροστά μου να εξα˙υ˙λωθείς…[Σε τόνο κυκλοθυμικό.] Τον βίο μου που 'χει ξακρισθεί με τα φληναφήματά σου τώρα έχει καμπυλωθεί…

ΦΑΔΙΛΛΑ: Η επιθυμία σου Κόμοδε και επιθυμία μου επιθετική…

[Ενώ ο Κόμοδος το άγαλμα της Αθηνάς σφιχταγκαλιάζει, η Φαδίλλα αποχωρεί απ' την σκηνή.]

ΑΥΛΑΙΑ

-74-

ΠΡΑΞΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

[Την 31-12-192 μ. Χ την ημέρα της δολοφονίας του Κόμοδου στο παλάτι του θα εξελιχθεί επί σκηνής. Ο Κόμοδος στο αυτοκρατορικό δωμάτιό του με τα δύο του χέρια στην πλάτη και στην κλίνη του σε περιαγωγή. Η Μαρκία ανήμερη και του βιβλίου εισαγωγική.]

ΜΑΡΚΙΑ: Κόμοδε αληθεύει πως θέλεις απ' τον στρατώνα των μονομάχων και όχι απ' το δημόσιο παλάτι να εξέλθεις;[Σε ύφος Σεβίλλης.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Σ' αρέσει που είμαι ενδυόμενος με τρόπο σαβινικό και όχι με της πορφύρας τον αυτοκρατορικό θυρεό;[Με τον εαυτό του στον καθρέφτη λεπτομερής.]

ΜΑΡΚΙΑ: Σ' εκλιπαρώ Κόμοδε τούτο μην το διανοηθείς και τον ρωμαϊκό λαό στο απόβαρο μην υποτιμείς…[Προσφεύγει στα γόνατά του και στα μάτια της η βροχή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Στο προνόμιο του πυρός του όσιου είσαι αδιάθετη, για να μ' εκλιπαρείς…[Ασυγκίνητος.]

ΜΑΡΚΙΑ: Μα δεν είμαι Κόμοδε η Αυτοκράτειρα της καρδιάς σου;[Με λυκοφιλές ύφος που εμπεριέχει της απειλής την αφή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Δεν ξεχνώ Μαρκία πως με τους πλόκαμους των μαλλιών σου είχες περιπλοκή, πριν από μια δεκαετία στου Κουαδράτου την συνωμοσία…[Τα μάτια του από επίζηλο φθόνο στην Ευρώπη.]Είχατε τον ομοεραστή σας, εσύ και η Λουκίλλα…Σκέφτομαι ώρες – ώρες και την υποζύγιά σου δολοφονία…[Σα 'να 'χει το πιθανολογικό του έγκλημα ήδη σε προσχέδιο μινυνθάδιο.]

ΜΑΡΚΙΑ: Δεν μπορεί Κόμοδε εσύ που 'χεις ενστερνισθεί τα χριστιανικά διαδήματα και επέτρεψες την επάνοδο των χριστιανών που προορίζονταν για της

Σαρδηνίας τα ορυχεία, να διαπράξεις μια αμαρτία αντικείμενη στου Χριστού τη νομολογία…[Ανεπίγνωτη τάχα μαθήτρια.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Την σκέψη μου μάλλον ο Δίδιος Ιουλιανός θα την προσυπογράψει …

ΜΑΡΚΙΑ: Μα αυτός στου αναχρονιστικού Κατιλίνα μέρος δεν είχε λάβει, ώστε με όχημα να μετοικίσεις στο φεγγάρι;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Έκανε όμως μια εκστρατεία εναντίον των Χάτι στην Δαλματία και άκρως επιτυχή στην Κάτω Γερμανία…[Με τάση Ευμένη συνθετική.]

ΜΑΡΚΙΑ: Τον Σάλβιο Ιουλιανό τον ομόσπορό του καταθανάτωσες…[Πυρακτωμένη.]Κόμοδε η δυσαρέσκεια του λαού εναντίον σου έχει φουντώσει…Η φωτιά που κατέλυσε το ναό της Βέστα και της Ειρήνης την προηγούμενη χρονιά, έχει θεωρηθεί πρωθύστερο χαλεπό σημάδι για τον δικό σου βασιλιά…[Με ύφος Σίβυλλας Ιδαίας.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Το μισοφλογοθεραπευμένο μου στην αμμουδιά της πλάτης μου παλάτι μην λησμονείς…[Πυνθανόμενος στα σπάργανα έναν τοκετό.]Η βασιλεία μου είναι της Ρώμης η λαμπυρίζουσα εποχή…

ΜΑΡΚΙΑ: Κόμοδε η περιοδολόγηση της Ρώμης η μιθρα˙ι˙κή έχει παρέλθει ανεπιστρεπτί, σαν την χρυσόσκονη στης Κρισπίνας το σκήνωμα που πριν από πέντε χρόνια στο Κάπρι απ' τους αγροίκους σου είχε κατακρεουργηθεί…Όλοι πλέον ομιλούν για της Ρώμης την παρακμή…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Κολονία Λουκία Αννία Κομοδιάνα θέλεις να πεις….

ΜΑΡΚΙΑ: Κολονία Λουκία Αννία Κομοδιάνα θέλω να πω….[Σε τόνο αυτοαναφορικό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ανάφερέ μου όλες τις προσαγορεύσεις των μηνών…[Με ύφος καθηγητή.]

ΜΑΡΚΙΑ:Lucius…Aelius…Aurelius…Commodus…Augustus…Herculeus…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Σωστά…[Ως φάσης Σύρου πρωτοκυκλαδικό ειδώλιο.]Πολύ σωστά…[Το ένα χέρι εκτρέπεται απ' το ειδώλιο και γίνεται κινούμενο σχέδιο.]Συνέχισε…

ΜΑΡΚΙΑ:Romanus…Exsuperatorius…Amazonius…Invictus…Felix…Pius…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο ενιαυτός είμαι εγώ με τις δύο διακλαδώσεις του…[Σε στόμφο υπερηφάνως Ταρκυνικό.]

ΜΑΡΚΙΑ: Άπαντες οι πλάνητες στον Ογούλνιο της τροχιάς σου…[Έναν εξωκρόνιο πλάνητα θα χειροπλάσει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Απ' την δεξιά χείρα στην αριστερή και ποδήρης απ' την κεφαλή…

ΜΑΡΚΙΑ: Κόμοδε, οι Κομοδιάνες δεν σου έχουν πια εμπιστοσύνη τειρεσιακή…[Κοιτάζοντάς τον στης Βικτώριάς του τα μάτια.]

ΚΟΜΟΔΟΣ:Ιδού η Μαρκία, η ωκύαλος μαθήτρια…[Στην εκφορά του λόγου του με δυστοκία.]Σου απέμεινε ανεξίτηλη η ημέρα η Κομοδιανή…

ΜΑΡΚΙΑ:Η Κομοδιανή Σύγκλητος η Τυχερή δεν σου συγχώρεσε ποτέ το γεγονός ότι δυσάνεκτοι φόροι απ' το αριστερό σου χέρι της έχουν επιβληθεί… [Γελάει σαρδόνια.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο Κλέανδρος είναι υπόδικος για όλα…

-77-

ΜΑΡΚΙΑ: Μην ξεχνάς πως ο Κλέανδρος τον Περέννιο διετής τον έχει νυμφευθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Καλλίτερο απ' το να τον παντρευόταν, για την κτηματολογική μου ακοή…

ΜΑΡΚΙΑ: Χαίρομαι που έχεις την πολυτέλεια ν' αστειευθείς, ενώ τα στρατεύματά σου να στασιάσουν είναι έτοιμα…[Σε τόνο αφυπνιστικό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αρωγή και ευδοκίμηση μου αποδίδουν οι Κομοδιανοί…[Με αίσθηση ιδρείας των απάντων και απασφαλιστικής.]

ΜΑΡΚΙΑ: Μπορείς να μου διερμηνεύσεις το ρόπαλο και τον λέοντα από μπρούντζο που έχεις στο πορτρέτο σου στο Κολοσσαίον ενθέσει;[Ως χάικου γύρω απ' της συζυγίας το κρεβάτι.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Προστάτης της αυτοκρατορίας απ' τον Καρχηδονιακό και την ευτέλεια την μεγαλοπρεπή…

ΜΑΡΚΙΑ: Και η επιγραφή σ' αυτό το άγαλμα που γνωμοδοτεί πως είσαι ο μονήρης, αριστερόχειρ μαχητής και μιας χιλιάδος ανδρών δωδεκάκις νικητής…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Στην αιωνιότητα και την χιλιετία οι άθλοι του Ηρακλή… [Μοιάζει σα ναυαγός σε ωκύποινο κλουβί.]

ΜΑΡΚΙΑ: Απ' τους μύθους Κόμοδε δεν θα διασωθείς…[Με αυτογνωσία διαδικαστική.] Οι βουλευτές της Ρώμης επειδή πληρώνουν κάθε φορά στην ημέρα των γενεθλίων σου δύο χρυσά νομίσματα, έχουν δυσαρεστηθεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Είναι μια πράξη συμβολική…[Με διάθεση απεικονιστικώς εγκαυστική.]Το ένα χρυσούν νόμισμα συμβολίζει τον δωρητή και το άλλο του

δωρητή τον τιμητή, ώστε αμφότεροι στην μετά θάνατον ευτυχία να έχουν αποικισθεί στην ευημερία…

ΜΑΡΚΙΑ: Τα πέντε δηνάρια των εκτός Ρώμης βουλευτών τους έχουν δυσανασχετήσει σε υπέρτατο βαθμό…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Τα δύο πόδια μου, τα δύο χέρια μου και η κεφαλή σε τόνο συμβολιστικό…

ΜΑΡΚΙΑ: Ο ρωμαϊκός λαός αγκομαχεί κάθε φορά που το ποσό των χιλίων σηστέρτιων απαιτείς, ώστε η αρετή σου στην αρένα να μονομαχεί…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Συμβολίζει τους χίλιους μονομάχους που κατέσφαξα στην σταδιοδρομία μου σ' αυτήν και γιατί δεν έκαναν τίποτε απολύτως, ώστε αυτό το έγκλημα να εξαλειφθεί…[Ρίχνοντας στον ιδεώδη ημίονο το υποζύγιο.]Από έναν σηστέρτιο για κάθε ημιονοκεφαλή…[Ευσύνοπτος.]

ΜΑΡΚΙΑ: Τα τριακόσια κορίτσια και τα τριακόσια αγόρια που απήγαγες για τα όργιά σου τι ακριβώς συμβολίζουν;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Η απαγωγή ως γεγονός πως ο έρως είναι ένας αστραπιαίος καλπασμός και τα τριακόσια αγόρια ή κορίτσια πως έπεσαν ηττημένοι στην Πύδνα του έρωτα, όπως οι τριακόσιοι Σπαρτιάτες του Λεωνίδα… [Γελάει στην ανάμνηση αυτών των φρικωδών γεγονότων.]

ΜΑΡΚΙΑ: Γιατί Κόμοδε η κεφαλή σου έχει ξυρισθεί;[Δίσημος.]

ΚΟΜΟΔΟΣ:Της Ισιδος η λατρεία το απαιτεί…Μακριά οι σκιές επίνοιες και πάντοτε στους άλλους περίσημες και διαφανείς…

ΜΑΡΚΙΑ: Εγώ πιστεύω ότι την κόμη και τα γένεια σου καψαλίζεις, όχι γιατί η λατρεία της Ίσιδος το απαιτεί, αλλά γιατί πως απ' τους κομμωτές σου έχεις φοβηθεί με τα αιχμηρά τους εργαλεία μήπως δολοφονηθείς….[Με ύφος απεχθές.]

ΚΟΜΟΔΟΣ:Μπορείς και αυτό να το πεις…

ΜΑΡΚΙΑ: Το γνωρίζεις Κόμοδε πως απ' τ' αποτυπώματα των θεών το Φόρουμ φαίνεται πως έχει εγκαταλειφθεί; [Αναμοχλεύοντας του Κόμοδου την περιέργεια.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Πρωτόγνωρο…[Ανεμίζει του Ρήνου του το γένι.] Πάντοτε όμως τους θεούς ανάμεσα στον λαό και στις αγοραπωλησίες του δεν τους χαρτογραφεί κανείς…

ΜΑΡΚΙΑ: Επίσης έχει διαδοθεί - δεν γνωρίζω αν είναι αληθές- πως οι διδυμαίες θύρες του ναού του Ιανού άνοιξαν διάπλατες και πως το άγαλμα του Άνούβι από μόνο του ανεπαισθήτως έχει μετατοπισθεί….

ΚΟΜΟΔΟΣ:Μπορεί να έγινε κάποιος σεισμός που να νοσεί…[Με ύφος εκούσιας απόπειρας των γεγονότων ορθολογικής.]

ΜΑΡΚΙΑ:Μπορεί…[Γελάει σα 'να μην της είναι πια τίποτε το πιστευτό.] Μάλιστα εκτός αυτών είχε προσημειωθεί, πως για σκέλη ημέρες είχε ιδρώσει και το άγαλμα του Ηρακλή…

ΚΟΜΟΔΟΣ:Ομίχλη…Ομίχλη….[Παραληρεί.]Θέλω στην Βίλλα την Βεκτιλιανή επειγόντως η αρχοντιά μου να μετακυλισθεί…[Με ύφος προτασιακής βουλητικής.]

ΜΑΡΚΙΑ:Ο κέμμερος Κόμοδε δεν σε απολύει, ώστε την αλήθεια να δεις…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ούτε τα δρακόπουλα που εξωτερικεύουν το πυρ….

ΜΑΡΚΙΑ:Ούτε αυτά Κόμοδε…[Σα' να ονειροβατεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Έπρεπε για τον εμπρησμό της Ρώμης η προγραμματική στις αρχές της χρονιάς να 'χε υλοποιηθεί….

ΜΑΡΚΙΑ:Γι' αυτό πιστεύεις πως τα πουλιά με την φωτιά είχαν παρουσιασθεί;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ναι, γιατί ο λόγος μου δεν είχε διατηρηθεί…Ο Λαίτος θα 'πρεπε να 'χε ήδη εκτελεσθεί…[Σε μετάνοιας μορφή.]

ΜΑΡΚΙΑ: Επειδή σε μετέπεισε και δεν κάηκε η πόλη, με συνέπεια να προκύψει κάποια επανάσταση ταξική κατά της δικής σου αρχής; [Μεγάλη παύση. Αμφότεροι σκεπτικοί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ:Ίσως τ' αυτοκρατορικά θεάματα έπρεπε με την τόγκα και όχι με μανδύες να 'χαν εκτεθεί…[Ως έννοια αφαιρετική.]

ΜΑΡΚΙΑ:Ίσως…Κρίμα που η κόμη σου πλέον είναι ξυριστή…Μου άρεσε η σκόνη του Κηφέα η χρυσή…

ΚΟΜΟΔΟΣ:Αν πλησιάσεις μπορείς κάποιο απολειφάδι να δεις….

ΜΑΡΚΙΑ:Μετά τιμής…

[Ο Κόμοδος και η Μαρκία θα τοποθετηθούν σε περίπτυξη ερωτική, όσο σβήνουν τα φώτα της σκηνής.]

<u>ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ</u>

[Η Μαρκία απ' το δωμάτιο αποχωρεί και εισέρχονται σ' αυτό ο Λαίτος και ο Έκλεκτος.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο θαλαμάρχης και ο έπαρχος των στρατοπέδων μου πως μου αποτίουν τέτοια τιμή;[Σα ’να μην γνωρίζει τίποτε.]

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Αυτοκράτορά μας σήμερα ο Κρόνος αποβιώνει και κατέρχεται στην γη…

ΛΑΙΤΟΣ: Και αύριο εορτάζουμε την Αναγέννησή του σε Ιανό την θεουργική… [Κοιτάζοντας τον Έκλεκτο και θυμίζοντας σαιξπηρική συνδιαλλαγή.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Λανθάνειν…Απαρέμφατο ενεστώτος του ρήματος λανθάνω που σημαίνει πως μένω απαρατήρητος ή διαφεύγω την προσοχή…[Κάνει στους δυο του επισκέπτες μια περιστροφή.]

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Λαθείν…[Σαν να διυλίζει τον κώνωπα.]Απαρέμφατο αορίστου τεταρτογενούς ποιότητος…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Προτιμώ να ενίσταμαι παρά ν’ αοριστολογώ και δη από ασημένια γραφή…Ενεστώτας χρυσούς είναι ο χρόνος στον οποίον θα ’θελα να ’χα συγκολληθεί…[Με φωνηεντικό πάθος.]

ΛΑΙΤΟΣ: Μήπως θα ’πρεπε να υπογειοποιηθούμε στην γη και να χάσουμε τον παρακείμενό μας στον ενεστώτα των ονείρατων και των επιθυμιών σας;[Με ύφος φυτείας αθωωτικής παμψηφεί.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Αν συνεχίσει η γλώσσα σου να προτρέχει και να με εκβιάζει απ’ τις κατοπινές γενεές στην χοή, αντί για τον Ιανό θα διαμνημονευθείς εσύ…[Τον κουδουνίζει με τον δείκτη του Μιτεράν χεριού του στα στήθη επτάκις.]

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Έχετε ποτέ σκεφθεί Αυτοκράτορά μας, πως είμαστε ένα δίπολο νοητικό και επίκαιρο εορταστικό;[Με διασκέδασης εντυπώσεων διάταση.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Το έχω σκεφθεί γι’ αυτό σας έχω ένα δώρο διπλό…[Τους δείχνει τέσσερα πακέτα, δύο με κορδέλα από χρυσό και άλλα δύο με κορδέλα από χαλκό.]Είναι για εσάς…Οφείλουμε την εορταστική μας εθιμοτυπία να τιμούμε …Τα δύο πακέτα απ’ τα δεξιά είναι για τον Λαίτο και τα δύο πακέτα απ’ τα αριστερά είναι για τον Έκλεκτο…[Πρώτος ο Λαίτος ανοίγει τα δικά του δώρα και ψηλαφεί ένα αχλάδι και έναν αστερία.]

ΛΑΙΤΟΣ: Τι μπορεί να σημαίνουν όλα αυτά;[Με υπογραφή γνησιότητας απορία.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Το αχλάδι προσφέρει την ελπίδα, την ευαγή υγεία και την ακατάσβεστη δύναμη της αγάπης ο αστερίας…

ΛΑΙΤΟΣ: Σας ευχαριστώ Αυτοκράτορα μου πολύ…[Στο κεφάλι του με τον αστερία ακροβατεί, ενώ το απίδι δάκνει.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο σιωπών δοκεί συναινείν…Ήλθε η ώρα του Έκλεκτου ν’ αναμοχλεύσει και το δικό του δίδυμο κουτί…[Ο Έκλεκτος πλησιάζει τα κουτιά και τ’ ανοίγει με αδέξιο χειρισμό. Βρίσκει έναν άρκευθο και έναν αστακό.]

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Ποιος αυτοκράτορα είναι ο απώτερος συμβολισμός;

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο άρκευθος θα σου προσφέρει προστασία και θ' αναλάβεις σε μια δραστηριότητα την καινοτόμο πρωτοβουλία…Ο αστακός ένα ευτυχές συμβάν που θα σου αποδώσει μακροζωία…

ΛΑΙΤΟΣ: Δεν συναινώ…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Μην αντιλέγεις στον Αυτοκράτορα που έχει επάνω σου την απόλυτη απαρεμφατική εξουσία…

ΛΑΙΤΟΣ: Αποποιούμαι Αυτοκράτορά μου ένα δώρο που συνεπάγεται με την σιωπή δωροδοκία…[Ο Κόμοδος πορφυρίζει από θυμό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Εξαφανισθείτε απ' το τέθριππό μου και οι δυο…[Κοιτάζοντας και κωπηλατώντας το δακτυλίδι του το αυτοκρατορικό.]

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Ο Λαίτος όπως και εγώ διαφωνούμε με την απόφασή σας Αυτοκράτορα μας στα Κρόνια ως μονομάχος…Μετερχόμενος μιας διάστασης με το θέλημα του λαού…[Σε νηφάλιο τόνο.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο λαός Λαίτε είμαι εγώ…[Ουρλιάζοντας σαν σκύλος.]Ο λαός δεν έχει προσωπικότητα…Εγώ εκφράζω το θέλημα του λαού…Εγώ…[Του δείχνει τον εαυτό του μ' εκνευρισμό.]Εγώ είμαι ο λαός…Εγώ…Το κατάλαβες;[Με ύφος Ουνικό.]Θα κάνω ότι θελήσω και αναφορά δεν θα δώσω σε κανέναν υπόγειο, επίγειο ή υπέργειο Θεό…Ο αυτοκράτωρ μπορεί να γίνει και μονομάχος…[Μ' έπαρση χιλίων καρδιναλίων.] Είμαι και του παλατιού και της αρένας…[Αμφιδρομώντας πότε στον Έκλεκτο και πότε στον Λαίτο.]

ΛΑΙΤΟΣ: Αν δεν τροποποιήσετε τις συνήθειές σας Αυτοκράτορά μας εξέγερση θα εκδηλωθεί…Θα μας κάνουν στα κεφάλια τομή και στον Τίβερη θα μας ωκυτοκίσουν…[Με φόβο αληθή.]Μην ξεχνάτε πως όταν έναν αυτοκράτορα δολοφονούν, την μοίρα του οι αυλικοί και οι απελεύθεροί του ακολουθούν…Μας εκθέτετε σε τιτάνιο κίνδυνο…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Βάζεις την ζωή σου πιο πάνω απ' την ανακτορική; [Με ύφος αρκετά τρομακτικό ακόμη και για τους θεατές της σκηνής.] Ακούνε καλά τ' αυτιά μου;[Ο Κόμοδος με τα χέρια του τ' αυτιά του ελέφαντα πως έχει θα υποκριθεί.]Μπορεί ως Ηρακλής την λεοντή του να ενδυθώ, αλλά εσύ έχεις φοβηθεί μήπως η δική σου εξαντληθεί…Που είναι ο Όμβριος εκ του σύνεγγυς να τον γηθώ;

ΛΑΙΤΟΣ: Γιατί; Εγώ και ο Έκλεκτος θέλουμε τον τετραγράμματό σας εαυτό…[Με ύφος κουνελιού.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Από μπροστά μου δίκλωνο άγαλμα να αιολισθείς…Ήλθες πολύ νωρίς…Αύριο θα 'πρεπε να εορτασθείς…

ΛΑΙΤΟΣ: Αυτό το άγαλμα είναι από ναυάγιο συντεθλιμμένο…[Με ύφος ταπεινό.]

ΚΟΜΟΔΟΣ: Προχωρήσατε στις δέουσες ετοιμασίες, γιατί θα διανυκτερεύσω στον στρατώνα των μονομάχων τον οποίον θα εγκαινιάσω, για να γίνω ανατοκισμένη μετοχή στις θυσίες της εορτής, ούτως ώστε άπαντες οι Ρωμαίοι αρχής γενομένης απ' την αυριανή να θαυμάσουν την αρματωσιά μου…

[Ο Λαίτος κάνει διάβημα στον Έκλεκτο για την απόσυρσή τους απ' την σκηνή.]

<u>ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ</u>

[Ο Λαίτος και ο Έκλεκτος αποχωρούν απ' την σκηνή. Ο Κόμοδος παίρνει μια πλάκα από ξύλο φιλύρας και στο κρεβάτι του ως κατακάθι.Ο Φιλοκόμοδος εισέρχεται με αστραγάλους στα χέρια και παίζει στο δάπεδο αμέριμνος.]

-82-

ΚΟΜΟΔΟΣ: Εγώ ο Caesar Lucius Aelius Aurelius Commodus Augustus καταδικάζω σε θάνατο την Μαρκία, τον Λαίτο, τον Έκλεκτο και όλους τους Συγκλητικούς, για εσχάτη προδοσία και κατά της ζωής μου συνωμοσία. Η ποινή θα πρέπει το αργότερο να εκτελεσθεί ως την μεσημβρία της επόμενης απ' την σημερινή. Οι περιουσίες των προδοτών θα παραχωρηθούν στην κτήση την αυτοκρατορική, ως αποζημίωση για την ψυχική οδύνη που η Μεγαλειότητά του έχει υποστεί. [Γράφοντας και φωνάζοντας τα λόγια τούτα σ' ένα αδιόρατο κοινό.] Φιλοκόμοδε σ' εσένα βλέπω τον εαυτό μου ως τον Νάρκισσο που απ' τον Μαίανδρο των παθών του έχει κατακλυσθεί.[Το παιδί συνεχίζει να παίζει με τους αστραγάλους στο πάτωμα και δείχνει τίποτε απ' όσα ο Κομοδος του αναφέρει να μην κατανοεί.] Σε πειράζει να λουσθώ απ' το ύδωρ της φύσης, ώστε το καινοφανές έτος να υποδεχθώ;

ΦΙΛΟΚΟΜΜΟΔΟΣ: Όχι…

ΚΟΜΟΔΟΣ: Ο νεοσσός σου λόγος, η κτητορική μου διαταγή….[Ο Κόμοδος υπνώνει την πλάκα στο κρεβάτι και απ' το δωμάτιο αποχωρεί. Ο Φιλοκόμοδος κοιτάζει με φιλοπεριέργεια την πλάκα, την πλησιάζει και με τα χέρια του θα την κατεργασθεί.]

ΦΙΛΟΚΟΜΟΔΟΣ: Αυτό τι μπορεί να 'ναι; Παιχνίδι πρέπει να 'ναι! [Είπε ο Φιλοκόμοδος και αρχίζει στ' άκρα απ' τα αναπτύγματά του να το ανοιγοκλείνει, σα 'να 'ταν κάποιο ακορντεόν ή ανήλικο παιχνίδι. Τελικώς απ' το δωμάτιο αποχωρεί, σιγοτραγουδώντας μια θούρια ωδή.]

<u>ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ</u>

[Ο Φιλοκόμοδος στου αυτοκρατορικού παλατιού την αυλή την Μαρκία συναντεί.]

ΜΑΡΚΙΑ: Φιλοκόμοδε έλα στην αγκάλη μου την φιλοστοργική και την θαλπωρή…[Το παιδί ανέμελο σε υπακοή.] Τι είναι αυτό που στα χέρια σου ενεχυροποιείς;

ΦΙΛΟΚΟΜΟΔΟΣ: Το βρήκα στο δωμάτιο του Κόμοδου…

ΜΑΡΚΙΑ: Να μου το δώσεις μπορείς;[Με περιέργεια γαστριμαργική.]

ΦΙΛΟΚΟΜΟΔΟΣ: Μπορώ![Κατιόν απ' την αγκαλιά της το εκχωρεί. Η Μαρκία θα εξωτερικεύσει μια κραυγή. Ο Φιλοκόμοδος απ' τον φόβο του πίσω από έναν θάμνο θα κρυφθεί.]

ΜΑΡΚΙΑ: Αυτή είναι η ευγνωμοσύνη σου Κόμοδε, για της φυλλωσιάς μου την ερωτομανή και για τον δεκαετή μου κίονα στην δυσπρόφερτη και δυσώδη συμπεριφορά σου, του Βάκχου εκχυλιστή…[Με δέος και απειλή ακηδή.]
Ένας άνδρας σταφυλοδιηθισθείς δεν θα πατήσει την επίπεδη του ναού σοφία την θηλυκή…Φιλοκόμοδε δεύρο απ' τον θάμνο έξω…

[Ο Φιλοκόμοδος την πλησιάζει ενδοιαστί.] Βρες τον Έκλεκτο και πες του να 'λθει να με συναντήσει στο δωμάτιό μου…[Ο Φιλοκόμοδος με ωκυπαλιρροιακό το πρόσωπό του και καταφατικό φεύγει απ' τον κήπο με σπουδή. Η Μαρκία ένδειμη στο αυτοκρατορικό της δώμα θα διευθετηθεί.]

<u>ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ</u>

[Ο Έκλεκτος στο δώμα της Μαρκίας θα εισέλθει, η οποία στα χέρια της την πλάκα από ξύλο φιλύρας φιλοξενεί και τη νανουρίζει σαν μικρό παιδί.]

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Γιατί Μαρκία ο Φιλοκόμοδος μου 'πε να κρούσω επειγόντως την κλίνη σου;

ΜΑΡΚΙΑ: Γιατί οι λέξεις πάντα έχουν την αντιίαση σ' επωδική στροφή… [Θωπεύει την πλάκα σα 'να 'ναι φαλλός στον άκρον άωτον της ακμής.]

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Επί του παρόντος Μαρκία οι λέξεις σου θυμίζουν περισσότερο την Σίβυλλα την Σάμια, παρά της Μεγάλης Βρετανίας την αποστάτρια. [Κατευναστικός όμως αγνοών.]

ΜΑΡΚΙΑ: Ηγέρια είμαι στον κατάλογο τούτων της Αφροδισίας νηών….

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Αναγνώστρια του Ομήρου ποτέ δεν είχες ανελκυσθεί…[Με απόκοσμη και ομόκεντρη περιέργεια.]

ΜΑΡΚΙΑ: Τα ονόματά μας ραψωδικά σ' αυτό το ξύλο, δίχως φύλλα, μήτε λίβα να τα μετατοπίσει στην τύχη των πεδιάδων της ζωής…

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Δέος μεγαλύτερο και απ' τον Κόμοδο με τα κακέμφατα φωνήεντα και σύμφωνά σου μου εμποιείς….[Σε συναισθηματικό τριγμό.]

ΜΑΡΚΙΑ: Εκλεκτότερα απ' τον συλλαβισμό της δικής σου ζωής…

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Μην γίνεσαι Μαρκία Αμαζόνα ερυθρή…Έχει και εκείνος τον Στάχυ και τον Βοώτη με το δικό του πλευρό…Πες όμως τι ενέχει τούτη η πλάκα που σίγουρα είναι τριτογενής, σε αντιπαραβολή μ' εκείνην του Μωυσή…

ΜΑΡΚΙΑ: Εκείνη χορηγούσε την ζωή και όχι την θανή…Ο Κόμοδος από ημίθεος με ρόπαλο έγινε Θεός και στου Κέρβερου τους σταλακτίτες και σταλαγμίτες ο άρτος μας επιθυμεί, από λάλον και πηλό να επικολληθεί….

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Σοβαρολογείς Μαρκία πως τον οιστρόχυσε η δική μας κριτική η ασκητική;[Την πλησιάζει και στο στόμα την φιλεί. Εκείνη σε άμπωτη θα μεταμορφωθεί.]

ΜΑΡΚΙΑ: Γνωρίζει Έκλεκτε…Γνωρίζει ότι κάθε φορά που ενώνει την φαλλόσχημη καρδιά του με την αιδοιόσχημή μου στολή, υποδύομαι την Ρέα που τον Κρόνο γαλουχεί…Γνωρίζει πως εσένα πίσω απ' αυτόν έχω φαντασιωθεί…Την μάσκα σου στα χείλη μου που στάζουν απ' την Κρυσταλλεία μου πηγή…[Από έρωτα για τον Έκλεκτο καταποντιστική.]

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Μην γίνεσαι προκλητική πολύ, γιατί στο Πάνθεον απ' το μελανόμορφο πτερό των επιτύμβιων στηλών θα επιμαρμαρωθείς…

ΜΑΡΚΙΑ: Έκλεκτε τι εορτή θα έχουμε με θαλαμοφύλακα την Αργώ και το φεγγάρι![Η πλάκα σε πληθυντικό μεγαλοφρόνου ευγενείας θα του καταδοθεί.]

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Άστρα είναι τα μάτια σου Μαρκία και το τρίτο σου φεγγάρι … [Αρχίζει να την διαβάζει.]

ΜΑΡΚΙΑ: Νόμιζα Έκλεκτε πως το τρίτο μου μάτι ήταν η θηλή που ανάμεσα στα στήθη μου εμφιλοχωρεί…[Του επιδεικνύει τα στήθη της.]

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Πρέπει να ενημερώσω τον Λαίτο εν τάχει…[Είπε ο Έκλεκτος τρεμώδης και εξαπολύεται εκτός σκηνής, αφήνοντας την Μαρκία μοναστηριακή.]

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

[Ο Λαίτος εισέρχεται κάθιδρως με τον Έκλεκτο ως συνοδό, βαστώντας την πλάκα σαν το Κοράνι.]

ΛΑΙΤΟΣ: Μαρκία έχεις επίγνωση ότι στα χέρια μου την Πλουτώνιά μας καταδίκη παρακρατώ; Τι θα πρέπει μεταξύ μας ν' αποφασισθεί;

ΜΑΡΚΙΑ: Πρέπει ο Κόμοδος απ' την ευπαρουσίαστη σκέψη μας να δηλητηριασθεί…Παλίνστρεπτος απ' το λουτρό του, σε κύλικα θα του καταδώσω της ψυχής του τον αντικατοπτρισμό, ώστε τον Διόνυσο να συζευχθεί…

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Αν Μαρκία απ' το αντιφάρμακο το δηλητήριο στο σώμα του αποβληθεί;[Για την μοίρα των τριών φαίνεται ν' ανησυχεί.]

ΜΑΡΚΙΑ: Θα διορίσουμε το Νάρκισσο, ώστε ο λαιμός του να παύσει να του δίνει ζωή…

ΛΑΙΤΟΣ: Τότε το σχέδιό μας ας υλοποιηθεί, δίχως καμία αναβολή…

[Ο Λαίτος και ο Έκλεκτος απ' της Μαρκίας την κλίνη αποχωρητικοί. Εκείνη την πλάκα στο δάπεδο χωροθετεί και ως Πυθία με τα μάτια της σε αυτοσυγκέντρωση επάνω της θα εδρασθεί.]

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

[Η Μαρκία, ο Λαίτος και ο Έκλεκτος σχηματίζουν ένα τρίγωνο γύρω απ' το πτώμα του Κόμοδου που έχει σ' ένα φθηνό παμφεγγές στρώμα περιτυλιχθεί.]

ΜΑΡΚΙΑ: Αυτό είναι το τέλος όλων των αυτοκρατόρων Έκλεκτε…[Με ανακούφιση τελολογικώς ιστορική.]Μήπως θα 'θελες στον θρόνο του να τον διαδεχθείς;

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Αν θα 'θελα να γίνω κάποτε Αυτοκράτωρ θα ήταν για λόγους ασυλίας και όχι υπεροχής…Η εξουσία Λαιστρυγόνων στην τήβεννό της περιεκτική…Η απόλυτη εξουσία με τον Άδη στην ρίζα του απόλυτου ισοδυναμεί…[Με σύνεση και σωφροσύνη.]

ΜΑΡΚΙΑ: Ως σωστός Αυτοκράτωρ συνομιλείς, αλλά το πρόβλημά μας δεν έχει επιλυθεί…

ΛΑΙΤΟΣ: Το πυθαγόρειο θεώρημα που σχηματίζουμε επάνω απ' το νέρτερό του σώμα, λύσεις δεν εκχωρεί στο πρόβλημα της διαδοχής αλλά μόνον πιθανολογεί…[Προβληματισμένος κοιτάζει το πτώμα, ύστερα την Μαρκία και έσχατο τον Έκλεκτο.]

ΜΑΡΚΙΑ: Το ερώτημά σου θα 'πρεπε να 'ναι το ακόλουθο: ποιος την μεγαλύτερη πλευρά του τριγώνου καλύπτει και ποιοι τις άλλες δυο μικρότερες έχουν συζευχθεί…[Προσανατολισθείσα στον Λαίτο.]

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Μαρκία θέτεις ένα ερώτημα από έναν στυλοβάτη, χωρίς να υπολογίζεις τον νεκρό ως μια τετράγωνη λύση ιδανική…[Με ουδέτερη διάθεση γραμματική.]

ΜΑΡΚΙΑ: Αυτός είναι ο τετραγωνισμός του τριγώνου ˙ όχι ο πυθαγορισμός του…

ΛΑΙΤΟΣ: Η εξουσία μάθε Μαρκία, πως έχει και την τέταρτη της διάσταση στο βαλάντιό της…

ΜΑΡΚΙΑ: Μπορεί ένα τρίγωνο Λαίτε να έχει τέταρτη πλευρά και δη νεκρή;
[Με ύφος μαθήτριας που υπερσυσσώρευση γνώσεων δεν επιζητεί.]

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Τα τρίγωνα Μαρκία είναι σχήματα ζωντανά…

ΜΑΡΚΙΑ: Έχει και τα έδεσματά της η κάθεμια πλευρά. Ένα όμως τρίγωνο σε τετράγωνο πολλαπλασιάζει τον εαυτό του, όπως η εξουσία των φορέων της τον εγωκεντρισμό…[Με γνώση ενδόμυχη.]

ΛΑΙΤΟΣ: Τότε όμως η μια πλευρά του τριγώνου μας εμπίπτει εκείνης του τετραγώνου Μαρκία…Θα ’χουμε επιφανοποιηθεί στο πρόσωπο της εξουσίας…

ΜΑΡΚΙΑ: Παύσε Λαίτε να ταυτίζεις την πλευρά ή την όψη των γεωμετρικών σχημάτων με τα πρόσωπά μας…Εξάλλου αυτά τα σχήματα επινοήθηκαν, για την μορφοποίηση αφηρημένων ιδεών δίχως τρεις διαστάσεις…

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Εμείς είμαστε οι διαστάσεις των ιδεών Μαρκία ˙ όχι τα τρίγωνα, τα τετράγωνα και οι αναπαραστάσεις τους…[Με ύφος διδακτορικού πρωταθλητή που ’χει αποτελματωθεί.]

ΜΑΡΚΙΑ: Έκλεκτε αν το τρίγωνό μας είναι ισόπλευρο, δεν υφίσταται εντός του ο Πυθαγόρας. [Με ιερή θέρμη του ανταπαντάει.]

ΛΑΙΤΟΣ: Νομίζω Μαρκία πως επέχουμε απ’ τον στω˙ι˙κισμό, όπως και ο νεκρός…[Καθαρά διαπιστωτικός.]

ΜΑΡΚΙΑ: Αυτό που με προβληματίζει είναι πως θα βγει το σαρκίον του απ’ το δωμάτιό του, χωρίς να το αντιληφθούν οι λαγοκοιμημένοι του φρουροί…

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Δύο υπηρέτες του θα βάλουμε τάχα των σκουπιδιών του αρχηγέτες…

ΜΑΡΚΙΑ: Δεν επέχει απ’ την αλήθεια πολύ…[Με μνησιπήμον γέλιο.]

ΛΑΙΤΟΣ: Καλλίτερο θα ’ταν σε προάστειο να εκτοπισθεί…[Σε αμφιβολία για το ορθόν της σκέψης του.]

ΜΑΡΚΙΑ: Το εξωτερικό φόντο ενός κύκλου ανήκει στην σφαίρα της ελευθερίας,

ενώ η ακτίνα του στην Φουλία Κανινία της κοινωνίας…

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Για να είμαστε στην περιφέρειά του θα πούμε ότι απεβίωσε από αποπληξία…[Σαν μικρό και άτακτο παιδί που κάνει φάρσα και δεν θέλει κανείς να το πιάσει στα πράσα.]

ΜΑΡΚΙΑ: Η αδηφαγία και τα μεθύσια του θα ’ναι η καλλίτερη αυτού του θανάτου εικοτολογία…

ΛΑΙΤΟΣ: Ποιος όμως Μαρκία θα τον διαδεχθεί στην εξουσία;

ΜΑΡΚΙΑ: Έχω έναν υπόψιν μου…[Κουνάει με πυγμή την κεφαλή.]Ο Κόμοδος δεν τον σκότωσε, αφενός μεν επειδή ήταν πτωχός και έτσι δεν θα χειραγωγούσε την περιουσία, αφετέρου δε επειδή ήταν Αύγουστος στο στράτευμα και στους συντρόφους του Μάρκου Αυρηλίου λόγω της εκτίμησης στην σοβαρότητά του…[Με ύφος συμφεροντολογικό και υπολογιστικό.]

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Μα ποιος μπορεί να ’ναι ο σωτήρας μας;

ΜΑΡΚΙΑ: Ο Περτίνακας…. [Σα ’να ’ναι ο σωτήρας.]

ΛΑΙΤΟΣ: Ο Περτίνακας…[Σα ’να ’ναι ο σωτήρας.]

ΜΑΡΚΙΑ: Οι Γερμανοί και οι βάρβαροι της Ανατολής πολύ τον είχαν φοβηθεί…

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Ως έπαρχος που είναι ο Λαίτος με τους στρατιώτες του, τον Περτίνακα ας επισκεφθεί και ας του προτείνει την θέση την επίζηλη και την χλαμυδική…[Με πρωτοβουλιακή ροπή.]

ΜΑΡΚΙΑ: Αν πας θα νομίζει ότι θέλεις να δολοφονηθεί…

ΛΑΙΤΟΣ: Θα πάω με τον Έκλεκτο…Πάντως να ξέρεις πως ο τύραννος Μαρκία είναι πια νεκρός…Η συνετή ζωή του Περτίνακα, η μεγάλη του αξία και η ηλικία του τον κάνουν μια λεοντόμορφη αγκαλιά στο ρωμαϊκό λαό…

ΜΑΡΚΙΑ: Μπορεί απ’ τα λόγια σου να μην πειστεί…Πήγαινέ του την πλάκα, ως πειστήριο των σχεδίων του Κόμοδου και της αξίας του…[Αναβιβάζει την πλάκα απ’ του νεκρού Αυτοκράτορα την κλίνη και στον Λαίτο την παραδίδει.]

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Αυτή είναι μία απ’ τις δέκα εντολές του Μωυσή, έστω και αν δεν είναι γραπτή…[Μ’ εκλεκτικισμού ύφος.]

ΜΑΡΚΙΑ: Πάντα στα γραπτά μνημεία θα υπάρχουν στιχομυθίες, θέσφατα, ποικίλες ερμηνείες και αφορισμοί…Η γλώσσα εκτός απ’ την κυβιστική της χρήση έχει την άνωση ή και την κατάδυσή της…Τόσα νοήματα και συνθήματα σε φράσεις και προτάσεις…

ΛΑΙΤΟΣ: Τα πάντα την αποκωδικοποίησή τους θα χρειασθούν…[Με ύφος κλειδαρά.]

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Λαίτε έχεις υπόψιν σου ποιοι είναι διοικητές στην Άνω Παννόνια και στην Βρετανία, ώστε με το μέρος μας να τους προσεταιρισθούμε;

ΛΑΙΤΟΣ:Ο Σεπτίμιος Σεβήρος στην Παννονία και ο Κλώδιος Αλβίνος στην Βρετανία…

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Ας μην ξεχάσουμε και τον Πεσκένιο Νίγρο ως διοικητή της Συρίας…

ΛΑΙΤΟΣ: Η λογική μου και η αμέριστη συμπάθεια προς το πρόσωπό του σε τούτο συναινεί…

ΜΑΡΚΙΑ: Υπάρχουν και οι παρερμηνείες…[Σε αινικτώδη τόνο που σε Σφίγγα είναι αρμοστής.]

ΕΚΛΕΚΤΟΣ: Υπάρχει και η παρερμηνεία…Ποιος θα προχωρήσει στην αποφώνηση της πράξης Μαρκία;

ΜΑΡΚΙΑ: Όλοι μαζί… Κόμοδε, εχθρέ της ανθρώπινης φυλής…[Σαν αρχέγονη μυστική τελετή, ενώ οι άλλοι δυο επαναλαμβάνουν τα λόγια της τρις.]

[Η Μαρκία, ο Λαίτος και ο Έκλεκτος παίρνουν από ένα καλάθι ρόδα και μ' επτά από αυτά ραίνουν το άψυχο του Κόμοδου σώμα, προτού αναχωρήσουν απ' την σκηνή όλοι μαζί.]

ΑΥΛΑΙΑ

ΤΕΛΟΣ

<u>ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ</u>

<u>Πρόσωπα έργου</u>:σελίδα 2.

<u>Περίληψη έργου</u>: σελίδες 3-4.

<u>Πράξη Πρώτη</u>:σελίδες 6-25.
Σκηνή Πρώτη:σελίδες 7-18.
Σκηνή Δεύτερη:σελίδες 18-19.
Σκηνή Τρίτη:σελίδες 19-25.

<u>Πράξη Δεύτερη</u>:σελίδες 26-48.
Σκηνή Πρώτη:σελίδες 27-29.
Σκηνή Δεύτερη:σελίδες 29-37.
Σκηνή Τρίτη:σελίδες 37-48.

<u>Πράξη Τρίτη</u>:σελίδες 49-55.
Σκηνή Πρώτη: σελίδες 50-51.
Σκηνή Δεύτερη:σελίδες 51-53.
Σκηνή Τρίτη: σελίδες 53-55.

<u>Πράξη Τέταρτη</u>: σελίδες 56 -74.
Σκηνή Πρώτη:σελίδες 57- 66.
Σκηνή Δεύτερη: σελίδες 66-74.

<u>Πράξη Πέμπτη</u>:σελίδες 75-89.
Σκηνή Πρώτη:σελίδες 76-80.
Σκηνή Δεύτερη:σελίδες 80 -82.
Σκηνή Τρίτη: σελίδες 82-83.

Σκηνή Τέταρτη:σελίδες 83-84.
Σκηνή Πέμπτη:σελίδες 84-85.
Σκηνή Έκτη:σελίδα 85.
Σκηνή Έβδομη:σελίδες 86-89.

<u>Περιεχόμενα θεατρικού έργου</u>: σελίδα 90.